

บทที่ 5

การประกอบสร้างความหมายเชิงมายาคติในภาพยนตร์การ์ตูนไทย

ความหมายเชิงมายาคติถูกสร้างขึ้นในรูปแบบที่หลากหลาย แล้วถูกนำมาถ่ายทอดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อถ่ายทอดความเชื่อต่าง ๆ จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง นิทานพื้นบ้านก็เป็นสื่ออีกรูปแบบหนึ่งที่เป็นกุศโลบายของคนในสมัยโบราณที่ต้องการอบรมขัดเกลา สั่งสอนคนในสังคมให้ประพฤติปฏิบัติเป็นไปในแนวทางเดียวกันแต่เนื่องจากสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่เปลี่ยนไปด้วยความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้มีการพัฒนาวิธีการเล่าเรื่องจากเล่าเรื่องผ่านสื่อบุคคลก็กลายมาเป็นเล่าเรื่องผ่านสื่อสมัยใหม่หรือสื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น ภาพยนตร์การ์ตูนที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ในปัจจุบันก็มีการนำนิทานพื้นบ้านมาผลิตซ้ำและคงสืบทอดความหมายเชิงมายาคติดั้งเดิมที่มีอยู่ในนิทาน แต่รูปแบบของการสื่อความหมายเชิงมายาคติที่อยู่ในตัวบทหรือวรรณกรรมอาจเปลี่ยนไปเพื่อความสอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน ดังที่बाटส์ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของมายาคติว่า “มายาคติมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีความเป็นพลวัต เพื่อตอบรับกับความต้องการของคนบางกลุ่มหรือความต้องการทางวัฒนธรรม” และภาพยนตร์การ์ตูนไทยอีกประเภทหนึ่งที่สามารถพบได้ในปัจจุบันคือ ภาพยนตร์การ์ตูนไทยที่มีการสร้างสรรค์เรื่องราวขึ้นมาใหม่ซึ่งผู้ผลิตต้องการที่จะสื่อความหมายเชิงมายาคติบางอย่างผ่านตัวบทภาพยนตร์การ์ตูน เพื่อต้องการให้เด็กไทยหรือกลุ่มเป้าหมายหลักได้ซึมซับแนวความคิดต่างๆ ที่ผู้ผลิตต้องการนำเสนอได้อย่างแยบยล

ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าภาพยนตร์การ์ตูนไทยที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ในปัจจุบัน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ภาพยนตร์การ์ตูนที่นำเอานิทานพื้นบ้านหรือวรรณกรรมดั้งเดิมมาผลิตซ้ำ และภาพยนตร์การ์ตูนที่สร้างสรรค์เรื่องราวขึ้นมาใหม่ตามจินตนาการของผู้ผลิต และในที่นี้ผู้วิจัยนำเอาภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปลาบู่ทอง” ซึ่งถือว่าเป็นภาพยนตร์การ์ตูนไทยเรื่องแรกที่ออกอากาศทางโทรทัศน์และภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปังปอนด์ ดิ แอนิเมชัน” ซึ่งเป็นภาพยนตร์การ์ตูนไทยที่ผู้ผลิตแต่งเรื่องราวขึ้นมาใหม่มาวิเคราะห์กระบวนการสื่อความหมายเชิงมายาคติที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์การ์ตูนทั้งสองเรื่อง

จากการนำบทสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการผลิตมาวิเคราะห์ทำให้ทราบถึงความหมายเชิงมายาคติที่ผู้ผลิตต้องการสื่อผ่านตัวบทภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง“ปลาบู่ทอง” ได้แก่

1. ความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับการทำดี ได้ดี ทำชั่ว ได้ชั่วหรือเรื่องของกรรม
2. ความหมายเชิงมายาคติเรื่องความกตัญญูกตเวที

และความหมายเชิงมายาคติที่ผู้ผลิตภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปังปอนด์ ดิ แอนิเมชัน” นำเสนอผ่านตัวบทของภาพยนตร์การ์ตูน ได้แก่

1. ความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับเด็กไทย
2. ความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับโลกอนาคต

ในบทที่ 5 ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์กระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติที่ผู้วิจัยค้นพบจากการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ของผู้ให้ข้อมูลหลักและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการผลิตว่ามีกระบวนการเข้ารหัสความหมายและการถ่ายทอดรหัสความหมายเชิงมายาคติออกมาในลักษณะหรือรูปแบบใด และเป็นไปตามเจตนาธรรมของผู้ผลิตหรือไม่อย่างไร

เรื่องย่อ : ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปลาบู่ทอง”

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ กรุงพาราณสี ห้างออกไปที่หมู่บ้านนอกเมือง ที่บ้านหลังเล็ก ๆ ตั้งอยู่ริมน้ำ มีสาวน้อยแสนสวย ใจดี มีเมตตาชื่อ เอื้อย ลูกสาวของนายทองและนางขนิษฐาที่มักถูกกลั่นแกล้งจากนางขนิษฐา เมียคนรองและลูกสาวทั้งสองคือ อ้ายและอี จนกระทั่งวันหนึ่งนางขนิษฐาซึ่งมีจิตใจเมตตากรุณาได้แอบปล่อยปลาบู่ที่นายทองจับมาทำอาหารไปด้วยความสงสารปลาบู่ตัวนั้น นายทองโมโหมากจึงไล่ให้นางขนิษฐาไปจับปลาบู่มาให้ได้ นางจึงพายเรือออกไปหาปลา แต่โชคร้ายที่นางพลัดตกจากเรือและจมน้ำตาย นางขนิษฐาเห็นเหตุการณ์แต่ก็ไม่ยอมช่วย จากนั้นนางขนิษฐาไปบอกให้นายทองและเอื้อยรู้ ทั้งสองจึงเสียใจมาก

แต่ด้วยความดีของนางขนิษฐาและเอื้อย บรรดาสัตว์น้ำทั้งหลายที่เอื้อยให้อาหารทุกวันจึงสวด อ้อนวอนเทวดาให้ช่วยนางขนิษฐาด้วย นางจึงได้กลับมาเกิดใหม่เป็นปลาบู่ทองอาศัยอยู่ทำน้าหน้าบ้าน เพื่อที่จะได้มาอยู่ใกล้ ๆ ลูกสาวอีกครั้ง แต่ก็มิอาจรอดพ้นเงื้อมมือของนางขนิษฐา อ้ายและอีแม่ลูกผู้มีแต่ ความอิจฉาริษยาไปได้ ทั้งสามจับปลาบู่ทองมาทำเป็นอาหารทำให้เอื้อยเสียใจมาก เอื้อยจึงนำเอาเกล็ด ของปลาบู่ทองไปฝังดินไว้ใกล้ริมน้ำ แต่ก็เกิดปาฏิหาริย์เกล็ดปลาบู่ทองที่นำไปฝังกลับเจริญงอกงาม ขึ้นมาเป็นต้นมะเขือเทศ มีผลมากมาย เอื้อยมักเก็บมะเขือจากต้นมะเขือเทศไปทำอาหารเป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่งนางขนิษฐา อ้ายและอีก็รู้ว่าต้นมะเขือเทศเป็นแม่ของเอื้อย จึงทำลายต้นมะเขือเทศทิ้ง

เอื้อยเสียใจมาก เทวดารับรู้ถึงเคราะห์กรรมของเอื้อยกับมารดาของตน จึงเห็นใจและเห็นว่าทั้งสองทำความดีมาตลอด จึงให้นางขนิษฐากลับมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งครั้งนี้นางกลับมาเกิดเป็นต้นโพธิ์ทองอยู่บริเวณชายป่าซึ่งเป็นที่ที่เอื้อยนำผลมะเขือมาฝังดินไว้ ต้นโพธิ์ทองสวยงาม และมีเสียงดังไพเราะ เอื้อยกลับมามีความสุขอีกครั้งที่มีแม่มาอยู่ใกล้ ๆ

วันหนึ่งพระเจ้าพรหมทัต กษัตริย์ผู้ทรงปกครองกรุงพาราณสี ได้เสด็จประพาสเยี่ยมเยียนราษฎรและเสด็จมาถึงหมู่บ้านที่เอื้อยอาศัยอยู่ เมื่อข่าวแพร่สะพัดออกไปทั่วหมู่บ้าน นางขนิษฐา อ้าย และอีจึงเตรียมตัวที่จะไปเข้าเฝ้า และห้ามให้เอื้อยออกไปเข้าเฝ้าด้วย โดยอ้างว่าเอื้อยต้องอยู่บ้านเลี้ยงควาย เอื้อยรู้สึกเสียใจมาก จึงนำพวงมาลัยที่ร้อยไว้เพื่อจะนำไปถวายพระเจ้าพรหมทัต ไปวางไว้ที่ใต้ต้นโพธิ์ทองแทน

ฝ่ายพระเจ้าพรหมทัตทอดพระเนตรเห็นฝูงปลาชุกชุมผุดปกคิอยู่ที่ริมน้ำ ฝูงสัตว์น้ำเหล่านั้นมาชุมนุมกันเพื่อช่วยนำทางพระองค์ไปพบกับนางเอื้อยนั่นเอง แต่เมื่อเอื้อยเห็นพระองค์กลับตกใจและวิงหนีพระองค์ไป เหลือทิ้งไว้แต่พวงมาลัยใต้ต้นโพธิ์ พระเจ้าพรหมทัตจึงตัดสินใจตัดสินพระทัยที่จะค้างแรมที่หมู่บ้านแห่งนี้ ในคืนนั้นเองพระองค์ทรงพระสุบินทอดพระเนตรเห็นเทวดามากราบทูลว่า หากพระองค์นำต้นโพธิ์ทองไปปลูกไว้ที่วัง พระองค์จะได้พบกับสิ่งที่พระองค์รอคอยมานาน

วันรุ่งขึ้น พระเจ้าพรหมทัตรับสั่งให้ทหารถอนต้นโพธิ์ทองขึ้น แต่ไม่เป็นผลสำเร็จจึงประกาศหาผู้ที่สามารถนำต้นโพธิ์ทองขึ้นมาจากดินได้ ผู้ใดทำได้จะพระราชทานรางวัลให้อย่างงาม นางขนิษฐาและลูก ๆ รู้ข่าวจึงอาสาเป็นผู้ขุดต้นโพธิ์ทองขึ้นมาเอง แต่ก็ไม่สำเร็จ นางขนิษฐาจึงใช้เสียม

สับรากของต้นโพธิ์ทองทิ้ง ฝ่ายเอี้ยก็รู้ว่าเรื่องต้นโพธิ์ทองเช่นกัน จึงตกใจมากและรีบมาที่ต้นโพธิ์ทองทันที เมื่อพระเจ้าพรหมทัตทอดพระเนตรเห็นเอี้ยก็ทรงจำได้ทันที เอี้ยขอร้องพระองค์ว่าต้นโพธิ์ทองเปรียบเสมือนมารดาของตน อย่าได้นำต้นโพธิ์ทองไปเลย พระองค์เห็นเช่นนั้นจึงตรัสให้เอี้ยไปอยู่กับต้นโพธิ์ทองที่วังในฐานะพระมเหสีของพระองค์ เอี้ยดีใจเป็นอย่างยิ่ง

แต่ฝ่ายของนางขนิษฐา อ้ายและอีริษยาในความโศกศิวของเอี้ยเป็นที่สุด นางจึงคิดแผนการกำจัดเอี้ยและให้อ้ายลูกสาวของตนปลอมตัวเป็นเอี้ยเข้าไปอยู่ในวังแทน เอี้ยผู้นำสารถูกสามคนแม่ลูกลงมาที่บ้านเพื่อให้เอี้ยตกหลุมพรางซึ่งมีกระต๋าน้ำเค็มอยู่ด้านล่าง แต่ด้วยความดีของเอี้ยที่ทำไว้ เมื่อเอี้ยตกลงไป ทันใดนั้นเอี้ยก็กลายเป็นนกแขกเต้าตัวน้อยบินหนีไปได้ อ้ายจึงปลอมตัวเป็นเอี้ยเข้าไปเป็นมเหสีอยู่ในวัง โดยไม่มีผู้ใดเฝ้าเลย แต่สิ่งที่ทำให้พระเจ้าพรหมทัตรู้สึกไม่สบายพระทัยก็คือ ต้นโพธิ์ทองที่เหี่ยวเฉาลงทุกวัน ๆ

เอี้ยในร่างของนกแขกเต้าบินมาถึงพระราชวัง พระเจ้าพรหมทัตทอดพระเนตรเห็น รู้สึกถูกชะตากับนกแขกเต้าตัวนี้นักจึงนำมาเลี้ยงและดูแลเป็นอย่างดี ทำให้อ้ายเกิดความริษยานกแขกเต้ามาก ต่อมาอ้ายรู้ว่านกแขกเต้าตัวนั้นคือเอี้ยจึงวางแผนกับแม่และน้องของตนฆ่านกแขกเต้าทิ้งเสีย แต่เอี้ยก็รอดพ้นจากแผนการชั่วร้ายต่าง ๆ ได้ด้วยความช่วยเหลือจากบรรดาหนูที่อาศัยอยู่ในวังนั่นเอง

นกแขกเต้าบินหนีออกจากวังไปถึงกลางป่าก็หมดสติ ตกลงไป ฤๅษีที่จำศีลอยู่ในป่ามาพบเข้า ก็เกิดความสงสารและรู้ทันทีว่านกแขกเต้าตัวนี้เป็นใคร มาจากที่ใด จึงเสกให้กลายเป็นคนดังเดิม เอี้ยจึงพักอาศัยอยู่กับฤๅษี พร้อมด้วย “พระลบกุมาร” ลูกน้อยของตนที่ฤๅษีเสกให้ อยู่มาวันหนึ่ง พระลบสงสัยเรื่องพ่อของตนจึงถามมารดา เอี้ยเล่าเรื่องทุกอย่างให้พระลบฟัง พระลบได้ฟังดังนั้นเกิดความสงสารมารดาของตนยิ่งนัก จึงตัดสินใจเดินทางเข้าเมืองไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อของตนเพื่อกราบทูลให้ทรงทราบความเป็นจริง

แต่พระลบก็พบอุปสรรคมากมาย นางอ้ายซึ่งรู้เรื่องพระลบก่อนพระเจ้าพรหมทัตจึงสั่งให้ทหารนำตัวไปนอกเมืองแล้วประหารทิ้งเสีย ก่อนที่ทหารจะนำตัวไป พระลบได้ทำมาลัยที่มารดาของตนร้อยมาถวายพระเจ้าพรหมทัตตกไว้ ท่านอำมาตย์เห็นมาลัยจึงนำไปกราบทูลพระเจ้าพรหมทัตพร้อม

กับทูลเรื่องพระลบที่ลอบเข้ามาในวังด้วย ฝ่ายทหารก็นำตัวพระลบไปตามคำสั่งของอ้ายแต่ก็เกิดความสงสารพระลบเพราะเห็นว่ายังเด็กอยู่จึงปล่อยให้พระลบหนีเข้าป่าไป

เมื่อพระเจ้าพรหมทัตทรงทราบเรื่องพระลบกุมารและทอดพระเนตรเห็นมาลัยพวงสวยที่อำมาตย์นำมาถวาย จึงตรัสรับสั่งให้ทหารออกตามหาพระลบกุมาร เมื่อพระกุมารเสด็จเข้าเฝ้า พระองค์ก็ทราบทูลความจริงทั้งหมดที่ผ่านมา พระเจ้าพรหมทัตครีวนางขนิษฐา อ้ายและอี่มากร จึงรับสั่งให้ทหารจับทั้งสามไปขังรอสำเร็จโทษเมื่อพระองค์เสด็จกลับจากไปรับเอี้ยที่ป่า

จากนั้นเอี้ยก็ได้กลับมาที่พระราชวังอีกครั้งและขอร้องพระเจ้าพรหมทัตไม่ให้ลงโทษนางขนิษฐา อ้ายและอี่ พระเจ้าพรหมทัตเห็นแก่นางเอี้ยจึงไม่ลงโทษแต่มีข้อแม้ให้ทั้งสามคนแม่ลูกต้องรักษาศีลห้าและห้ามคิดร้ายแก่ผู้อื่นอีกต่อไป หลังเหตุการณ์ร้าย ๆ ผ่านไป ดันโพธิ์ทองกลับมาเจริญเติบโตสวยงามอีกครั้ง ฝ่ายพระเจ้าพรหมทัตและนางเอี้ยพระมเหสีก็ครองรักกันอยู่ด้วยกันและช่วยกันปกครองบ้านเมืองอย่างมีความสุขตลอดมา

ลักษณะและบุคลิกของตัวละครหลัก

เอี้ย ลูกสาวของนายทองและนางขนิษฐา (เมียหลวง) สาวน้อยแสนสวย จิตใจดี มีเมตตา มีความกตัญญู เป็นที่รักของบรรดาสัตว์เล็กสัตว์น้อยมากมาย เก่งการบ้านการเรือนและร่ายมาลัย แต่อ่อนแอ ไม่สู้คน

พระเจ้าพรหมทัต ษัตริย์หนุ่มรูปงาม ปกครองเมืองพาราณสี ทรงพระปรีชาสามารถในทุก ๆ ด้าน แต่เชื่องคนง่าย

นางขนิษฐา เมียคนรองของนายทอง ร่าเริงหัวม มีจิตใจอิทธิฤทธิ์ จอมวางแผน นิสัยโหดร้าย พุดจาเสียงดัง ไม่มีความเมตตากรุณาแต่รักลูกสาวในทางที่ผิด ๆ

- อ้าย ลูกสาวคนสวยของนายทองและนางขนิษฐ มีศักดิ์เป็นน้องของเอื้อย มีจิตใจอัจฉา
ริษาเหมือนแม่ของตน ชอบพูดจาเยาะเย้ยถากถาง ทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ตนเองเป็น
ใหญ่
- อี ลูกสาวของนายทองและนางขนิษฐ เป็นน้องคนสุดท้อง หน้าตาจืดจาง นิสัยตะกละเห็น
แก่กิน มารยาททราม และจิตใจริษาเหมือนแม่กับพี่สาว
- นางขนิษฐา เมียหลวงของนายทองและเป็นแม่ของเอื้อย รูปร่างผอมบาง เป็นเมียที่ดี มีจิตใจโอบ
อ้อมอารี รักสัตว์ ไม่คิดร้ายกับผู้อื่นแต่อ่อนแอ ยอมให้คนอื่นรังแกอยู่เสมอ
- นายทอง พ่อของเอื้อย มีอาชีพจับปลา รักลูก แต่ไม่ค่อยมีปากมีเสียงในครอบครัว

จากเรื่องราวที่กล่าวมา ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์หากระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติ
เกี่ยวกับเรื่องความกตัญญูกตเวที และมายาคติเกี่ยวกับ การทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว โดยใช้แนวคิดของ
Roland Barthes มาเป็นกรอบในการวิเคราะห์

การประกอบสร้างความหมายเชิงมายาคติที่ปรากฏในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง“ปลาบู่ทอง”

ความหมายเชิงมายาคติเรื่อง “ความกตัญญูกตเวที

ทีมงานผู้ผลิตต้องการสื่อความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับความกตัญญูกตเวทีผ่านภาพยนต์
การ์ตูนเรื่อง “ปลาบู่ทอง” เป็นสำคัญ โดยให้เหตุผลว่าเป็นแนวความคิดหลักของเรื่อง เนื่องจากนิทาน
ปลาบู่ทองไม่ว่าจะสำนวน (Version) ใดก็ตาม มายาคติเรื่องความกตัญญูก็ปรากฏให้เห็นเด่นชัดมาก
ที่สุด ดังที่คุณมนัส เจียมจินตนากุล กล่าวว่า “แนวคิดที่มองเห็นชัดที่สุดในเรื่องปลาบู่ทองก็เป็นเรื่อง
ความกตัญญูรู้คุณ เพราะภาพที่ติดตาจากเรื่องนี้คือภาพของเอื้อย ที่ไม่ว่าจะแม่จะเป็นอะไรก็รัก ก็ดูแล
ตั้งแต่ต้นจนจบ” (สัมภาษณ์, 4 สิงหาคม 2546)

และคุณสุภัทร จันทร์เจริญก็กล่าวถึงการสื่อความหมายเชิงมายาคติเรื่องความกตัญญูไว้ว่า “สิ่ง
ที่ต้องการสื่อก็คือเราต้องมีสาระอะไรให้เด็กดู คือ เรื่องปลาบู่ หลัก ๆ เลขก็คือ เรื่องความกตัญญู คือ
เอื้อยมีความกตัญญู เราก็จะเนื้อหาสาระของของเดิมไว้ แต่เราก็นำมาดัดแปลงให้มันซอฟท์ลงให้มัน

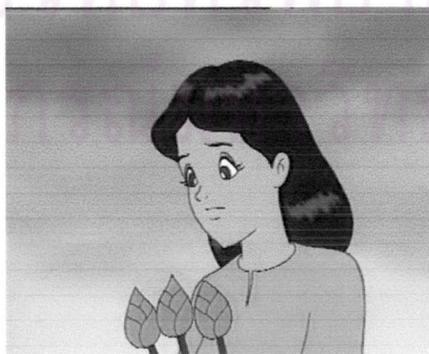
เหมาะสมกับการ์ตูน” (สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2546) โดยกระบวนการสร้างความหมายเรื่องความกตัญญูที่ปรากฏในตัวบทของภาพยนตร์การ์ตูนมีดังต่อไปนี้

ความหมายเชิงมายาคติเรื่องความกตัญญู

นิทานเรื่อง “ปลาบู่ทอง” นี้แสดงให้เห็นถึงความรัก ความผูกพันระหว่างแม่กับลูกอย่างเด่นชัด ตั้งแต่ตอนเริ่มเรื่อง ที่นางขนิษฐาต้องตายเพราะรักลูก กล่าวคือ นางได้เอ๋ยปากขอปลาบู่ที่จับ ได้เอ๋ยให้ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นเหตุให้สามีบ้านคาล โทสะและตืนางตคน้ำตาย และเมื่อตายไปแล้วก็ยังมี ความผูกพันกับลูกอย่างแน่นแฟ้น ต้องวนเวียนคอยห่วงใยลูกตลอดเวลา เมื่อนิทานถูกนำมาผลิตซ้ำในรูปแบบของ ภาพยนตร์การ์ตูนซึ่งเป็นสื่อสมัยใหม่ ผู้ผลิตจึงมีการปรับเปลี่ยนเรื่องราวเพื่อให้เข้ากับยุคสมัยและลดทอนสิ่งที่รุนแรงออกไป ในภาพยนตร์การ์ตูนผู้เขียนบทเปลี่ยนให้นางขนิษฐาตายเพราะจมน้ำ ขณะที่ช่วยปลาบู่จากการทำร้ายของเหยี่ยว ซึ่งผู้ผลิตเห็นว่าจากที่นางขนิษฐาถูกสามีฆ่าตายนั้นไม่เหมาะสมที่จะมานำเสนอ เพราะแสดงถึงความรุนแรงและไม่สมเหตุสมผล แสดงให้เห็นว่า แม้มายาคติหรือความหมายที่ผู้ผลิตต้องการคงไว้จากนิทานดั้งเดิมยังคงอยู่แต่ในส่วนของรายละเอียดก็มีการเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของบาดส์ที่กล่าวว่า “มายาคติมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีความเป็นพลวัต เพื่อตอบรับกับความต้องการของคนบางกลุ่มหรือความต้องการทางวัฒนธรรม”

ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปลาบู่ทอง” สื่อความหมายเชิงมายาคติเรื่องความกตัญญูดังปรากฏในฉากดังต่อไปนี้

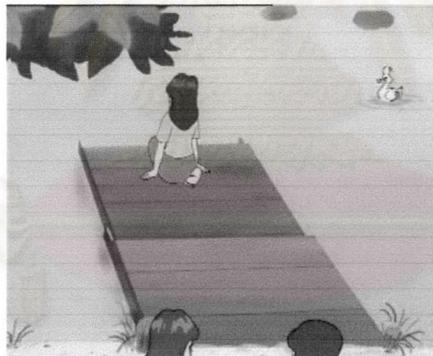
1. ครั้งที่นางขนิษฐายังมีชีวิตอยู่ เอื่อยจะเก็บดอกบัวจากสระน้ำไปให้นางขนิษฐาเพื่อแสดงความเคารพรักในมารดาของตน ดังจะเห็นได้จากฉากดังนี้

ภาพด้านบนแสดงถึงฉากที่เอี้ยไปเก็บดอกบัวที่สระน้ำเพื่อนำไปฝากแม่ขนิษฐา ขณะเก็บดอกบัวมีเสียงเอี้ยคิดในใจว่า “เอี้ยจะเอาดอกบัวไปฝากแม่นะจ๊ะ” ประโยคที่เอี้ยคิดในใจนี้ทำให้ผู้ชมทราบได้ทันทีว่าเอี้ยจะนำดอกบัวไปฝากมารดาของตน โดยที่ในภาพยนตร์การ์ตูนไม่มีฉากที่เอี้ยนำดอกบัวไปให้นางขนิษฐาโดยตรง

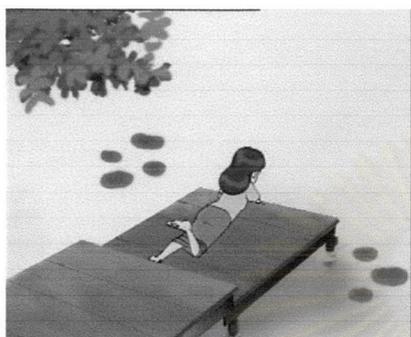
ดอกบัวที่เอี้ยนำไปฝากแม่ขนิษฐาเป็นสัญลักษณ์ (symbol) ของการแสดงความรักและบูชาต่อผู้มีพระคุณ โดยคุณมนัส เจียมจินตนากุลให้เหตุผลว่า “เวลาเราเข้าวัดไหว้พระ เราก็มีดอกบัวไปถวายพระเป็นการแสดงความเคารพบูชา แม้ก็เหมือนกันเราเคารพท่าน เราก็บูชาท่านเหมือนกับท่านเป็นพระคอยดูแลคุ้มครองเราเป็น “ผู้มีพระคุณ” (สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2546) ผู้ผลิตเปรียบมารดาเป็นผู้มีพระคุณ มีคุณงามความดีเหมือนพระที่พุทธศาสนิกชนให้เคารพและบูชาโดยการนำดอกบัวไปถวาย ดังนั้นการให้ดอกบัวจึงเป็นการแสดงออกถึงความเคารพและบูชามารดาซึ่งเป็นผู้มีพระคุณต่อเรา

2. ฉากที่เอี้ยนั่งร้องไห้อยู่ที่หน้าบ้าน แล้วพูดกับตัวเองคนเดียวว่า “แม่จ๋า แม่อยู่ไหน เอี้ยอยากพบแม่เหลือเกิน”

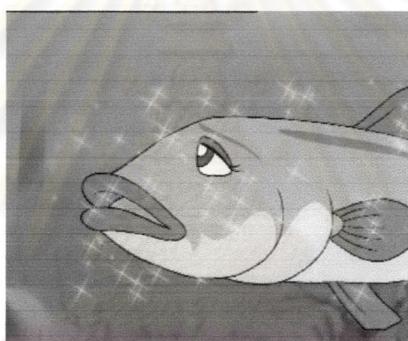

เมื่อตามหาตัวแม่ขนิษฐาไม่พบ เอี้ยจึงเกิดความรู้สึกเป็นห่วงมารดาของตน ผู้ผลิตถ่ายทอดความรู้สึกดังกล่าว โดยให้เอี้ยนั่งร้องไห้ที่หน้าบ้านซึ่งเป็นสถานที่ที่เอี้ยไปเป็นประจำเพื่อพูดคุยกับสัตว์น้ำ เมื่อเอี้ยรู้สึกเศร้าโศกเสียใจเอี้ยจะมานั่งที่หน้าบ้านนี้ เมื่อเอี้ยรู้สึกเสียใจที่หาแม่ขนิษฐาไม่พบเกิดความรู้สึกเป็นห่วงมารดาของตนจึงมานั่งร้องไห้อยู่ที่หน้าบ้าน

3. เมื่อเอื่อยทราบว่านางขนิษฐาจมน้ำตายและกลับชาติมาเกิดเป็นปลาบู่ทอง เอื่อยยังคงแสดงความกตัญญูกตเวที โดยการแสดงความรักและเคารพในมารดาของตนเหมือนกับครั้งที่มารดาของตนยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งแสดงให้เห็นในฉากดังต่อไปนี้

ภาพเอื่อยไปที่ทำน้ำโปรยข้าวตอกให้แม่ปลาบู่ทอง

แม่ปลาบู่ทองรอเอื่อยที่ทำน้ำ

เสียงบรรยาย

“เมื่อรู้ว่าแม่กลายเป็นปลาบู่ทอง เอื่อยก็หายโศกเศร้า กลายเป็นสาวน้อยผู้ร่าเริงสดใสดังเดิม”

เอื่อย

“แม่ แม่จำแม่ปลาบู่ทองของเอื่อยมากินข้าวเถอะจ้ะ เอื่อยมีข้าวตอกที่แม่ชอบมาฝากจ้ะ”

ปลาบู่ทอง

(คิดในใจ) “เอื่อยลูกรักของแม่”

เอื่อย

“วันนี้เอื่อยลองทำขนมจีบที่แม่เคยทำบ่อย ๆ ด้วยแต่ไม่รู้ว่าพ่อจะชอบหรือเปล่านะจ้ะ”

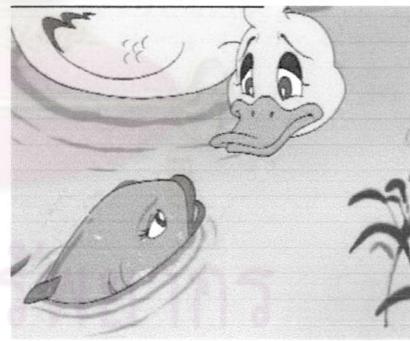
จากฉากที่เอื้อยนำข้าวตอกมาให้ปลาบู่ทองซึ่งก็คือนางขนิษฐากลับชาติมาเกิด เอื้อยมีความสุขที่ได้อยู่ใกล้ ๆ กับมารดาของตนอีกครั้ง ผู้ผลิตใช้ภาพที่เอื้อยนอนคว่ำเท้าค้างให้อาหารแก่ปลาบู่ทองอย่างมีความสุข มีเสียงบรรเลงดนตรีไทยจังหวะสนุกสนานเข้ามาประกอบฉาก เอื้อยนำข้าวตอกมาโปรยให้ปลาบู่ทองกินเป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูทวดที่อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งแสดงโดยการเลี้ยงดูการให้อาหาร

ฉากที่เอื้อยโปรยข้าวตอกให้ปลาบู่ทองเป็นฉากที่คุณมนัส เจียมจินตนากุล ให้ความเห็นว่า “ฉากที่ประทับใจมากที่สุดเนี่ย ไม่ว่าจะเป็นการตุน นิยาย ละคร ก็คือ ฉากที่เอื้อยไปนั่งอยู่ทำน้ำ โปรยข้าวตอก ปลาบู่ทองก็ขึ้นมากิน มันก็เหมือนกับการแสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะไม่มีแม่เป็นอะไรก็แล้วแต่เรายังรักแม่อยู่ ยังกตัญญูอยู่” ผู้ผลิตยังคงสื่อภาพนี้ออกมาตามเดิม เพราะเชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งของฉากในภาพยนตร์การ์ตูนที่เป็นตัวแทนของภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องปลาบู่ทอง กล่าวคือ เมื่อนึกถึงเรื่องเล่าเรื่อง “ปลาบู่ทอง” จะต้องนึกถึงฉากดังกล่าวเสมอ

4. ฉากที่เอื้อยมาพูดคุยกับแม่ปลาบู่ทองที่ทำน้ำ แม้ว่าแม่ปลาบู่ทองจะไม่สามารถพูดหรือโต้ตอบกับเอื้อยได้ก็ตาม ดังภาพ

เอื้อยพูดคุยกับแม่ปลาบู่ทอง

แม่ปลาบู่คุยกับแม่เป็ด

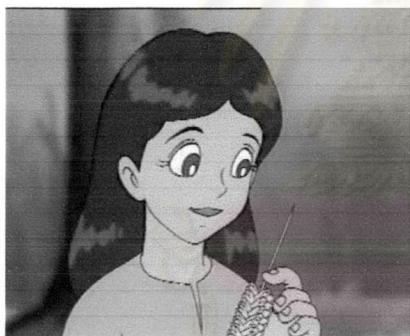
- เอื้อย “เฮ้นนี่พ่อชมขนมจี๋หนูกับดัมย้าเห็ด โคนว่าอ่อยจ๊ะ พ่อบอกว่าฝีมือทำอาหารของเอื้อยเหมือนแม่ด้วยละ เอื้อยว่าพ่อคงคิดถึงแม่นะจ๊ะเนี่ย”
- เป็ด “โถ..คุณแม่ปลาบู่ทองสิ ได้แต่ฟังหนูเอื้อยพูดอยู่ข้างเดียว ถ้าเป็นฉันละก็อึดอัดใจตายแน่”

ปลาบู่ทอง “ไม่เป็นไร หรอกจะแม่เปิด ขอเพียงแต่ให้รู้ว่าลูกสุขสบายดีฉันก็พอใจแล้ว
จ๊ะ”

ฉากดังกล่าวแสดงถึงความรัก ความเอาใจใส่ของเอี้ยที่มีต่อแม่ปลาบู่ทอง ผู้ผลิตถ่ายทอด
ความหมายดังกล่าวโดยการให้เอี้ยมาพูดคุยกับแม่ปลาบู่ทอง บอกเล่าถึงความเป็นไปในชีวิตของตน
แม้ว่าแม่ปลาบู่ทองไม่สามารถโต้ตอบได้ก็ตาม สื่อให้เห็นว่าเอี้ยมิได้ทอดทิ้งแม่ปลาบู่ทอง และยังคง
เอาใจใส่ไม่เปลี่ยนแปลง

5. ฉากที่เอี้ยร้อยพวงมาลัยให้กับแม่ปลาบู่ทอง เอี้ยพูดคุยกับแม่เปิดว่า

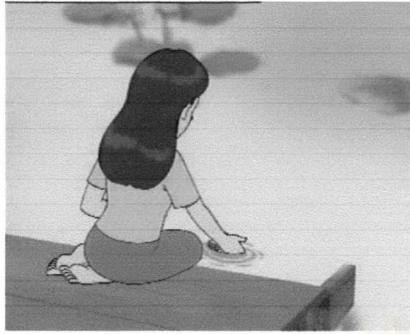
เอี้ย (พูดคุยกับเปิด) “รู้อยู่ เอี้ยไหว้พระสวดมนต์ทุกวันขอให้แม่ปลาบู่ทองของ
เอี้ยพูดได้เอี้ยว่าแม่คงอยากพูดคุยกับเอี้ยเหมือนกันนะเนี่ย ถ้าเอี้ยเอามาลัย
ให้แม่ แม่ต้องดีใจแน่เลย เราไปหาแม่ที่ทำน้ำกันดีกว่านะ”

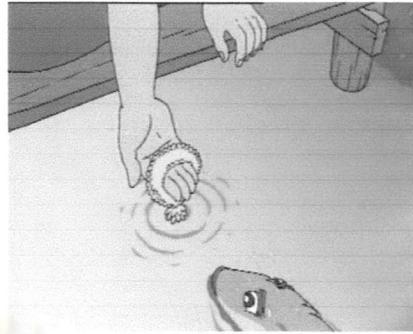
เมื่อเอี้ยร้อยพวงมาลัยเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงนำพวงมาลัยไปที่ทำน้ำเพื่อให้แม่ปลาบู่ทอง

เอี้ย “แม่จ๋า เอี้ยร้อยพวงมาลัยมาให้แม่นะจ๊ะ สวยมั๊ยจ๊ะแม่ เข้ามาอีกนิดสิจ๊ะ”

ปลาบู่ทอง “(นึกในใจ) เอี้ย ลูกของแม่น่ารักเหลือเกินจ๊ะ”

เอื้อยใช้มือสัมผัสแม่ปลาบู่ทอง

เอื้อยให้พวงมาลัยแม่ปลาบู่ทอง

พวงมาลัยนั้นเอื้อยร้อยมาให้แม่ปลาบู่ทองด้วยความรักและความเคารพต่อมารดาของตน พวงมาลัยจึงเป็นสัญลักษณ์ (Symbol) เป็นตัวแทนความรักและเคารพของเอื้อยที่มีต่อมารดา ฉากดังกล่าวนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงความกตัญญูทศเวทของเอื้อยแล้วยังเป็นฉากที่สื่อถึงความสามารถของเอื้อยว่าเป็นนางเอกที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณสมบัติของกุลสตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการร้อยดอกไม้ อันเป็นสื่อให้พระเอกจำได้และออกติดตามหาเธอจนพบ (เสาวลักษณ์ อนันตสานต์, 2540) พวงมาลัยจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องที่มีส่วนผลักดันให้เรื่องดำเนินต่อไป

นอกจากนี้คุณสุภัทร จันทร์เจริญ ยังกล่าวถึงประเด็นในการถ่ายทอดความหมายเชิงมายาคติในเรื่องของความกตัญญู โดยการใช้พวงมาลัยเป็นสิ่งที่สื่อให้เห็นถึงความรักและความกตัญญูของเอื้อยที่มีต่อแม่ขนิษฐาว่า “เราคงเนื้อหาสาระของของเดิมเอาไว้ การที่เราจะเสริมเพิ่มอะไรเข้าไปหรือจะตัดอะไรออกก็ต้องดูเนื้อเรื่องเดิม คือไม่ทำให้เรื่องเดิมเสียไป เรื่องเดิมมันมีพวงมาลัย เราก็ไม่ตัดออกเพราะมันก็เป็นส่วนสำคัญของเรื่องด้วย จะเห็นว่าพวงมาลัยก็เหมือนกับรวงเท้าชินเดอเรลลาเป็นตัวที่ทำให้พระเอกพบกับนางเอกนั่นแหละ เรื่องมันเลยปูมาตั้งแต่ต้นว่าเอื้อยชอบร้อยมาลัยมาก ร้อยไปทำอะไรล่ะ ร้อยให้แม่ที่มีพระคุณกับเราไง เวลาเรานี้ก็ถึงงานวันแม่เราก็จะนึกถึงต้องร้อยมาลัยให้แม่ อะไรแบบนี้” (สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2546) ผู้ผลิตเชื่อว่าพวงมาลัยเป็นสื่อที่แสดงออกให้เห็นถึงความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้ผลิตที่ผ่านมามากมายให้ผู้ผลิตเชื่ออย่างนั้น กล่าวคือเมื่อนึกถึงพวงมาลัยก็จะนึกถึงผู้รับคือผู้มีพระคุณ หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ที่เราเคารพนับถือนั่นเอง

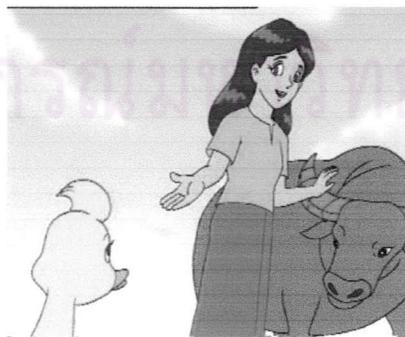
6. ฉากที่แสดงถึงความกตัญญูทศเวทของเอื้อยที่มีต่อแม่ปลาบู่ทองอีกฉากหนึ่ง คือ ฉากที่ทำน้ำอ้ายและอี่เข้ามาหาเอื้อย ขณะเอื้อยนำพวงมาลัยมาให้แม่ปลาบู่ทอง อ้ายกับอี่พูดกับเอื้อยว่า

- อ้าย “นั่งเอี้ยกำลังอยู่กับใครยะ”
 อี “คูสิพี่อ้าย ปลาบู่สีทองตัวโตโต โอ้โห”
 เอี้ย “แม่รีบหนีไปเร็วเข้า”
 อี “ขี้เอี้ย นันแม่แกเหรอ แกเรียกใครว่าแม่ยังจะมาปฏิเสธอีกเหรอ”
 เอี้ย “เปล่าจ๊ะ”
 อ้าย “ยังไม่รีบไปทำกับข้าวอีก เย็นแล้วนะ”

ด้วยความเป็นห่วงมารดาของตนจะได้รับอันตราย เอี้ยทราบดีว่าหากอ้ายและอีรู้เรื่องแม่ปลาบู่ทองแล้ว อาจเกิดอันตรายกับแม่ปลาบู่ทอง จึงไม่บอกความจริงแก่อ้ายและอีว่าแม่ปลาบู่ทองคือแม่ขนิษฐามารดาของตน และบอกให้แม่ปลาบู่ทองหนีไป ฉากดังกล่าวแสดงความรักความเป็นห่วงมารดาของตน ไม่อยากให้มารดาของตนมีความทุกข์หรือได้รับอันตราย ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสดงออกถึงความกตัญญูคุณทวดที่

7. เอี้ยถูกแม่ขนิษฐี แม่เลี้ยงของตน ใช้ให้ทำงานหนักจึงไม่มีเวลาไปพบแม่ปลาบู่ทอง แต่เอี้ยก็นึกถึงแม่ปลาบู่ทองตลอดเวลา เอี้ยบ่นกับแม่เป็คขณะที่พาควายไปกินหญ้าว่า

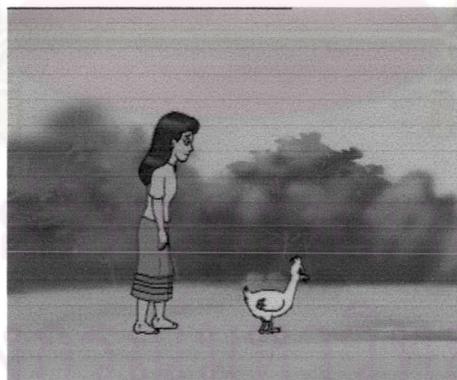

- เอื้อย “เอื้อยทำงานทั้งวัน ไม่ได้ไปหาแม่มาสองวันแล้ว แม่จะเป็นยังไงบ้างนะแม่ เป็ด”
- แม่เป็ด (นึกในใจ) “น่าสงสารหนูเอื้อยจริง ๆ”
- เอื้อย “วันนี้เอื้อยทำงานเสร็จหมดแล้ว เคี้ยวเอื้อยจะกลับเข้าบ้านเอาข้าวไปให้แม่นะแม่เป็ด”

แม้ว่าเอื้อยจะถูกสามแม่ลูก คือ นางขนิษฐิ์ อ้ายและอีไซ้ทำงานหนักเพียงใด เอื้อยก็ยังคิดถึงแม่ และเป็นห่วงแม่อยู่ตลอดคงจะเห็นได้จากฉากที่เอื้อยพาควายไปกินหญ้า เอื้อยพูดกับแม่เป็ดว่าอยากไปพบแม่และเอาอาหารไปให้แม่ ไม่ว่าจะทำอะไร เอื้อยก็ยังคิดถึงและเป็นห่วงแม่ปลาบู่ทอง

8. แม่ปลาบู่ทองถูกสามแม่ลูกใจร้ายจับไปทำอาหาร เอื้อยหาแม่ปลาบู่ทองไม่พบ จึงออกตามหาแม่ปลาบู่ทอง

- เอื้อย “แม่ แม่จำแม่อยู่ไหน เอื้อยเป็นห่วงแม่จังเลย”
- แม่เป็ด “เอื้อยรีบกลับบ้านเถอะ”
- เอื้อย “แม่เป็ดรู้หรือจะว่าแม่ปลาบู่ทองอยู่ไหน พาฉันไปหาแม่หน่อยสิจะ เร็ว ๆ นะ”

เอื้อยเป็นห่วงแม่ปลาบู่ทองมาก เมื่อไปหาแม่ปลาบู่ทองที่ทำน้ำไม่พบ จึงออกตามหากับแม่เป็ด แม้ว่าจะฝนตกและเป็นเวลากลางคืน เอื้อยก็ยังไม่ท้อแท้ตามหาแม่ปลาบู่ทอง

9. ฉากที่เอี้ยกลับไปที่บ้านพบว่านายทอง นางขนิษฐี อ้ายและอีกำลังรับประทานอาหารเช้า และก็ทราบว่านางขนิษฐีจับแม่ปลาบู่ทองมาทำเป็นขนมจีนน้ำยาทานอย่างเอ็ดร่อย

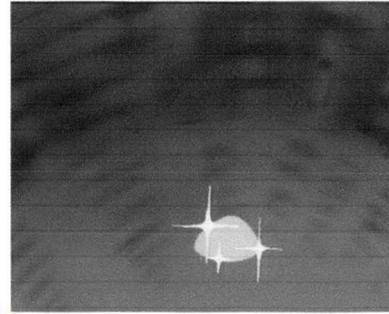
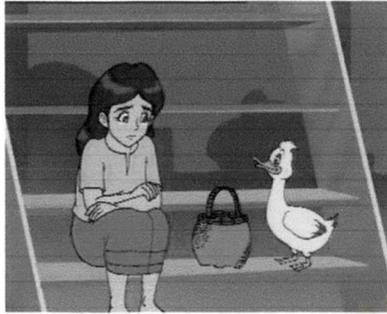
- นายทอง “เอี้ยมากินข้าวลูก วันนี้กับข้าวอร่อยนะ แม่ขนิษฐีเขาลงมือทำกับข้าวเองเลย”
- อ้าย “วันนี้เจอปลาประหลาดที่ทำน้ำก็เลยมาทำขนมจีนน้ำยาอร่อย ๆ”
- อี “ถ้าไม่รีบมากินจะเสียใจนะยายเอี้ย ฮ่า ๆ ๆ ๆ เคยกินไหมล่ะ น้ำยาปลาบู่ทองอร่อยที่สุด เดี่ยวจะหาว่าไม่ชวนนะ”
- เอี้ย “แม่ แม่จ๋า แม่ปลาบู่ทองของเอี้ย ฮือ ๆ ๆ”
- เสียงบรรยาย “ในที่สุดเอี้ยก็รู้ว่าแม่ปลาบู่ทอง ถูกสามแม่ลูกใจร้ายฆ่าตายซะแล้ว”

ฉากดังกล่าวสื่อให้เห็นถึงอารมณ์ของเอี้ยที่ตกใจ เสียใจและสงสารแม่ปลาบู่ทองเป็นอย่างมาก โดยภาพ Close up ไปที่ใบหน้าของเอี้ยที่มีน้ำตาไหลอาบแก้ม คิ้วตกรวดตกรวดแสดงถึงความเศร้าโศก เสียใจพร้อมกับร้องไห้และพูดออกมาว่า “แม่ แม่จ๋า แม่ปลาบู่ทองของเอี้ย ฮือ ๆ ๆ”

10. อีกฉากหนึ่งที่แสดงถึงความรักของเอี้ยที่มีต่อแม่ขนิษฐา เป็นฉากที่แม่เปิดคาบเอาเกลือปลาบู่ทองที่หล่นอยู่ใต้ถุนบ้านมาให้เอี้ย

- เอี้ย “แม่เปิดรู้มัยว่าแม่ปลาบู่ทองตายแล้ว เอี้ยมาช่วยแม่ไม่ทันจริง ๆ เอี้ยไม่มีใครแล้ว หา..แม่เปิดเอาเกลือแม่ปลาบู่ทองมาให้เอี้ยเธอจะเนี่ย ขอบคุณนะจะแม่เปิด เอี้ยจะเก็บไว้ได้หมอนจะได้ไม่มีคนเห็น”

แม่เปิดคาบเกิ้ลคปลาบู่ทองมาให้เอื้อย

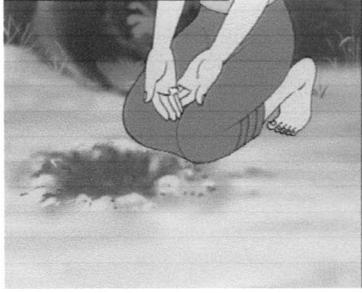

เอื้อยดีใจจนน้ำตาไหลเมื่อเห็นเกิ้ลคของแม่ปลาบู่ทอง

ประโยคที่เอื้อยพูดว่า “เอื้อยมาช่วยแม่ไม่ทันจริง ๆ” แสดงให้เห็นว่าเอื้อยรู้สึกสำนึกผิดที่มาช่วยแม่ปลาบู่ทองไม่ทัน ซึ่งก็เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเอื้อยรักและต้องการจะปกป้องบุคคลที่ตนเคารพรักให้แคล้วคลาดปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง และเมื่อเอื้อยเห็นเกิ้ลคของแม่ปลาบู่ทองที่แม่เปิดคาบมาให้เอื้อยดีใจมากและจะนำมันมาเก็บไว้ได้หมอนซึ่งเป็นที่ที่ไม่มีใครเห็น สื่อให้เห็นว่าเอื้อยต้องการดูแลปกป้องมารดาของตน แม้ว่าแม่ปลาบู่ทองจะเหลือแต่เพียงแค่เกิ้ลคของแม่ปลาบู่ทองก็ตาม

11. เมื่อเอื้อยฝันเห็นแม่ขนิษฐากลายเป็นนางฟ้าและบอกคนให้นำเกิ้ลคปลาบู่ทองที่เก็บไว้ไปฝังคืน เอื้อยทำตามที่แม่ขนิษฐาบอกไว้ในฝัน

เอื้อย “แม่จะ เอื้อยเอาเกิ้ลคปลาบู่ทองมาฝังไว้ตรงนี้นะจะ อยู่ใกล้กับแม่จะได้เห็นสบาย เอื้อยทำตามที่แม่บอกแล้วนะ เทวดาเจ้าขาขอให้เอื้อยได้พบกับแม่ทุกวันเกิดเจ้าค่ะ”

เมื่อเอื้อยฝังเมล็ดปลานู๋ทองเสร็จเรียบร้อย เอื้อยจึงตั้งจิตอธิษฐานขอให้ได้พบกับแม่ทุกวัน
แล้วเมล็ดปลานู๋ทองก็เติบโตอย่างรวดเร็วกลายเป็นต้นมะเขือวิเศษ

เอื้อยพูดคุยกับต้นมะเขือวิเศษ

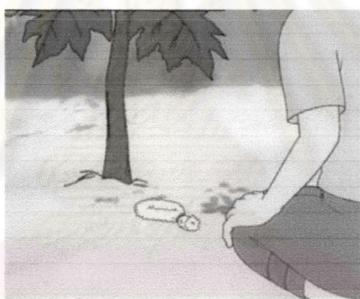

เอื้อย “แม่ แม่กลับมาอยู่กับเอื้อยแล้ว แม่เป็ดคูสิจะ แม่เป็นต้นมะเขือที่สวยงามที่สุดเลย
จ๊ะ”

เสียงบรรยาย “เอื้อยดีใจมากที่เมล็ดปลานู๋ทองกลายเป็นต้นมะเขือวิเศษ เพราะรู้ว่าแม่ปลานู๋
ทองจะได้มาอยู่ใกล้ ๆ แล้ว”

เอี้ยฝั้นถึงนางขนิษฐาและนางขนิษฐาบอกให้เอี้ยนำเกลือปลาบู่ทองไปฝังคืน เอี้ยปฏิบัติตามสิ่งที่นางขนิษฐาบอกไว้อย่างเชื่อฟัง และเมื่อนำเกลือไปฝังคืนแล้ว เอี้ยอธิษฐานฮ้อนวอนต่อเทวดาขอให้ตนได้อยู่กับมารดาอีกครั้ง เกล็ดปลาบู่ทองจึงกลายเป็นต้นมะเขือเทศที่สวยงาม เอี้ยดีใจมาก เข้าไปใกล้ต้นมะเขือเทศและสัมผัสมันอย่างทะนุถนอม จากภาพเอี้ยจับใบมะเขือด้วยสองมือด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เป็นอีกฉากหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความกตัญญูกตเวทีของเอี้ย เอี้ยเชื่อฟังมารดาของตน ต้องการอยู่ใกล้ ๆ กับมารดาของตน และปฏิบัติตัวต่อมารดาอย่างรักใคร่แม้ว่ามารดาของตนจะไม่ใช้มนุษย์ก็ตาม

12. แม้ว่าแม่ขนิษฐาจะกลับมาเกิดอีกครั้งเป็นต้นมะเขือเทศ เอี้ยก็ยังรักและเคารพมารดาของตนไม่เปลี่ยนแปลง สิ่งหนึ่งที่เอี้ยยังคงปฏิบัติเหมือนเมื่อครั้งที่แม่ขนิษฐายังมีชีวิตอยู่ หรือกลายเป็นแม่ปลาบู่ทองแล้วก็ตาม ก็คือการรื้อศพมาลัยให้มารดาของตนซึ่งเป็นตัวแทนความรักและความเคารพของตนที่มีต่อแม่ขนิษฐา

เอี้ยนำศพมาลัยไปวางไว้ที่โคนต้นมะเขือเทศ

เอี้ย “แม่จ๋า ดอกไม้ที่แม่ปลูกเอาไว้ ออกดอกเต็มต้น เอี้ยเลยเก็บมารื้อยมาลัยให้แม่จ่ะ”

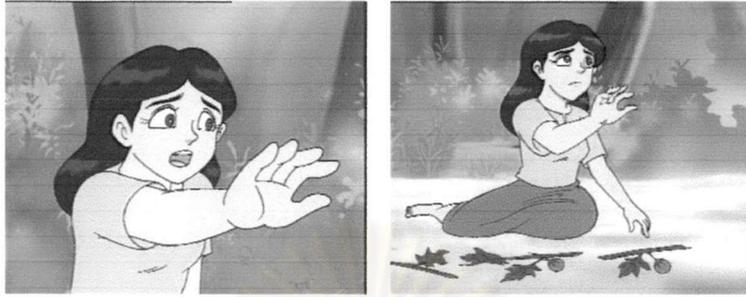
ต้นมะเขือเทศ “เอี้ย ลูกแม่น่ารักจริง ๆ”

13. ฉากที่เอี้ยพยายามห้ามนางขนิษฐาและอ้ายไม่ให้นำมาทำลายต้นมะเขือเทศ

เอี้ย “อย่าจ่ะ อย่าทำอย่างนั้นเลย ชันขอรื่อง”

นางขนิษฐา “ทำไมจะทำไม่ได้”

จากนั้นนางขนิษฐาก็ใช้มีดฟันต้นมะเขือพิเศษทิ้ง เอื้อยทำอะไรไม่ได้จึงได้แต่นั่งร้องไห้

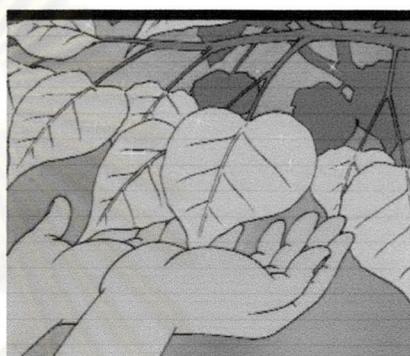
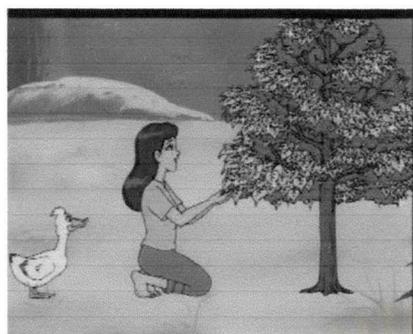
เอื้อยร้องห้ามแม่ขนิษฐาและเอื้อยไม่ให้ทำลายต้นมะเขือพิเศษ

แม้ว่านางขนิษฐาเป็นต้นมะเขือพิเศษ แต่เอื้อยก็ยังรักและเป็นห่วงมารดาของตนไม่เสื่อมคลาย เอื้อยเป็นห่วงและไม่อยากให้ใครมาทำลายต้นมะเขือพิเศษ จึงเข้าห้ามปรามสามแม่ลูกนางขนิษฐา อ้ายและอี่ที่กำลังจะเข้ามาทำลายต้นมะเขือพิเศษ แต่ก็ห้ามไม่สำเร็จ ต้นมะเขือพิเศษจึงถูกนางขนิษฐาเอามีดมาฟันจนเหลือแต่ลำต้น เอื้อยเสียใจมากจึงร้องไห้และประคองใบมะเขือที่ถูกตัดขึ้นมาอย่างทะนุถนอม

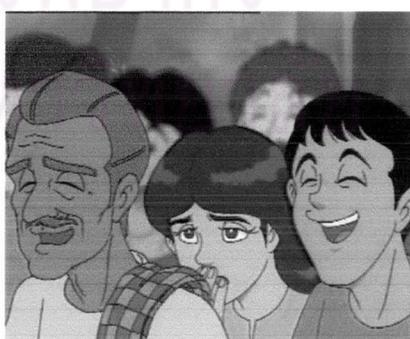
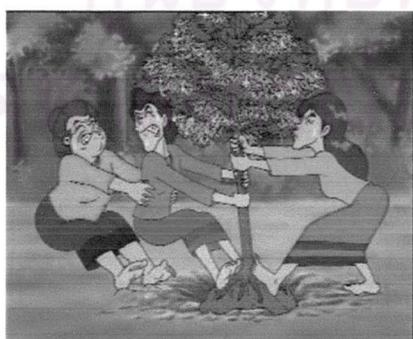
14. นางฟ้าขนิษฐาอ่อนวอนกับเทวดาให้ตนได้กลับไปเกิดและอยู่ใกล้ ๆ กับเอื้อยลูกสาวของตน เทวดาจึงให้นางฟ้าขนิษฐากลับมาเกิดเป็นต้นโพธิ์ทอง

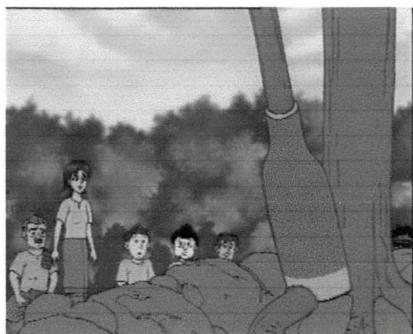
- เอื้อย “ต้นโพธิ์ทองสวยเหลือเกินต้องเป็นแม่ของเอื้อยแน่ ๆ เลย แม่จำแม่เป็นต้นโพธิ์ทองที่สวยมาก ๆ เลยนะจ๊ะ แม่อย่าทิ้งเอื้อยไปไหนอีกนะจ๊ะ”
- ต้นโพธิ์ทอง “เอื้อยลูกรัก ในที่สุดแม่ก็ได้พบลูกแล้ว แม่ดีใจเหลือเกิน”
- เอื้อย “แม่จำ เอื้อยคิดถึงแม่จังเลย”
- ต้นโพธิ์ทอง (กิ่งของต้นโพธิ์ทองเลื้อนเข้ามา โอบกอดเอื้อยไว้)

เอื้อยดีใจที่จะได้อยู่ใกล้ ๆ แม่ขนิษฐาอีกครั้ง แม้ว่าแม่ขนิษฐาจะเป็นต้นโพธิ์ทองก็ตาม เอื้อยใช้สองมือประคองใบต้นโพธิ์ทองอย่างทะนุถนอม และด้วยเทคนิคของภาพยนตร์การ์ตูน กิ่งของต้นโพธิ์ทองเลื่อนเข้าไปหาเอื้อย เหมือนกับแขนของแม่ขนิษฐาได้โอบกอดเอื้อยไว้

15. พระเจ้าพรหมทัตมีรับสั่งให้ถอนต้นโพธิ์ทองไปไว้ที่วังในกรุงพาราณสี สามแม่ลูก นางขนิษฐา อ้ายและอีจึงช่วยกันถอนต้นโพธิ์ทองแต่ก็ไม่สำเร็จ นางขนิษฐาจึงใช้เสียมสับรากของต้นโพธิ์ทอง เอื้อยไม่ยอมให้ต้นโพธิ์ทองถูกทำลายจึงเข้ามาห้าม

- อี “แม่อีจะหมดแรงแล้วนะ ไม่ไหวเลย”
- นางขนิษฐ “สับรากชะเลยนี้เนาะ”
- เอื้อย “อย่านะ แม่จู้ หากรากขาดต้นโพธิ์อาจตายได้ แค้นี่ต้นโพธิ์ทองก็บอบช้ำมากแล้ว แม่ไม่เป็นอะไรนะจ๊ะ”
- นางขนิษฐ “เหม..นังเอื้อยแกมาทำอะไรที่นี่ กล้าดียังไงถึงมาทำแบบนี้”

จากภาพเป็นฉากตอนนางขนิษฐและลูกสาวพยายามจะถอนต้นโพธิ์ทองออกและ Cut ภาพมาที่ชาวบ้านที่มามุงดูว่าทั้งสามจะถอนต้นโพธิ์ทองได้สำเร็จได้หรือไม่ แล้ว Zoom in เข้าจับภาพใบหน้าของเอื้อยที่แสดงความรู้สึกเป็นห่วงต้นโพธิ์ทอง เมื่อนางขนิษฐใช้เสียมสับรากต้นโพธิ์ทอง เอื้อยร้องห้ามแล้วจึงโผล่เข้าไปกอดต้นโพธิ์ทองด้วยความรัก

16. ฉากที่เอื้อยกลายเป็นนกแขกเต้าบินมาคุยกับต้น โพธิ์ทองที่หิ้วเฉา

นกแขกเต้า “แม่จ๋า แม่เป็นอย่างนี้ก็เพราะเอื้อยแท้ ๆ เลย แม่ไม่ต้องห่วงนะจ๊ะ เอื้อยจะมาอยู่ที่นี้กับแม่แล้วละจ๊ะ”

แม้ว่าเอื้อยจะกลายเป็นนกแขกเต้า แต่เอื้อยก็ยังมาหาแม่ขนิษฐาที่กลับมาเกิดเป็นต้น โพธิ์ทองที่หิ้วเฉาดังแต่เอื้อยจากวังของพระเจ้าพรหมทัตไป

การที่ต้น โพธิ์ทองหิ้วเฉาสื่อความหมายถึงความไม่สบายใจของนางขนิษฐาที่เป็นห่วงลูกสาวของตน เมื่อลูกสาวของตนต้องเผชิญกับอันตราย

ฉากต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาเป็นฉากที่ผู้ผลิตประกอบสร้างความหมายเชิงมายาคติในเรื่องของความกตัญญู ผ่านสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏออกมาในภาพยนตร์การ์ตูน ไม่ว่าจะเป็น ฉาก คาแรกเตอร์ของตัวละคร คำพูด เสียงดนตรีประกอบ มุมกล้องหรือสัญลักษณ์พิเศษที่ผู้ผลิตใช้เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย เช่น พวงมาลัย ดอกบัว เป็นต้น

คุณมนัส เจียมจินตนากุล กล่าวว่า “แนวคิดที่มองเห็นชัดที่สุดในเรื่องปลาบู่ทองก็เป็นเรื่องความกตัญญูรู้คุณ เพราะภาพที่ติดตาจากเรื่องนี้คือภาพของเอื้อย ที่ไม่ว่าจะแม่จะเป็นอะไรก็รัก ก็ดูแลตั้งแต่ต้นจนจบ” (สัมภาษณ์, 4 สิงหาคม 2546) ผู้ผลิตต้องการสื่อว่าเอื้อยมีความกตัญญูกตเวทีต่อมารดาของตนเสมอไม่ว่ามารดาของตนจะเป็นอย่างไรก็ตาม จากภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องปลาบู่ทองผู้ผลิตเข้ารหัสความหมายและถ่ายทอดรหัสความหมายเชิงมายาคติในเรื่องของความกตัญญูกตเวที โดยแสดงให้เห็นว่า แม้วานางขนิษฐาจะกลายเป็นปลาบู่ทอง เป็นต้นมะเขือพิเศษ ต้น โพธิ์ทอง เป็นนางฟ้า

หรือเหลือเพียงแค่เกล็ดปลาบู๋ เอื้อยก็ยั้งรักและเคารพมารดาของตนไม่เสื่อมคลาย ด้วยการแสดงออกทางท่าทาง คำพูด สีหน้าและการกระทำต่างๆ ของเอื้อย เช่น การให้พวงมาลัยหรือดอกบัว การปกป้องคุ้มครอง การเลี้ยงดูให้อาหาร การพุดคุย เป็นต้น

ความหมายเชิงมายาคติเรื่อง “การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”

คุณสุภัทร จันทร์เจริญ ผู้เขียนบทภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปลาบู๋ทอง” กล่าวถึงประเด็นการสื่อความหมายเชิงมายาคติเรื่องกรรมไว้ว่า “Theme หลักของเรื่องก็คือเรื่องความกตัญญู มันก็เป็นเบสิก ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว อย่างเอื้อยก็ได้เป็นเจ้าหญิงเหมือนนิทานทั่วไป” (สัมภาษณ์, 26 กรกฎาคม 2546)

นิทานเรื่อง “ปลาบู๋ทอง” นอกจากจะให้ความบันเทิงแล้วยังมุ่งที่จะเสนอหลักธรรม ซึ่งสอดคล้องกับการดำเนินชีวิตของชาวพุทธทั่วไปอีกด้วย สำหรับนิทานเรื่องนี้เน้นเรื่องกฎแห่งกรรม (เสาวลักษณ์ อนันตสานต์, 2540) ในนิทานดั้งเดิมมีตอนที่กล่าวถึงพระโพธิสัตว์เสด็จมาโปรดและเทศนาให้รู้ว่า การที่เอื้อยประสบเคราะห์กรรมจนถึงแก่ชีวิตเนื่องจากกรรมเก่า อยากรู้ก็ตามเอื้อยเป็นตัวละครฝ่ายดี ซึ่งมักจะถูกฝ่ายร้ายรังแกอยู่เสมอ ๆ ความอดทนและความดีของเอื้อยทำให้เอื้อยได้รับชัยชนะในบั้นปลาย ซึ่งตรงกับความคิดที่ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ผู้ผลิตมองว่าประเด็นการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วนี้ก็เป็นประเด็นหลักของเรื่องที่ต้องนำเสนอ

เมื่อทีมงานผู้ผลิตภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปลาบู๋ทอง” เลือกนิทานเรื่องนี้ขึ้นมาผลิตซ้ำ ผู้ผลิตยังคงนำเสนอเนื้อหาสาระที่เป็นถ้อยใหญ่ใจความเอาไว้ โดยเฉพาะประเด็นหลักของเรื่องนี้ก็คือ การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ก็เห็นได้อย่างชัดเจนจากในภาพยนตร์การ์ตูน แต่ส่วนของรายละเอียดของฉากหรือเนื้อหาบางส่วนอาจมีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม คุณสุภัทร จันทร์เจริญ หนึ่งในทีมงานผู้ผลิตกล่าวว่า “เรื่อง โบราณเขาจะดำเนินเรื่องแบบ โบราณ เราก็มาทำให้ทันสมัยขึ้น บางทีมีอะไรที่ไม่เหมาะสมหรือสมเหตุสมผลเราก็พยายามลดตรงนั้นลงมา” (สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2546) แม้จะมีการปรับเปลี่ยนการนำเสนอแต่ก็เป็นการปรับในส่วน of รายละเอียด ซึ่งผู้ผลิตลดทอนหรือเพิ่มเติมบางส่วนที่เห็นว่าเหมาะสม เป็นไปตามแนวคิดของบาสส์ที่กล่าวว่า “มายาคติมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีความเป็นพลวัตร เพื่อตอบรับกับความต้องการของคนบางกลุ่มหรือความต้องการทางวัฒนธรรม” ยกตัวอย่างเช่น ในนิทานเรื่องปลาบู๋ทองจะมีพระโพธิสัตว์เสด็จมาโปรดและเทศนาแก่

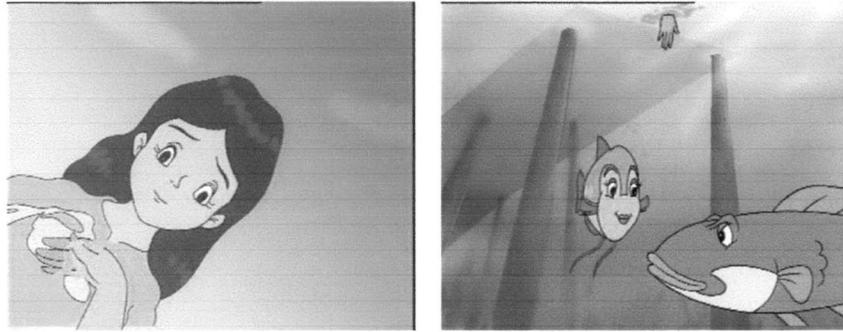
เอื้อย แต่ในภาพยนตร์การ์ตูนไม่มีพระโพธิสัตว์ แต่มีเทวดาที่อยู่บนสวรรค์ผู้ช่วยเหลือให้นางขนิษฐา และเอื้อยได้กลับมาอยู่ใกล้ ๆ กัน

กระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติเรื่อง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ในที่นี้ผู้วิจัยจะนำเสนอไปตามลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง ซึ่งจะพบว่าเอื้อยนางเอกสาวผู้มีจิตใจดีงาม ลูกสาวของนางขนิษฐาเป็นนางเอกที่เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติของกุลสตรี ชีวิตของเอื้อยตอนแรก ๆ อาภัพมากเพราะแม่ตาย แม่เลี้ยงข่มเหงรังแกเอื้อยอยู่ตลอดเวลา แม้แต่เอื้อยเป็นพระมเหสีแล้ว ก็พยายามหว่านเสน่ห์จนสำเร็จ แต่เธอก็ยังมีคุณลักษณะที่ไม่เปลี่ยนแปลง คือเป็นคนดี มีความกตัญญูกตเวทียอดทนและดีงามอย่างไม่มีที่ติ อันเป็นแบบฉบับของการสร้างตัวนางเอกในนิทาน ซึ่งบุคลิกของตัวละครมักจะแตกต่างจากชีวิตจริง (เสาวลักษณ์ อนันตสานต์, 2545) เอื้อยทำแต่ความดีมาตลอด ผลแห่งความดีนั้นจึงส่งผลให้เอื้อยมีความสุขในท้ายที่สุด ตามหลักกรรมของพุทธศาสนา แม้ว่าในตอนแรกเอื้อยจะประสบเคราะห์กรรมต่าง ๆ นานาก็ด้วยเพราะวิบากกรรมหรือกรรมเก่าในชาติก่อน เอื้อยจึงหนีจากกรรมที่ตนทำไว้ไม่ได้ จึงต้องชดใช้กรรมที่ตนได้ทำลงไป ส่วนด้านของผู้ร้ายก็คือ นางขนิษฐา อ้ายและอี่ซึ่งเป็นคนไม่ดี ทำความชั่วพยายามกลั่นแกล้ง ข่มเหง รังแกนางเอกอยู่ตลอดเวลา ในที่สุดก็ต้องได้รับโทษตามผลกรรมที่ตนเองก่อเอาไว้

กระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติเรื่องของการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วปรากฏอยู่ในฉากดังต่อไปนี้

1. ฉากที่เอื้อยนำอาหารไปเลี้ยงบรรดาสัตว์น้ำที่ท่าน้ำ

เสียงบรรยาย	“เอื้อยสาวน้อยแสนสวยที่เป็นที่รักยิ่งของสัตว์ทั้งหลาย”
เอื้อย	“หายไปไหนกันหมดนะเจ้าปลาน้อย ๆ”
แม่กระดี่	“มาเร็วพวกเราเข้าจริง ๆ เลย แม่เอื้อยเอาข้าวมาให้พวกเราอีกแล้ว”

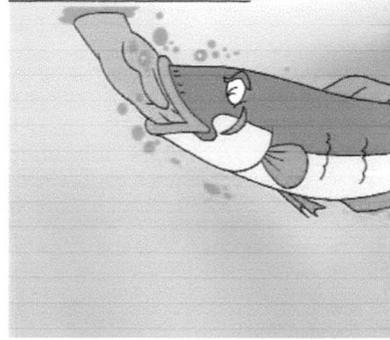
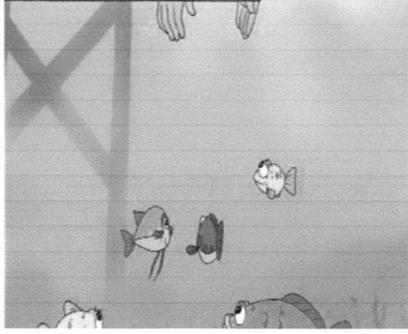

เอี้ยเรียกสัตว์น้ำมารวมกันเพื่อให้อาหาร

ด้วยเทคนิคพิเศษของภาพยนตร์การ์ตูน ทำให้บรรดาสัตว์ต่าง ๆ สามารถพูดคุยกันได้ จากคำพูดของแม่กระดี่ ทำให้ทราบว่าเอี้ยมักจะนำอาหารมาเลี้ยงสัตว์น้ำที่ทำน้ำเป็นประจำ การกระทำของเอี้ยแสดงให้เห็นว่าเอี้ยเป็นเด็กสาวที่มีจิตใจโอบอ้อมอารี มีความเมตตา คือปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นมีความสุข ซึ่งความเมตตาคุณากรก็ถือเป็นหลักธรรมที่คนดียึดถือปฏิบัติ (รัฐจวน อินทรกำแหง, 2548)

2. ตอนที่อ้ายและอี่ไปแอบดูเอี้ยให้อาหารปลา อี่เห็นปลาอยู่ในน้ำมากมายและว่ายน้ำมารวมกัน จึงคิดจะจับปลาขึ้นมาทำเป็นอาหาร โดยใช้วิธีการเดียวกับเอี้ยในการเรียกปลา คือการเอามือจุ่มไปที่น้ำแล้วกวัดเรียกฝูงปลา แต่บรรดาสัตว์น้ำต่างก็รู้ทันอี่ ปลาชะโดจึงตรงเข้าไปจับที่มือของอี่ อี่ตะโกนร้องให้เสียงแหลมด้วยความเจ็บปวด เข้าปลาชะโดก็ไม่ปล่อย อี่จึงสะบัดแขนจนพลัดตกน้ำไป

- อี่ “มา...เจ้าปลาน่าโง่ทั้งหลาย มามะมานี่ซี”
- ชะโด “คิดจะหลอกกันง่าย ๆ เหรอ ของจับชะทีหนึ่งเถอะ”
- อี่ “แม่จ๋า ...ช่วยด้วย”
- ปลากระดี่ “คนอะไรน่าเกลียดซะไม่มี”
- อี่ “เจ้าปลาบ้า เจ้าปลาน่าโง่ อี่ไม่ยอม อี่ไม่ยอม”

อู่ใช้มือเรียกพวกปลาเหมือนกับเอี้ยยทำแต่ถูกปลาสวยจับมือ

เอี้ยยพยายามสะบัดปลาให้หลุดมือจนพลัดตกน้ำไป

การกระทำของอู่แสดงให้เห็นถึงนิสัยที่ชั่วร้าย ชอบข่มเหงรังแกผู้อื่น แม้ว่าจะเป็นการกระทำจะเป็นแบบเดียวกันกับที่เอี้ยยทำ แต่เจตนาของการกระทำนั้นแตกต่างกัน ผลที่ได้รับจึงแตกต่างกันด้วย เอี้ยยและนางขนิษฐาเป็นที่รักของสัตว์น้ำ แต่สามแม่ลูกฝ่ายร้ายที่มักรังแกบรรดาสัตว์น้ำ ผลที่ได้รับก็คือ พวกสัตว์ต่าง ๆ จึงหาโอกาสแก้แค้นเมื่อถูกข่มเหงรังแก

3. ฉากขณะที่เอี้ยยกำลังให้อาหารปลาอยู่ที่ท่าน้ำแล้วนางขนิษฐากับลูกสาวตามมาหาเรื่องกลับแก๊งเอี้ยยด้วยความอิจฉาริษยาที่เอี้ยยมีความสุข

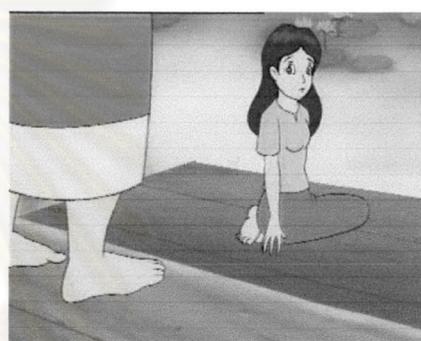
นางขนิษฐา

(เสียงสูง) “ตายแหม นึกแล้วว่าต้องอยู่ที่นี่”

อู่

“ตาย...แม่จำคูสิ วัน ๆ ขยเอี้ยยไม่ต้องทำอะไร มัวแต่มาขลุกอยู่แต่กับปลานี้แหละ”

- อ้าย “เธอตักน้ำใส่ตุ่มเสร็จหรือยัง ชักชำระไรอยู่ได้ มัวแต่มานั่งสาระเนล
ลอยหน้าอยู่ทำน้ำนี้แหละนะ”
- ขนิษฐ “เถลไถลเก่งนัก อย่างนี้กว่ามีแม่ขนิษฐาคอยโอดอยู่นะ”
- เอื้อย “เอื้อยตักเต็มตุ่มแล้วจะแม่ขนิษฐา”
- อ้าย “เต็มอะไ ฉันทิ้งอาบไปเมื่อตะกี้”
- ขนิษฐ “ไปชะดี ๆ ขยายเอื้อยไปจัดการตักน้ำให้เต็มตุ่มซะเดี๋ยวนี้ แล้วอย่าแกล้งทำ
เป็นเหน้อยให้พี่ทองกับแม่ของเธอเห็นเชียวนะ ไม่งั้นเจอดีแน่ ๆ”
- อ้าย “ดี สมน้ำหน้า”

นางขนิษฐ อ้ายและอี่เดินมาหาเอื้อยที่หน้า

คาแรกเตอร์ของตัวละครฝ่ายผู้ร้าย ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตา กิริยาอาการ บ่งบอกให้ผู้ชมทราบทันทีว่านางขนิษฐ อ้ายและอี่มีนิสัยชั่วร้าย เลวทราม ทันทีที่ตัวละครทั้งสามปรากฏตัวขึ้น บุคลิกของตัวละครฝ่ายผู้ร้ายถ่ายทอดภาพลักษณ์ของความเป็น “คนชั่ว” ได้อย่างแนบเนียน กล่าวคือ นางขนิษฐมีรูปร่างอ้วน ตัวใหญ่ หน้าตาคร่ำย สังกะตจากลักษณะของหางตาที่เข้ดขึ้นตลอดเวลา ลักษณะคล้ายกับยักษ์ เมื่อมองดูจะรู้สึกได้ทันทีว่ามีนิสัยชั่วร้าย ส่วนลูกสาวทั้งสอง อ้ายแม้ว่าจะมีหน้าตาคคล้ายคลึงกับเอื้อย นางเอกสาว แต่ผู้ผลิตเปลี่ยนสีผมให้แตกต่างและมีใฝ่อยู่ที่มุมปากอันเป็นคำหยาบของอ้าย ส่วนอี่ผู้ผลิตสร้างคาแรกเตอร์ให้ออกมาเป็น หญิงสาวที่ตะกละตะกราม เห็นเรื่องกินเป็นเรื่องใหญ่ กิริยาอาการไม่สำรวม ทั้งสามแม่ลูกผู้ผลิตใช้เสียงพากย์ที่สูงแหลม สีหน้าของเสื้อผ้าที่ใส่จะเป็นสีโทนร้อน แสดงให้เห็นถึงพลังอำนาจ มุมกล้องที่ใช้มักจะถ่ายมุมต่ำขบเน้นให้ฝ่ายผู้ร้ายดูมีอำนาจมากขึ้น

ส่วนคาแรกเตอร์ของเอื้อย เป็นหญิงสาวที่มีจิตใจดีงาม บ่งบอกจากอากัปภิกิริยาที่สุภาพเรียบร้อย การพูดจานุ่มนวลอ่อนหวาน หน้าตาสะอาดสวย โทนสีเสื้อผ้าที่ใส่จะเป็นสีวรรณะเย็นสื่อให้เห็นถึงความ สุขุมเยือกเย็น อ่อนหวาน

สามแม่ลูกฝ่ายผู้ร้ายมีจิตคิดริษยาเอื้อยซึ่งเป็นลูกสาวของนางขนิษฐา ภรรยาหลวงของนายทอง จึงหาวิธีกลั่นแกล้ง โคนการใช้ให้เอื้อยทำงานหนักตลอดทั้งวัน แต่เอื้อยก็ไม่ปริปากบ่น อดทนทำงาน ตามที่ได้รับคำสั่งมา ภาพด้านบนจะเห็นนางขนิษฐาขึ้นเอามือเท้าสะเอวสื่อความหมายว่านางขนิษฐา พยายามแสดงอำนาจข่มเอื้อย ผู้ที่ไม่มีทางสู้

4. ฉากที่ครอบครัวของเอื้อยนั่งรับประทานอาหารร่วมกัน บทสนทนาเริ่มขึ้นว่า

- นางขนิษฐา “กินข้าวกันเถอะจะวันนี้่น้ำพริกอร่อยนะ กินกับมะเขืออ่อนแล้วก็แกงจืดผัก รวมนะจ๊ะ”
- เอื้อย “โอ้โห ของอร่อย ๆ ทั้งนั้นเลย”
- อ้าย “อ้ายว่าน่าเบื่อนะแม่ มีแต่ผัก ๆ ๆ”
- นางขนิษฐา “กินผักดีถึงจะดี ลูกอ้ายจะได้แข็งแรงนะจ๊ะ”
- นางขนิษฐา “ขึ้นกินทุกวันอย่างนี้หน้าฉันจะต้องเป็นผักแน่ ๆ”
- นางขนิษฐา “ก็ถ้าเธออยากจะกินอะไรวันหลังเธอก็มาทำเองก็ได้นี่นา”
- นายทอง “เอาละ ไม่ต้องทะเลาะกันหรอก พี่ว่าที่จริงเราก็กินผักกันมาหลายวันแล้ว พรุ่งนี้เราน่าจะจับปลามากินกันบ้าง”
- เอื้อย “จะดีหรือคะพ่อ เอื้อยว่าไม่ดีหรอกนะ”
- อ้าย “ทำไมล่ะยายเอื้อยกินปลามันเสียหายตรงไหน”

- อ๋อ “นั่นสิคะพ่อ หน้าบ้านเรามีปลาเยอะเยอะไปหมดเลย หนูอยากกินปลาตุ๋นอย่าง
ตัวโต ๆ เนื้อหอม ๆ”
- นางขนิษฐา “อยากกินแกงส้มปลาสวยจะพื้ทอง”
- อ้าย “อ้ายอยากกินปลาบู๋ต้นข่าจังจะพ่อ”
- นายทอง “เออ..คัมข่าเหรอ พุดแล้วก็น้ำลายไหล”
- นางขนิษฐา “แต่รู้ว่าปูปลาพวกนั้นกินไปก็งั้น ๆ สู้เรากินพวกผักดีกว่านะพื้ มี
ประโยชน์ต่อสุขภาพ”
- นายทอง “แต่ว่าแม่ขนิษฐา พื้ก็เบื่อผักเต็มที่แล้วเหมือนกันนะ วันพรุ่งนี้ต้องจับปลา
กินสักหน่อย”
- เอี้ย “แม่แล้วคุณพ่อจะเอาจริงเราต้องหาทางไปเตือนพวกนั้นให้รู้ตัวซะก่อน”

คำพูดของนางขนิษฐาและเอี้ยแสดงให้เห็นว่าทั้งสองไม่อยากทานเนื้อสัตว์ ตรงกันข้ามกับ
สามแม่ลูกคือนางขนิษฐา อ้ายและอี่ที่จิตใจโหดร้าย ไม่ทุกข์ร้อนกับความทุกข์ของผู้อื่น เห็นแก่ตัวเอง
เป็นใหญ่ เมื่อเกิดความรู้สึกลอยลางอยากทานเนื้อสัตว์ก็ไม่สนใจว่าจะต้องฆ่าสัตว์เหล่านั้นเพื่อนำมาเป็นอาหาร
จึงพูดจาหวานล่อมให้นายทองหัวหน้าครอบครัวออกไปหาปลาเพื่อมาทำเป็นอาหาร เอี้ยรู้เช่นนั้นแล้ว
จึงรีบออกไปที่ท่าน้ำเพื่อเตือนเหล่าสัตว์น้ำให้หนีไป

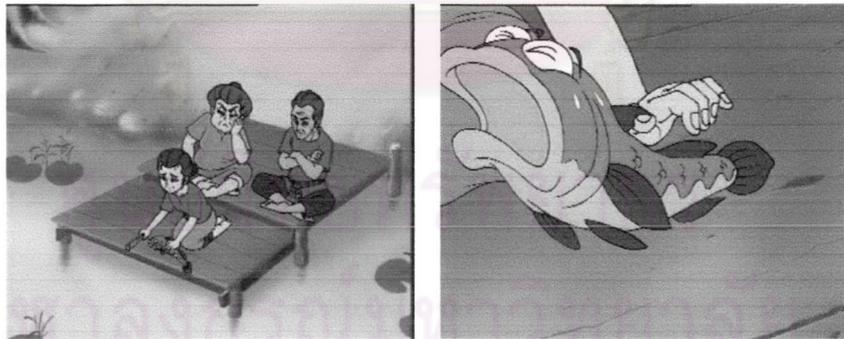
5. ด้วยหน้าที่ของนางขนิษฐาผู้เป็นภรรยาถือการหุงหาอาหารให้สมาชิกในครอบครัว เมื่อ
นายทองจับปลาบู๋เพื่อนำมาทำเป็นอาหารได้ จึงให้นางขนิษฐาลงมือฆ่าปลาบู๋ นางขนิษฐามีใจสงสาร
ปลาบู๋เป็นอย่างยิ่งจึงคิดหาวิธีช่วยเจ้าปลาบู๋

- นางขนิษฐา “ตาย..จับดี ๆ สิแม่ฐาเดี๋ยวกี้หลุดมือหรือก”
- ปลาบู่ “ตายแน่ คราวนี้บู่ตายแน่ แม่ขนิษฐาอย่าฆ่าบู่เลย บู่กลัวจริงๆนะเนี่ย”
- นางขนิษฐา “จะมีวิธีอะไรอยู่ละแม่ขนิษฐา จัดการซะทีสิ”
- นางขนิษฐา “แต่ว่ามันสวยดีนะพี่ทอง อย่าฆ่ามันเลย นี่ถ้าเอี้ยมาเห็นต้องอยากเลี้ยงแน่ ๆ เลยจ๊ะ”
- นางขนิษฐา “ไม่ได้นะพี่ทอง ถันก็อยากกินต้มยำเหมือนพี่นั่นแหละ”
- นางขนิษฐา “อย่าเลยจ๊ะพี่ เก็บไว้ให้เอี้ยเลี้ยงเถอะนะจ๊ะ”
- ปลาบู่ “พ่อแก้ว แม่แก้ว ช่วยลูกด้วยเถอะต่อไปจะไม่เห็นแกกินอีกแล้ว”
- นางขนิษฐา “ชั้นนี่ก็แล้วว่าเธอต้องทำไม่ได้ เอาอย่างนี้ถอยไปเลยแม่ขนิษฐา ชั้นจัดการเอง มันจะอะไรกันนักกันหนา ชั้นทำเอง”
- นายทอง “พอเลยทั้งสองคน ยังไง ๆ พี่ก็ตัดสินใจแล้วว่าวันนี้พี่จะกินปลาบู่ต้มยำ”
- นางขนิษฐา “ถ้าพี่จะกินจริง ๆ ฐาจะทำให้แล้วกันนะ แต่ขอไปทำตรงทำน้ำแล้วกัน จะได้ไม่เลอะเทอะ”

เมื่อมาถึงทำนายนางขนิษฐาแสร้งทำว่าปลาบู่หลุดมือแล้วค่น้ำไปเพื่อช่วยชีวิตปลาบู่

- นางขนิษฐา “แหม..ชาตินี้จะได้กินมัยเนี่ย ชักช้าทำมากจริง ๆ มาชั้นทำเองดีกว่า”
- นางขนิษฐา (นึกในใจ) “พี่ทองคงไม่ได้โกรธเราจริง ๆ หรือกนะถ้าไม่ได้กินปลาบู่ทองวันนี้”

นางขนิษฐาและนายทองมาที่ทำน้ำเพื่อดูว่านางขนิษฐาฆ่าปลาบู่หรือไม่

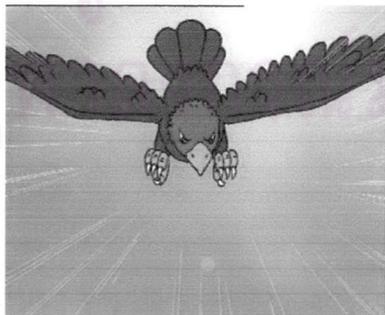
นางขนิษฐาแกดั่งปล่อยปลาบู่ลงน้ำไป

จากบทสนทนาแสดงให้เห็นว่านางขนิษฐามีจิตใจโหดร้ายบังคับให้นางขนิษฐาลงมือฆ่าเจ้าปลาบู่เพื่อนำมาเป็นอาหาร แต่นางขนิษฐามีจิตใจเมตตาครุณาต่อสัตว์ เมื่อเห็นปลาบู่ร้องและดิ้นด้วยความกลัวจึงปล่อยเจ้าปลาบู่ทองไป แม้รู้ว่าตนเองจะต้องถูกลงโทษก็ตาม ผู้ผลิตใช้คุณสมบัติพิเศษของการ์ตูนให้เป็นประโยชน์โดยให้ปลาบู่พูดได้ประกอกับสีหน้าของปลาบู่ ผู้ชมจึงทราบทันทีว่าปลาบู่กลัวมากและเกิดความรู้สึกร่วมไปกับนางขนิษฐา คือสงสารเจ้าปลาบู่

6. จากที่นางขนิษฐาช่วยปลาบู่ไม่ให้เหยี่ยวเข้ามาทำร้าย

นางขนิษฐา “เจ้าเหยี่ยวตัวนี้คงจ้องจับปลาบู่แน่เลย แย่แล้ว ไปนะไปให้พ้นนะ”

ขณะที่นางขนิษฐากำลังไล่เหยี่ยวซึ่งตรงเข้ามาทำร้ายปลาบู่ นางเกิดพลัดตกลงไปในน้ำ แล้วจมน้ำตายในที่สุด

นางขนิษฐาช่วยปลาบู่จนตกน้ำตาย

นางขนิษฐามีจิตใจเมตตากรุณาต่อสัตว์ เมื่อเห็นสัตว์ได้รับความเดือดร้อนหรือได้รับอันตรายก็เข้าไปช่วยเหลือ โดยไม่ได้คำนึงถึงตนเองดังฉากที่นางขนิษฐาช่วยเจ้าปลาบู่จนตนเองจมน้ำตาย

7. ฉากที่แม่ขนิษฐียืนมองนางขนิษฐาที่กำลังจะจมน้ำตาย หลังจากพลัดตกลงไปในน้ำเพื่อช่วยเหลือเจ้าปลาบู่ แม้ว่านางขนิษฐาร้องเรียกให้คนช่วย นางขนิษฐาก็นิ่งเฉย และแสดงความพอใจ โดยการหัวเราะเสียงดัง แล้วพูดว่า

นางขนิษฐา

“ช่วยด้วย ๆ ๆ ๆ”

นางขนิษฐี

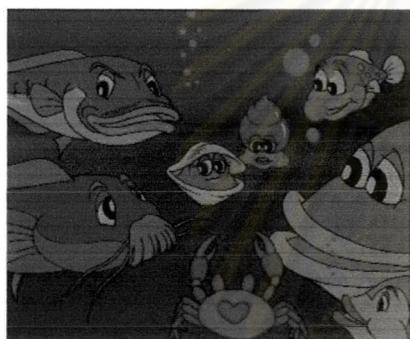
“ฮ่า ๆ ๆ เธอต้อง ไม่มีวันกลับมาแน่แม่จ๋า พี่ทองจะต้องรักฉันคนเดียว”

น้ำเสียงของนางขนิษฐาส่งผลกระทบต่อแบบฉบับของ “นางร้าย” เสียงที่หัวเราะสื่อให้เห็นถึงความสะใจของนางขนิษฐีที่เห็นนางขนิษฐาได้รับทุกข์ทรมาน คำพูดของนางนั้นบ่งบอกชัดเจนถึงความอิจฉาริษยาที่เกรงว่าสามีของตนจะรักภรรยาหลวงมากกว่า ดังนั้นการตายของนางขนิษฐาจึงเป็นการกำจัดคู่แข่งของตน นางขนิษฐีจึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง

8. ฉากใต้ท้องน้ำที่เหล่าสัตว์น้ำร่วมกันสวดมนต์อ้อนวอนเทวดาบนสวรรค์ให้ช่วยคุ้มครองนางขนิษฐาและนำนางขนิษฐากลับมาหาลูก

- เปิด “ทำไมเราไม่สวดอ้อนวอนขอให้เทวดาช่วยเหลือล่ะ แม่ขนิษฐาเป็นคนดีนะ เทวดาต้องช่วยแน่เลย”
- สัตว์น้ำ “จริงด้วย ๆ ให้ลูกคุณนำสิ สวดคัง ๆ ให้หูชากันเลยนะ”
- ลูกคุณ “ว่าตามลูกแล้วกัน ขอให้เทวดาฟ้าดินช่วยให้แม่ขนิษฐา ปลอดภัยด้วยเถอะและกลับมาหาหนูเอื้อยด้วยเถอะ”
- สัตว์น้ำ (พูดตามคำของลูกคุณ)

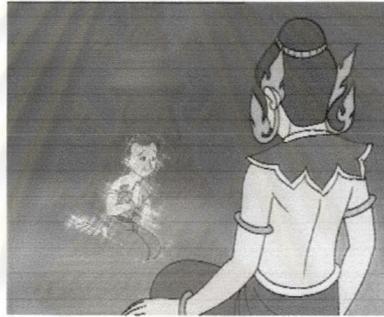

บรรดาสัตว์น้ำร่วมกันสวดอ้อนวอนเทวดาให้คุ้มครองนางขนิษฐา

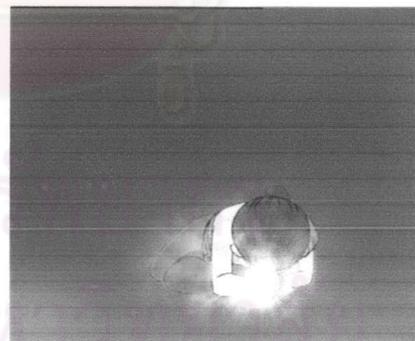
ด้วยคุณสมบัติพิเศษของภาพยนตร์การ์ตูนที่ไม่มีขอบเขตเรื่องของจินตนาการ ผู้ผลิตจึงสร้างฉากใต้ท้องน้ำเพื่อให้เรื่องมีความสนุกสนานมากยิ่งขึ้นและเพื่อสร้างความแตกต่างจากปลาบู่ทองในรูปแบบอื่น ๆ ดังที่คุณสุภัทร จันทรเจริญกุลกล่าวว่า “จุดเด่นของการ์ตูนปลาบู่ทอง ถ้าเทียบกับเวอร์ชันอื่น ๆ อันนี้เป็นเวอร์ชันเดียวที่เราได้เห็นปลาบู่พูด เห็นอารมณ์ของปลาบู่ เพราะมันเป็นการ์ตูนไง เลยเป็นข้อได้เปรียบไปเลย”(สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2546) ซึ่งฉากใต้ท้องน้ำจะมีบรรดาสัตว์น้ำที่คอยให้ความช่วยเหลือเอื้อยและแม่ขนิษฐาเนื่องจากผลแห่งความดีของทั้งสองที่มีความเมตตากรุณาต่อเหล่าสัตว์น้ำมาโดยตลอด ดังนั้นบรรดาสัตว์ทั้งหลายจึงรักและห่วงใยสองแม่ลูกเป็นอย่างมาก

9. นางขนิษฐาช่วยเหลือปลาบู่จนตัวเองจมน้ำตาย แต่ด้วยผลแห่งความดีที่นางขนิษฐากระทำมาตลอดเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ นางขนิษฐาจึงได้ขึ้นสวรรค์ กลายเป็นนางฟ้าขนิษฐา

- นางขนิษฐา “กรุณาด้วยเถอะเจ้าคะ”
- เทวดา “เหม...นางฟ้าขนิษฐา พอนึกปุ๊บก็มาบีบเชียว เรื่องของเจ้าเนี่ยทำให้ข้าอยู่ไม่
เป็นสุขเลยนะ”
- นางขนิษฐา “ท่านเจ้าคะขอให้ฉันกลับไปหาลูกด้วยเถอะนะเจ้าคะ ฉันอยากจะพบลูก
เหลือเกิน ฉันเป็นห่วงลูกเจ้าคะ”
- เทวดา “เจ้าหมดอายุขัยแล้วนี่ จะกลับไปเป็นคนอีกไม่ได้ มันผิดกฎสวรรค์ จริง ๆ
เจ้าจะยอมมัยถ้าไม่ได้เป็นคน”
- นางขนิษฐา “ได้เจ้าคะ ขอเพียงได้อยู่กับลูก”
- เทวดา “เห็นกับที่เจ้ากับลูกทำดีมาตลอด ข้าจะช่วยให้เจ้าได้อยู่ใกล้ ๆ ลูกก็แล้วกัน
นะ โอมเพียง”

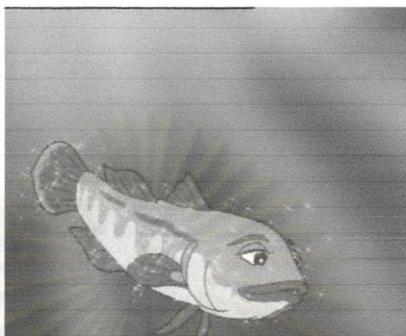

นางขนิษฐา ไปพบกับเทวดาบนสวรรค์

เทวดาเสกให้นางขนิษฐากลับไปเกิดใหม่อีกครั้ง

แม้ว่านางขนิษฐาจะหมดอายุขัยไม่สามารถกลับไปเกิดใหม่ได้อีกครั้ง แต่เนื่องด้วยความดีที่นางขนิษฐากระทำไว้มาโดยตลอด เทวดาจึงให้นางขนิษฐากลับมาเกิดเป็นปลาบู่ทองเพื่อที่จะได้อยู่ใกล้กับเธ้อีกครั้งหนึ่งตามที่นางขนิษฐาร้องขอ

นางขนิษฐากลับมาเกิดใหม่เป็นแม่ปลาบู่ทอง

ก่อนที่นางขนิษฐากำลังจะตาย จิตใจประหวั่นก็ถึงปลาบู่ทองว่าจะปลอดภัยหรือไม่ เมื่อตายไปแล้วกลับมาเกิดใหม่อีกครั้งแต่วิบากกรรมของนางขนิษฐายังมีอยู่ จึงไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์ เทวดาจึงให้นางเกิดมาเป็นปลาบู่ที่มีสีทอง สวยงาม ปลาบู่ทองในภาพยนตร์การ์ตูนมีสีเหลืองอร่าม มีประกายวิบวับรอบตัว เมื่อปลาบู่ทองปรากฏตัวจะมีเสียงกรังกรังเป็นเสียงประกอบ

เมื่อถึงตอนที่กล่าวถึงสวรรค์ ก๊อลองแพน ไปจับภาพของสวรรค์ในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องปลาบู่ทองจะเห็นเมฆลอยขยับกระจัดกระจายอยู่มีเทวดาอยู่บนสวรรค์ซึ่งลักษณะการแต่งกายต่างจากคนธรรมดาสามัญ การแต่งองค์ทรงเครื่องมากกว่ามนุษย์ธรรมดา คำพูดของเทวดาที่กล่าวว่า “เรื่องของเจ้าทำให้ข้าอยู่ไม่เป็นสุขเลยนะ” สื่อความหมายว่า ปกคิแล้วเทวดาที่อยู่บนสวรรค์มีความเป็นอยู่สุขสบาย นางขนิษฐาประกอบคุณงามความดีมาตลอดเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ จึงได้ขึ้นสวรรค์เป็นนางฟ้า

สวรรค์สื่อความหมายถึงรางวัลตอบแทนสำหรับผู้ที่ประกอบแต่กรรมดี เป็นดินแดนแห่งความสุขสมบูรณ์เพียบพร้อมเป็นดินแดนอันงดงาม คติความเชื่อเกี่ยวกับสวรรค์ในพุทธศาสนา มิใช่รางวัลจากพระเจ้าผู้สร้างสรรพสิ่งสูงสุด หากแต่มีความผูกพันใกล้ชิดกับมนุษย์แต่ละคน ถึงแม้ว่าจริง ๆ แล้วการกระทำความดีของชาวพุทธไม่ควรต้องรอการพิสูจน์ว่านรกมีจริง สวรรค์มีจริงหรือไม่ แต่ความ

เสื่อมคลายของความเชื่อเกี่ยวกับนรกสวรรค์ ก็คงจะมีผลต่อการหย่อนยานทางศีลธรรมของผู้คน ไม่น้อย (สุวรรณา สถาอนันท์, 2542)

10. ฉากที่นางขนิษฐาและลูกสาวทั้งสองสั่งงานให้เอี้ยทำ

- อ้าย “มีงานให้ทำอีกตั้งเยอะ ไปตักน้ำได้แล้วละ”
- อี “ว้าวควายอีกตั้งเยอะ ไม่ยอมพาไปกินหญ้า จะรอให้แม่ชั้นมาบอกเองหรือไงยะ”
- เอี้ย “เอี้ยจะไปเดี๋ยวนี้จ๊ะ”
- นางขนิษฐา “ทำงานให้มันเร็วหน่อยนั่งเอี้ย ชักช้าเหลือเกินนะยะ มัวล่าอออยู่那儿แหละ”
- อ้าย “เก็บเม็ดมะกั้วมาร้อยสร้อยคอให้ฉันกับอีด้วยเข้าใจมั๊ย”

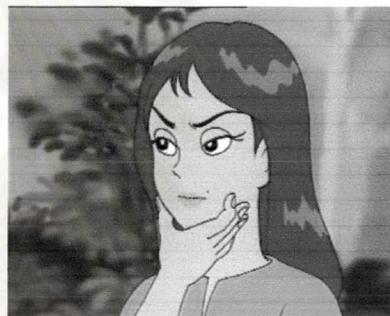
ฉากดังกล่าวสื่อให้เห็นถึงนิสัยใจคอของฝ่ายผู้ร้าย คำพูดของตัวละครฝ่ายผู้ร้ายใช้น้ำเสียงข่มนางเอก ใช้น้ำเสียงดังและสูงแหลมในการออกคำสั่งจำนวนมาก เอี้ยยอมรับคำสั่งแต่โดยดี ภาพที่ปรากฏในฉากนี้ อ้ายและอีนั่งอยู่ที่บันไดบ้าน เอี้ยเดินเข้ามาพอดี เป็นการสื่อความหมายว่าทั้งสองคนพี่น้องไม่ต้องช่วยงานบ้านเหมือนที่เอี้ยต้องทำ จึงนั่งมองดูและสั่งงานเอี้ยให้ทำงานตามใจตนเอง เห็นได้ชัดเจนว่าสามแม่ลูกมีความอิทธิพลต่อเอี้ย ผู้เป็นลูกสาวของนางขนิษฐาผู้เป็นเมียหลวงจึงหาเรื่องให้เอี้ยทำงานหนัก

12. อ้ายกับอีน้องสาวต่างมารดาของเอื้อยมีจิตคิดริษยาเอื้อย ไม่ต้องการให้เอื้อยมีความสุข เมื่อเห็นเอื้อยคลายความเศร้าโศกต่อการจากไปของแม่ขนิษฐา จึงพยายามค้นหาว่าสาเหตุอะไรที่ทำให้เอื้อยแลดูมีความสุข วิธีการที่อ้ายและอีใช้คือการสอดแนม แอบดูพฤติกรรมของเอื้อย

อ้าย “อีคูสิ นังเอื้อยกำลังคุยอะไรกับใครอยู่นะ”

อี “ไม่เห็นมีใครสักคนเลยนี่ พี่อ้าย แต่เหมือนยัยเอื้อยกำลังเล่าเรื่องให้อะไรให้ใคร ฟังไม่รู้เนอะ แต่แปลกยังเอื้อยทำไมมันคุยกับปลาได้ ทุกวันทุกวัน สงสัยจะคิดถึงแม่ขนิษฐาจนเพี้ยนไปแล้วนะเนี่ย”

อ้าย “ไม่น่าจะใช่เนะ มันต้องมีอะไรซักอย่างแน่ๆ”

อ้ายและอีมาแอบดู เอื้อยคุยกับแม่ปลาจึงสงสัยว่าเอื้อยกำลังคุยอยู่กับใคร และทำไมจึงแลดูมีความสุข อ้ายจึงนำเรื่องนี้ไปบอกกับนางขนิษฐา

นางขนิษฐา “แม่ก็ว่านังเอื้อยมันเปลี่ยนไปนะ ดูไม่ทุกข์ไม่โศกอะไรเลย ทำให้เกิดอารมณ์ริษยาซะแล้ว”

อ้าย “จริงด้วยแม่ ให้ทำยังไงก็ไม่ซึม ๆ เหมือนเมื่อก่อนไซ้แม่อี”

คำพูดของนางขนิษฐาทำให้ทราบว่าทั้งสามแม่ลูกรู้สึกอิจฉาริษยาเอื้อย ไม่อยากให้เห็นเอื้อยมีความสุข สามแม่ลูกจึง ไปแอบดูพฤติกรรมของเอื้อยที่ทำน้ำพร้อมกัน

- อ้าย “เห็นมัยละแม่ ฟังสิ เหมือนชัยเอื้อยกำลังแอบคุยอยู่กับใครไม่รู้สิ”
- อี “แอบดูมาหลายวันแล้วละแม่ ทุกเช้าทุกเย็นเป็นต้องมาคุยแบบนี้ทุกวันเลย”
- นางขนิษฐา “ลูกต้องคอยจับตาดูเอาไว้นะ แม่ต้องจับให้ได้ว่ามันพูดอยู่กับใคร”

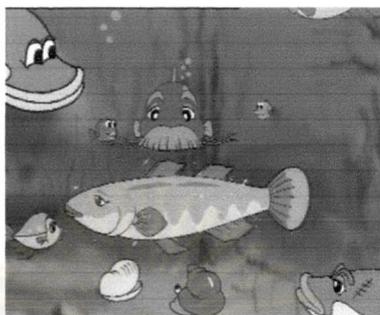
กระบวนการสื่อความหมายเพื่อให้เห็นว่าฝ่ายผู้ร้ายมีจิตคิดริษยาในภาพยนตร์การ์ตูน ผู้ผลิตจะอาศัยการถ่ายทอดผ่านคาแรกเตอร์ของตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นสีหน้า ท่าทาง คำพูด น้ำเสียง ซึ่งผู้ชมสามารถทราบได้ว่าตัวละครฝ่ายผู้ร้ายคิดร้าย มุ่งร้ายกับนางเอก และแสดงออกมาโดยการกระทำ เช่น การกระทำแบบสอดรู้สอดเห็น จากภาพตัวละครทั้งสองแอบดูพฤติกรรมของเอื้อยอยู่หลังต้นไม้อย่างหลบ ๆ ซ่อน ๆ

13. ฉากใต้ท้องน้ำผู้ผลิตใช้มุมกล้องแบบ full shot มองเห็นภาพปลามาชุมนุมรวมกันเพื่อปรึกษาหารือหาทางช่วยแม่ปลาบู่ทองให้รอดพ้นอันตรายจากการกระทำของนางขนิษฐาและลูกสาว

- หอย “แยแล้ว สามคนนี่กำลังสงสัยแม่ปลาบู่ทองแหง ๆ เลย อีกหน่อย สามคนนั้นคงทำอะไรมากกว่าแอบดูแน่เลย”
- ลูกศุก “จับตาดูกันขนาดนี้ พวกเราต้องคอยดูแลแม่ปลาบู่ทองกับเอื้อยให้ดีแล้วละ”

ปลาชะโด

“ถ้าเป็นเรื่องในน้ำชะโดขอโทษเอง รับรองว่าจะไม่ให้ใครมาวุ่นวายกับแม่ปลาบู่ทองได้เด็ดขาดเลย”

บรรดาสัตว์น้ำมาประชุมร่วมกันเพื่อหาทางช่วยแม่ปลาบู่ทอง

ด้วยความเมตตากรุณาที่นางขนิษฐาและเอี้ยมมีต่อสัตว์น้ำเสมอมา เมื่อนางขนิษฐาคงอยู่ในอันตราย สัตว์น้ำต่าง ๆ จึงให้ความช่วยเหลือคุ้มครองอย่างเต็มที่ จากภาพ full shot สื่อความหมายถึงความร่วมมือ สามัคคีกัน เพื่อหาทางช่วยเหลือนางขนิษฐา

14. ฉากที่นางขนิษฐา อ้ายและอี ปรีกษาหารือกันเรื่องการกำจัดแม่ปลาบู่ทอง

นางขนิษฐา

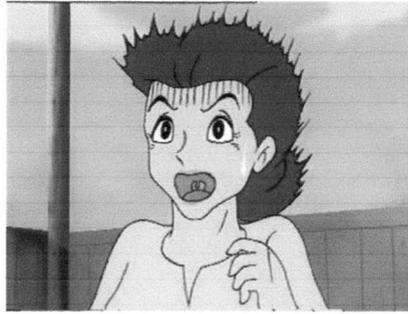
“แม่ว่าปลาตัวนั้นต้องเป็นยายขนิษฐาแน่นอน แหม...เจ็บใจจริง ๆ”

อ้าย

“แล้วแม่จะปล่อยไว้อย่างนี้หรือ”

อี

“งั้นก็ปลาผีสิงนะสิแม่ น่ากลัวจังเลย พูดแล้วขนลุกเสะ”

ภาพท่าทางของอี่เมื่อตกใจกลัว

- นางขนิษฐ “จะไปกลัวมันทำไม นี่ถ้าแม่เอาเนื้อมันมาโหลกทำน้ำยาปลาบู่ทอง
กินกับขนมจีนมันจะอร่อยมัยเนี่ย ฮ่าๆๆ สงสัยแม่ต้องให้ยายเอี้ย
มาช่วยจับปลาซะแล้วละมั้ง ถึงจะสำเร็จ”
- อี่ “ขี้เอี้ยจับปลาเป็นชะที่ไหนละแม่ มีหวังอดกินน้ำยากันพอดี”
- นางขนิษฐ “แกนี่ไม่รู้เรื่องเลย แม่หมายถึงยายเอี้ยคนนี่ต่างหากเล่า”
- อ้าย “จะให้อ้ายปลอมตัวเป็นยายเอี้ยเหอแม่”
- นางขนิษฐ “ก็ต้องใช้วิธีนี้แหละไม่จั้นไม่ได้กินมันหรอก”

นางขนิษฐวางแผนชั่วร้ายกำจัดแม่ปลาบู่ทองโดยการให้อ้ายปลอมตัวเป็นเอี้ย ภาพ Close up ไปที่หน้านางขนิษฐ ใช้ภาพมุมต่ำสื่อถึงพลังอำนาจ และสีของฉากเป็นสีแดงส้มเพิ่มความรู้สึกมีพลังอำนาจมากขึ้นไปอีก นางขนิษฐมีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ขี้ฉ้อฉลริษยา ทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้เอี้ยและนางขนิษฐมีความสุข

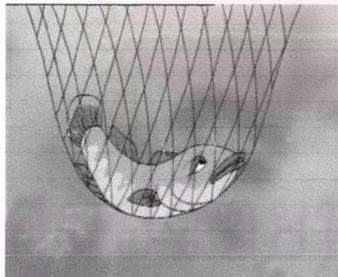
เมื่ออ้ายปลอมตัวมาเป็นเอี้ยเพื่อหลอกจับแม่ปลาบู่ทอง โดยใช้วิธีการคัดเสียงให้อ่อนหวาน เหมือนกับเสียงของเอี้ย

- อ้าย (ดัดเสียง) “แม่ แม่จำ เอ๊ยมาหาแม่แล้ว แม่ขึ้นมากินข้าวเถอะจ้ะ แม่อยู่ไหนจ้ะ ลูกคิดถึงเอ๊ยเหลือเกินจ้ะ”
- อี “เหมือนเปียบเลยจ้ะพี่อ้าย อย่างนี้ปลา โง่ ๆ พวกนั้นต้องคิดว่าเป็นเอ๊ยแน่เลยพี่อ้าย”
- อ้าย “เธอก็คูสวิงเอาไว้ให้คีนะ อย่าให้พลาด”
- ปลาบู่ทอง “เอ๊ยลูกแม่ แม่มาแล้วจ้ะ”
- อ้าย “แม่ เอ๊ยเอาข้าวมาให้แล้วจ้ะ แม่เข้ามาใกล้อีกนิดสิจ้ะ เอ๊ยอยากให้แม่อยู่กับมือเอ๊ยนาน ๆ จ้ะแม่จำ”

เมื่อแม่ปลาบู่ทองว่ายน้ำใกล้มือของอ้าย อ้ายก็จับตัวแม่ปลาบู่ทองขึ้นมา

- อ้าย “เร็วเข้า อี ช่วยกันจับ”
- นางขนิษฐา “ในที่สุดแกก็หนีฉันไม่พ้นหรอกแม่ขนิษฐา ไม่ใช่สิ แม่ปลาบู่ทอง”

อ้ายดัดเสียงสร้างทำเป็นเอ๊ย มุมกล้อง close up ไปที่ใบหน้าของอ้ายที่มีเงาคำอยู่ครึ่งหน้า สีของฉากหลังเป็นสีส้มแดงแสดงออกถึงพลังอำนาจความชั่วร้าย เมื่อจับแม่ปลาบู่ทองได้แล้ว ภาพ cut ไปที่แม่ปลาบู่ทองอยู่ในตาข่าย บ่งบอกให้เห็นว่าแม่ปลาบู่ทองหมดอิสรภาพแล้ว อ้ายยกปลาบู่ทองขึ้นมาสองมือ ฉากนี้สื่อให้เห็นว่าปลาบู่ทองหมดหนทางต่อสู้ ต้องยอมจำนนต่ออ้ายที่มีอำนาจเหนือกว่า

เมื่อภาพจับไปที่นางขนิษฐาก็ใช้ภาพมุมต่ำอีกครั้งเพื่อแสดงให้เห็นถึงพลังอำนาจ ความน่ากลัวของนางขนิษฐา

เมื่อจับแม่ปลาบู่ทองมาแล้วนางขนิษฐาจึงนำมาที่ครัวและทุบหัวแม่ปลาบู่ทอง

แม่ปลาบู่ทอง “ปล่อยฉันไปเถอะแม่ขนิษฐา ฉันขอร้อง”

นางขนิษฐา “ฉัน ไม่ปล่อยปลาหุคมือไปง่าย ๆ เหมือนแกห rokok แม่ขนิษฐา ขอสำคัญฉันชอบกินปลาชะด้วยนะสิ”

ปลาบู่ทอง “สงสัยคราวนี้เราต้องตายจริง ๆ แล้วสิเนี่ย”

จากนั้นนางขนิษฐาจึงเอาปลาบู่ทองไปทำเป็นอาหาร

แม่ปลาบู่ทอง “ปล่อยฉันไปเถอะแม่ขนิษฐา ฉันขอร้อง”

นางขนิษฐา “ฉัน ไม่ปล่อยปลาหุคมือไปง่าย ๆ เหมือนแกห rokok แม่ขนิษฐา ขอสำคัญฉันชอบกินปลาชะด้วยนะสิ”

ปลาบู่ทอง “สงสัยคราวนี้เราต้องตายจริง ๆ แล้วสิเนี่ย”

จากนั้นนางขนิษฐาจึงเอาปลาบู่ทองไปทำเป็นอาหาร

นางขนิษฐา “ขอบใจนะแม่ปลาบู่ทองที่มาเป็นอาหารเย็นให้พวก”

ภาพที่นางขนิษฐายกแขนเตรียมใช้สากกระเบือทุบหัวแม่ปลาบู่ทอง ใช้ภาพมุมต่ำ รอบ ๆ ตัวของนางขนิษฐาใช้สีดำแสดงถึงความน่ากลัวน่าเกรงขาม สีหน้าของแม่ขนิษฐามีเงาดำแลดูน่ากลัวมากยิ่งขึ้น แม่ขนิษฐาใช้มือกดแม่ปลาบู่ทองสื่อให้เห็นว่าแม่ปลาบู่ทองถูกกดขี่ข่มเหงไม่สามารถจนไม่สามารถหนีไปไหนได้ แม่ปลาบู่ทองหลับตา มีน้ำตาและมีประกายสีทองแทนเงาของน้ำตา สื่อให้เห็นว่าแม่ปลาบู่ทองรู้สึกกลัว แต่ภาพหยุดอยู่แค่นางขนิษฐาเจือมือขึ้นเท่านั้น ไม่มีภาพที่ปลาบู่ทองถูกทุบหัว ซึ่งเป็นไปตามเจตนาารมณ์ของผู้ผลิตที่ไม่ต้องการสื่อภาพความรุนแรง

15. แม่ปลาบู่ทองถูกนางขนิษฐาฆ่าตาย ด้วยผลแห่งกรรมดีที่ทำไว้จึงทำให้ได้ขึ้นสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง และได้พบกับเทวดา นางขนิษฐาอ่อนนอนเทวดาอีกครั้งเพื่อจะกลับไปอยู่กับลูก เทวดาจึงให้นางขนิษฐาสัญญาว่าจะให้อภัยคนที่ทำร้ายนาง ไม่คิดร้ายหรือพูดจาว่าร้ายผู้อื่น นางขนิษฐารับปาก ฉากดังกล่าวสื่อถึงมายาคติในเรื่องของการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วอย่างชัดเจน คือเมื่อคนเรากระทำดี ผลตอบแทนที่ได้รับก็มีแต่สิ่งดี นางขนิษฐารู้จักให้อภัย ไม่นินทาว่าร้ายผู้อื่น เทวดาจึงคุ้มครองและทำตามที่นางขนิษฐาขอเรื่อง

เทวดา	“ทำไมคนพวกนี้ถึงได้ใจคอโหดเหี้ยมกันนักนะ ไม่กลัวบาปกรรมกันหรือยัง ใจนางฟ้าขนิษฐาเจ้าต้องทำใจหน่อยนะ เจ้ากับลูกมีวิบากกรรมไม่น้อยนะต้องทำใจให้อภัยกับพวกที่ทำร้ายเจ้าให้ได้”
นางขนิษฐา	“เจ้าคะ แต่ฉันยังมีโอกาสอยู่กับลูกได้อีกมั๊ยเจ้าคะ”
เทวดา	“ได้สิ แต่ที่สำคัญเจ้าต้องไม่คิดร้าย หรือพูดจาว่าร้ายคนอื่น ไม่เช่นนั้นเจ้าทั้งสองจะไม่ได้พบหน้ากันอีก”
นางขนิษฐา	“เจ้าคะท่าน”
เทวดา	“งั้นเจ้าก็ไปเถอะ”

ภาพบนสวรรค์ที่มีนางฟ้าขนิษฐาและเทวดาใช้ภาพเดียวกันกับฉากตอนที่นางขนิษฐาขึ้นสวรรค์ครั้งที่แล้ว ซึ่งเป็นความตั้งใจของผู้เขียนบทที่กล่าวว่า “แต่ละภาพเราต้องคิดถึงคนทำด้วยว่า อย่าให้มันยากเกินไปหรือสามารถใช้คำซ้ำตรงไหนบ้าง ใช้ฉากซ้ำ คือใช้ทุกอย่างให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ทุกคำพูด เขาต้องวาดขึ้นมาเราจะมามากไปก็ไม่ได้” (สัมภาษณ์, 28 กรกฎาคม 2546)

16. นางฟ้าขนิษฐามาพบกับลูกเอื้อยที่บ้าน สอนให้เอื้อยประพฤติปฏิบัติตัวเป็นคนดี ไม่คิดร้าย
ผู้อื่นและรู้จักให้อภัย ความดีต้องชนะความชั่วร้าย เอื้อยเชื่อฟังแม่และรับคำแนะนำว่าจะปฏิบัติตามคำที่แม่
สอน

เอื้อย “แม่จ๋า แม่อยู่ไหน”

นางขนิษฐา “เอื้อยลูกรักของแม่”

เอื้อย “แม่ แม่มาหาเอื้อยจริง ๆ ด้วย เอื้อยคิดถึงแม่ แม่อย่าไปไหนอีกเลย
นะจ๊ะ”

นางขนิษฐา “ลูกแม่ คนดีของแม่อย่าร้องไห้สิลูก ถึงยังไงแม่ก็อยู่กับลูกไม่ได้อีก
แล้วจ๊ะ”

เอื้อย “ทำไมล่ะจ๊ะ”

นางขนิษฐา “เพราะแม่หมดอายุขัยจริงๆแล้วจ๊ะ”

เอื้อย “แล้วเอื้อยจะอยู่กับใครล่ะจ๊ะแม่”

นางขนิษฐา “แม่จะอยู่ใกล้ ๆ ลูกเสมอจ๊ะ トラบใจที่ลูกของแม่เป็นคนดี ไม่
คิดร้ายใครและให้อภัยคนอื่น”

เอื้อย “ทั้งที่เอื้อยถูกเขารังแกตลอดเวลาหรือจ๊ะแม่”

นางขนิษฐา “ลูกรัก เชื่อแม่เถอะความดีต้องชนะความชั่ว ใครทำอะไรต้องได้รับ
ผลกรรมของตัวเองเสมอ”

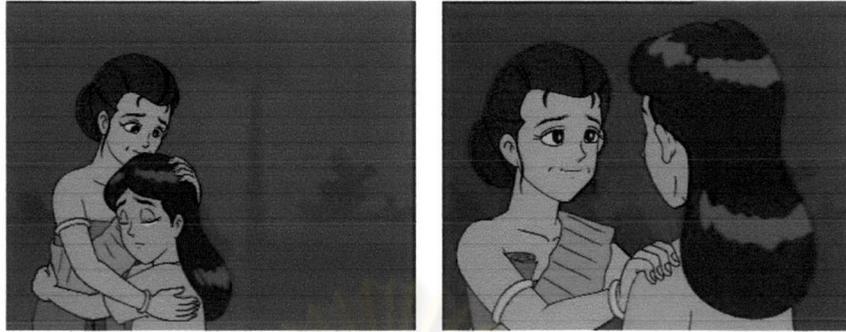
เอื้อย “ถ้าเอื้อยทำความดี แล้วเอื้อยจะได้พบแม่อีกมั๊ยจ๊ะ”

นางขนิษฐา “ได้สิลูก แล้วถ้าเอื้อยเอาเกลือปลาบู๋ทองฝงคืนไว้เราก็จะได้พบกัน
ทุกวัน แม่ต้องไปแล้วเอื้อย”

เอื้อย “แม่ แม่อย่าเพิ่งไป อย่าทิ้งลูกไปสิจ๊ะ”

นางขนิษฐา “เอื้อยทำแต่ความดีนะจ๊ะ ลูกรัก”

เอื้อย “แม่จ๋า เอื้อยสัญญาจ๊ะว่าจะทำแต่ความดีจ๊ะ”

ฉากที่เอื้อยพบกับนางฟ้าขนิษฐา ใช้ภาพ tight two shot ไปที่เอื้อยและแม่ สื่อให้เห็นถึงความรัก ความผูกพันของแม่ลูกทั้งสอง เอื้อยตรงเข้าคุกเข่าและกอดแม่ เป็นการแสดงทั้งความรักและความเคารพในขณะเดียวกันด้วย

17. อ้ายกับอ้อมคอยชும்ดูพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของเอื้อย ซึ่งมักจะมาพูดคุยกับต้นมะเขือเป็นประจำอย่างมีความสุขจึงเกิดความสงสัยและต้องการที่จะขัดขวางความสุขของเอื้อย

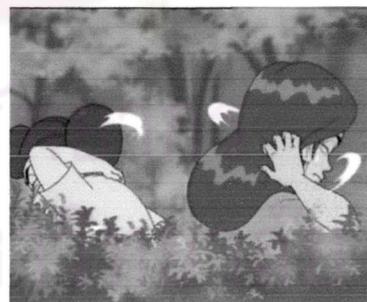
อี

“ได้ยินมั๊ยที่อ้าย ยัยเอื้อยเรียกต้นมะเขือว่าแม่นะ”

อ้าย

“สงสัยจะบ้าไปแล้วละ เดียวก็เรียกปลาว่าแม่ ตอนนี้ก็เรียกต้นมะเขือว่าแม่เรากลับไปบอกแม่กันดีกว่านะอี”

ทันใดนั้นมีฝูงมดตะนอยรุมกัดทั้งสองคน จนทั้งสองต้องร้องโวยวายออกมาจนเอื้อยได้ยิน

เอื้อย

“นั่นอ้ายกับอีนี่”

แม่เป็ด

“สองคนนั่นอีกแล้วคงโดนมดตะนอยกัดละสิ วิ่งป่าราบไปเลย สมน้ำหน้า”

อ้ายและอี่คิดร้ายต่อเอื้อย พยายามคิดหาแผนการขัดขวางความสุขที่มีเพียงเล็กน้อยของเอื้อย เมื่อมาดั้กชุ่มดูพฤติกรรมของเอื้อยจึงถูกฝูงมดตะนอยรุมกัด คั้นไปทั้งตัว เป็นอีกฉากหนึ่งที่สื่อให้เห็นว่าแม้เพียงแค่คิดร้ายกับผู้อื่นก็อาจได้รับผลตอบแทนตามที่ตนได้ทำไว้ กล่าวคือ ให้อภัยกับผู้อื่น ตนเองก็ได้รับผลร้ายตอบสนองด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ในที่นี้กล่าวถึงฉากด้านบน จากภาพหากอ้ายกับอี่ไม่มาแอบฟังเอื้อยพูดกับต้นมะเขือ อ้ายและอี่ก็ไม่ถูกมดตะนอยกัด

18. นางขนิษฐี อ้ายและอี่ สะกดรอยตามเอื้อยไปที่ต้นมะเขือวิเศษ เพื่อเข้าไปทำลายต้นมะเขือวิเศษทิ้ง เอื้อยจึงพยายามห้ามไว้

- เอื้อย “อ้ายอย่าทำอย่างนั้น”
- นางขนิษฐี “ทำไมจะทำไมได้”
- อ้าย “จะเค็้คออกมาให้หมดเลย แต่เหมือนมันจะเค็้คไม่ได้นะแม่จ๋า มันเหนียวเหลือเกินจ๊ะ”
- นางขนิษฐี “มันจะเป็นไปได้ยังไง ไหนมาแม่ถึงเอง เอ้าฮึบ...
แฮมซั๊กโมโหแล้วนะ เป็นแค่มะเขือนี่กว่าวิเศษมาจากไหน จันก็ไม่
ต้องเอาไว้แล้ว ฟินมันทิ้งซะเลย นี่แน่ะ มีคอดี”

หลังจากทำลายต้นมะเขือเสร็จเรียบร้อยแล้ว นางขนิษฐา อ้ายและอื่ก็กลับมาบ้านอย่างมีความสุข นางขนิษฐาและอ้ายมีจิตศรัทธาเอื้อย ไม่อยากเห็นเอื้อยมีความสุข เมื่อพบว่าต้นมะเขือทำให้เอื้อยมีความสุข จึงหาทางกำจัดต้นมะเขือทิ้ง เมื่อทำลายต้นมะเขือได้แล้วก็รู้สึกมีความสุข การกระทำของสองแม่ลูกเป็นการคิดร้ายและทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน เป็นการทำชั่วซึ่งส่งผลให้ทั้งสองต้องได้รับผลกรรมที่ตนก่อไว้ในท้ายที่สุด

19. เมื่อต้นมะเขือวิเศษถูกทำลาย นางฟ้าขนิษฐาจึงได้พบกับเทวดาบนสวรรค์อีกครั้ง

นางฟ้าขนิษฐา “ได้โปรดเถิดจ้ะ ขอให้ฉันได้อยู่กับลูกอีกสักครั้งเถิดนะเจ้าคะ สงสารฉันกับลูกเถิด”

เทวดา “ก็เพราะสงสารนะสิ ข้าถึงต้องคิดซะก่อนว่าจะให้เจ้าเกิดเป็นอะไร ถึงจะไม่ถูกใครมารังแกได้ง่าย ๆ เป็นปลาบู่ทองก็ถูกจับกิน เป็นต้นมะเขือก็ถูกจับกิน นั่นแสดงว่าต้องเป็นของที่กินไม่ได้สินะ ถึงจะปลอดภัยหน่อย อ้อ...รู้แล้ว ให้เจ้าไปเกิดเป็นต้นโพธิ์ทองดีกว่า ใครก็ทำอะไรเจ้าไม่ได้ทั้งนั้น ถ้าเจ้าไม่ยินยอมซะอย่าง”

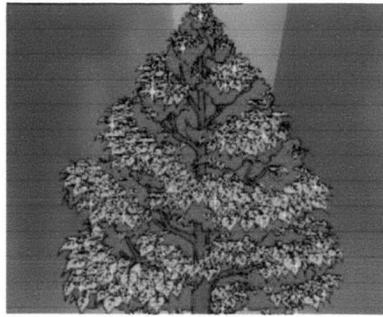
นางฟ้าขนิษฐา “เป็นความกรุณาอย่างยิ่งเจ้าคะ”

เทวดา “เจ้าจงกลายเป็นต้นโพธิ์ทองที่สวยงาม เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้ความอบอุ่นแก่ลูกต่อไปนะ โอเมเพียง”

เสียงบรรยาย “ด้วยผลแห่งความดีของขนิษฐาและเอื้อยเทวดาจึงบันดาลให้ต้นมะเขือกลายเป็นต้นโพธิ์ทองเพื่อให้สองแม่ลูกได้อยู่ด้วยกันอีกครั้ง”

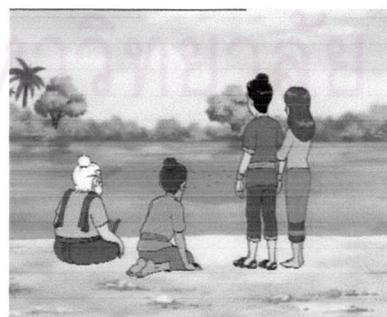
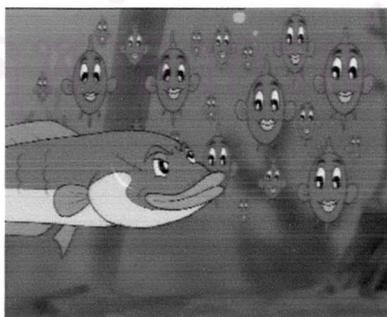
นางขนิษฐาได้ขึ้นสวรรค์อีกครั้งและเทวดาก็ให้นางขนิษฐากลับไปเกิดใหม่

นางขนิษฐากลับมาเกิดเป็นต้นโพธิ์ทอง

ต้นมะเขือวิเศษวิเศษถูกทำลายลง นางขนิษฐาจึงได้ขึ้นไปบนสวรรค์อีกครั้งหนึ่ง เพื่ออ่อนนวยทวดาให้กลับลงมาเกิดบน โลกมนุษย์อีกครั้ง ด้วยผลแห่งกรรมดินางขนิษฐาจึงกลับมาเกิดเป็นต้นโพธิ์ทอง ต้นโพธิ์ทองในที่นี้เป็นสัญลักษณ์ (Symbol) ที่แสดงถึงร่มโพธิ์ร่มไทรให้ความรักความอบอุ่นและเป็นที่พึ่งของลูกหลาน ดังคำพูดของทวดา “ต้นโพธิ์ทองที่สวยงาม เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้ความอบอุ่นแก่ลูกต่อไปนะ” นอกจากนี้ความหมายอีกนัยหนึ่งของต้นโพธิ์คือเป็นสัญลักษณ์ที่เชื่อมโยงไปถึงพุทธศาสนา เนื่องจากต้นโพธิ์เป็นต้นไม้ที่ประทับของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเป็นไม้ที่ท่านตรัสรู้ ดังนั้นต้นโพธิ์จึงเป็นต้นไม้สำคัญในพุทธศาสนา ดังนั้นต้นโพธิ์จึงเป็นต้นไม้ที่มีแสดงถึงความดีงาม เหมือนกับนางขนิษฐาบำเพ็ญเพียรทำแต่ความดีมาตลอดจึงมาเกิดเป็นต้นโพธิ์ทอง

20. เอื้อยเด็กสาวผู้มีจิตใจดีมีเมตตา เป็นที่รักใคร่ของสัตว์น้ำต่าง ๆ เมื่อพระเจ้าพรหมทศเสด็จประพาสป่า และแวะเยี่ยมเยือนราษฎรในชนบท ด้วยความอิจฉาริษยา เกรงว่าพระเจ้าพรหมทศจะสนใจเอื้อย นางขนิษฐาและลูกสาวทั้งสองจึงขัดขวางห้ามมิให้เอื้อยได้เข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทศ บรรดาสัตว์น้ำรู้เรื่องราวทั้งหมดจึงสงสารเอื้อยเป็นอย่างนัก คิดหาทางช่วยเหลือเอื้อย โดยการเรียกสัตว์น้ำมาชุมนุมกันจนเป็นที่สังเกตเห็นของพระเจ้าพรหมทศ เมื่อท่านเห็นดังนั้นจึงตัดสินใจตามไปดู

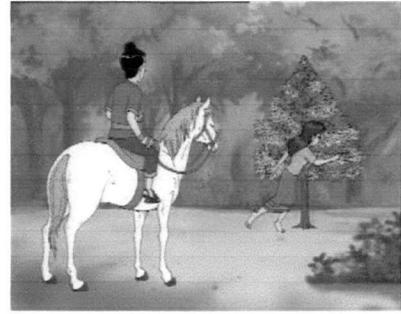
- ท่านอำมาตย์ “แปลกจริง ๆ นะพะยะค่ะ ทำไมจู่ ๆ ถึงมีปลามากมายนักนะ”
- มหาดเล็ก “ฝูงเบือเริ่มเลยพะยะค่ะ ทั้งตัวใหญ่ ตัวเล็กมากันเพียบ”
- อ้าย “อย่าไปสนใจเลยพะยะค่ะ ก็แค่ปลาฝูงหนึ่งเท่านั้นเอง”
- พระเจ้าพรหมทัต “แต่ว่าปลาเยอะขนาดนี้จะต้องมีอะไรชะอย่างแน่ ๆ เลย”
- ในขณะนั้นใต้ท้องน้ำ ฝูงปลาฝูงใหญ่กำลังชุมนุมกันอยู่
- ปลาสวย “ไปเร็วพวกเราเดี๋ยวไม่ทันหนูเอื้อยนะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “ไม่ได้แล้วข้าจะตามไปดูหน่อย”
- อ้าย “เดี๋ยวก่อนสิคะพระองค์ ไหนบอกว่าจะไปกับอ้ายอย่างไรละพะยะ คอยคุณะเจ้าปลาพวกนี้ จะจับกินให้หมดเลยคอยดู”

พระเจ้าพรหมทัตขี่ม้าตามฝูงปลา

พระเจ้าพรหมทัตตามฝูงปลาไป จนมาถึงใกล้ ๆ กับที่ที่เอื้อยกำลังคุยกับคันโพธิ์ทอง พระเจ้าพรหมทัตได้ยินเสียงใบของคันโพธิ์ทองที่กระทบกันเป็นเสียงดนตรี จึงตามหาที่มาของเสียง จนพบคันโพธิ์ทองและเอื้อย เอื้อยตกใจจึงวิ่งหนีไป

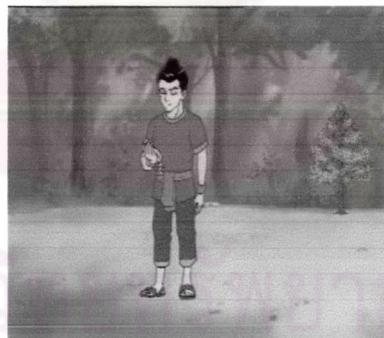
- พระเจ้าพรหมทัต “เดี๋ยวก่อนสิสาวน้อยอย่าเพิ่งไป รอเดี๋ยวก่อน ไม่ต้องกลัว ทำไมเจ้าต้องกลัวข้าอย่างนี้ด้วยนะ”

เมื่อเอี้ยเห็นพระเจ้าพรหมทัตก็วิ่งหนีไป

เอี้ยทำพวงมาลัยที่ร้อยมาให้คืน โปธิ์ทองตกอยู่ในบริเวณนั้น พระเจ้าพรหมทัตทอดพระเนตรเห็นพอดีจึงเก็บขึ้นพวงมาลัยขึ้นมา ซึ่งจะเป็นสื่อเชื่อมโยงให้ได้ไปพบกับเอี้ยในที่สุด

ฉากที่สัตว์น้ำชุมนุมกันนี้เป็นอีกฉากหนึ่งที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผลของการทำความดีของเอี้ย คือการที่เอี้ยมีจิตใจเมตตากรุณาต่อสัตว์ ผลที่ได้ตอบแทนก็คือพวกสัตว์คอยให้ความช่วยเหลือเอี้ยและแม่ขนิษฐามาโดยตลอด เมื่อเอี้ยคิดหวังที่ไม่ได้เข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัต บรรดาสัตว์น้ำจึงพากันมาชุมนุมกันให้เป็นที่สังเกตเห็น เป็นตัวละครที่นำพระเอกและนางเอกของเรื่องมาพบกัน

21. นางขนิษฐาและลูกสาวทั้งสองไม่พอใจเอื้อยอย่างมากที่ขัดขืนคำสั่งที่ห้ามไม่ให้ไปเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัต เอื้อยจึงถูกทั้งสามคนดูตัวอย่างรุนแรง เอื้อยไม่ต่อปากต่อคำแต่อดทนยอมรับแต่โดยดี

นางขนิษฐา

“เหม...เสนอหน้าคืนกันนะ ใครอนุญาตให้แกไปที่นั่น”

อ้าย

“มันอวดคินะแม่ แดงมาห้ามแม่ต่อหน้าพระเจ้าพรหมทัตด้วย”

อี

“ลงโทษมันเลยจ๊ะแม่จะได้ไม่กล้ามาท้อกับเราอีก”

นางขนิษฐา

“ทำเป็นห่วงกลัวฉันไม่เจ็บ ฉันไม่มันเป็นอะไรกับแก จะได้รู้กันซะทีว่า การขัดคำสั่งมันเป็นยังไง”

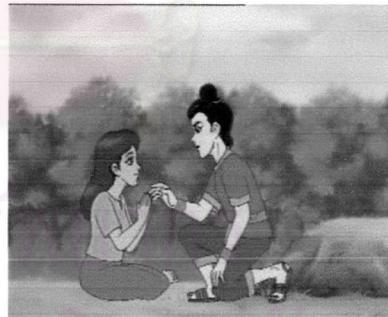

นางขนิษฐา อ้ายและอีรุมดูค่าเอื้อย

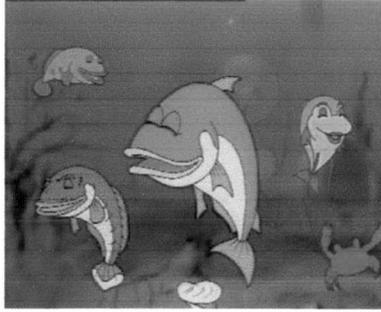
จากภาพจะเห็นว่าใช้กล้องมุมต่ำจับภาพไปที่สามแม่ลูก ที่ยื่นเท้าสะเอว แม่ขนิษฐาขึ้นแล้วดูค่าเอื้อย เอื้อยนั่งพับเพียบไม่ได้ตอบแต่อย่างใด ภาพสื่อความหมายถึงการใช้อำนาจในการกดขี่ข่มเหงผู้อื่นที่ไม่มีทางสู้

22. พระเจ้าพรหมทัตประกาศตามหาผู้ที่สามารถถอนต้นโพธิ์ทองได้จะให้รางวัลอย่างงาม แต่ไม่มีใครสามารถถอนออกมาได้ แต่เมื่อเอื้อยปรากฏตัวเข้ามาปกป้องต้นโพธิ์ทอง พระเจ้าพรหมทัตจึงให้มหาดเล็กไปตามเอื้อยที่บ้านเพื่อมาเข้าเฝ้า

- พระเจ้าพรหมทัต “เมื่อครั้งที่ต้นโพธิ่นั้นะ ข้าเห็นเจ้าอยู่ที่นั่น คุณเจ้าจะรักและเป็นห่วงต้นโพธิ่มากนะ”
- เอื้อย “ต้นโพธิ์ทองเปรียบเสมือนมารดาของหม่อมฉัน หม่อมฉันจึงรักและคอยดูแลเป็นอย่างดีที่สุดเพคะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “เจ้านี่เองที่เป็นเจ้าของต้นโพธิ์ทองที่แท้จริงที่ข้าต้องการพบตัว”
- เอื้อย “เพคะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “ข้ามีเรื่องให้เจ้าช่วยอย่างหนึ่ง ข้าอยากจะนำโพธิ์ทองไปปลูกในวังเจ้าจะยกให้ข้าได้ไหม”
- เอื้อย “หากทรงนำต้นโพธิ์ไป หม่อมฉันก็เหมือนลูกที่ต้องจากแม่ กรุณาด้วยเถิดเพคะ ยอานำต้นโพธิ์ไปจากหม่อมฉันเลย หม่อมฉันอยากอยู่กับแม่เพคะ ได้โปรดเถิดเพคะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “แล้วถ้าเราอยากขอให้เจ้าเข้าไปอยู่ในวังกับต้นโพธิ์ทองด้วยละ เราจะให้เจ้าเข้าไปอยู่ในวังในฐานะพระมเหสีของเรา เจ้าจะขัดข้องมั๊ยจะสาวน้อย”
- ฝูงสัตว์น้ำ “ไปเลย ไปเลย”

เอื้อยมาเข้าเฝ้าพระเจ้าพระพรหมทัต

บรรดาสัตว์น้ำดีใจที่เอื้อยและพระเจ้าพรหมทักตรักกัน

พระเจ้าพรหมทักต้องการดัน โปธิ์ทองไปปลุกที่วังเพราะทรงพระสุบินทอดพระเนตรเห็น เทวดามาบอกให้นำต้น โปธิ์กลับวัง บ้านเมืองจะรุ่งเรือง การที่ทรงพระสุบินเห็นเทวดา เนื่องจากเทวดา ต้องการช่วยเหลือเอื้อยกับแม่ขนิษฐาให้อยู่อย่างสุขสบายตอบแทนในสิ่งที่สองแม่ลูกทำดีเสมอมา

สัตว์น้ำได้ท่อน้ำแสดงความยินดีกับเอื้อย ภาพสุดท้ายเป็นภาพ tight two shot ระหว่างเอื้อยกับ พระเจ้าพรหมทัก ฉากรักเป็นสีชมพู สื่อความหมายถึงความรักความผูกพันและความสุขของคนทั้งสอง

23. ความอิจฉาริษยาของนางขนิษฐามีมากขึ้นเป็นทวีคูณ อ้ายและอีร้องไห้เจ็บใจและอิจฉาที่ เอื้อยได้เข้าวังและกลายเป็นมเหสี

อ้าย อี

“แง ๆ ๆ ๆ นังเอื้อย เป็นนังเอื้อยได้ยังไง ไม่ยอม ไม่ยอม”

นางขนิษฐา

“มันไม่มีวัน ได้ดีไปกว่าลูกของแม่หรอกน่า”

อ้าย

“แล้วจะทำยังไง อย่าให้มันเข้าวังเธอแม่”

นางขนิษฐา

“ครั้งนี้ปล่อยไปก่อนลูก แต่ว่าอีกไม่นานข้าต้องจัดการแน่”

คำพูดของอ้ายและอี่สื่อความหมายถึงความอิจฉาริษยาของทั้งสองที่มีต่อเอี้ย นางขนิษฐีกี เช่นกันมีจิตใจอิจฉาริษยาผู้อื่นเมื่อเห็นผู้อื่นได้ดีไปกว่าตน จึงรู้สึกโกรธแค้นและมุ่งร้ายผู้นั้นตลอดเวลา เตรียมวางแผนเพื่อหาทางกำจัดเอี้ย ภาพ close up ไปที่นางขนิษฐีกู้บ้านที่มีรอยเส้นเลือดปูดขึ้นมา แสดงให้เห็นว่านางขนิษฐีกู้โกรธจัด รอยเส้นเลือดที่ปูดขึ้นมาเป็นสัญลักษณ์พิเศษที่เป็นสากลในการ แสดงอารมณ์ของตัวละครตุน

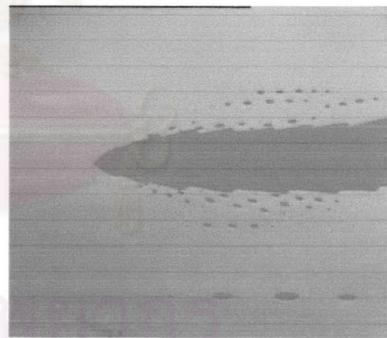
24. ระหว่างที่พระเจ้าพรหมทัตและเอี้ยเสด็จกลับกรุงพาราณสี พระเจ้าพรหมทัตตรัสกับเอี้ยว่า

พระเจ้าพรหมทัต
เอี้ย

“ชาวเมืองพาราณสีต้องตื่นตื่นยินดีที่พี่มีเมียสวยอย่างเจ้านะ”
“หม่อมฉันเป็นชาวบ้านธรรมดาอาจไม่เป็นอย่างที่พระองค์คิดก็ได้
นะเพคะ”

พระเจ้าพรหมทัต
เอี้ย

“แต่พี่เชื่อมั่นว่าเจ้าจะเป็นที่รักของใคร ๆ มากมายเลยนะ คูปลาพวก
นี้ติดตามมาส่งเพราะรักเจ้า แม้แต่พี่เองก็รักเจ้ามากนะ น้องเอี้ย”
“หม่อมฉันจะพยายามเพคะพระองค์”

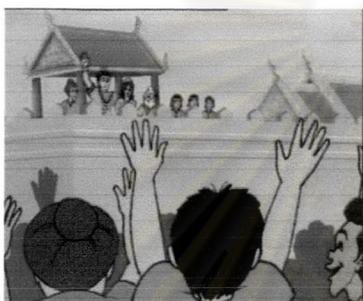
พระเจ้าพรหมทัตพาเอี้ยกลับไปกรุงพาราณสี โดยมีบรรดาสัตว์นำตามไปส่ง

คำพูดของพระเจ้าพรหมทัตตอบอ้ายให้เห็นว่า ผลแห่งความดีที่เอี้ยได้กระทำมาตลอดนั้นได้
ตอบสนองสิ่งดี ๆ กลับมาหาเอี้ยแล้ว นั่นก็คือ การเป็นที่รักของผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ ราษฎรหรือ
แม้กระทั่งชายหนุ่มที่เป็นที่หมายปองของผู้อื่น เอี้ยก็สามารถเอาชนะใจเขาได้ด้วยความคิดของเอี้ยเอง

25. ในที่สุดเอื้อยก็ได้อภิเษกสมรสกับพระเจ้าพรหมทัต โดยมีชาวเมืองพาราณสีแสดงความยินดีกันอย่างมากมาย กล่าวถึงต้นโพธิ์ทองก็ได้มาปลูกอยู่ใกล้ ๆ กับเอื้อย ต้นโพธิ์ทองจึงและคู่สวยสดงดงามเหมือนดังมีความสุขไปกับเอื้อยด้วย

เสียงบรรยาย

“พิธีอภิเษกสมรสของพระเจ้าพรหมทัตกับเอื้อย ถูกจัดขึ้นอย่างสมพระเกียรติท่ามกลางความชื่นชมยินดีของชาวเมืองพาราณสี ส่วนต้นโพธิ์ทองนั้นก็นำมาปลูกไว้ใกล้ห้องบรรทม”

พิธีอภิเษกสมรสระหว่างพระเจ้าพรหมทัตกับเอื้อย

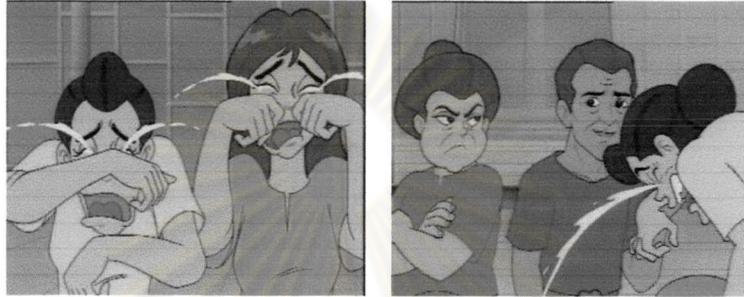

พระเจ้าพรหมทัตกับเอื้อยไปที่ต้นโพธิ์ทองที่กลับมาสวยงามดังเดิม

ฉากดังกล่าวสื่อความหมายถึงผลแห่งกรรมดีที่เอื้อยกับแม่ขนิษฐาได้กระทำมาโดยตลอด ได้ส่งผลให้ทั้งคู่มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบาย

30. ฉากที่นายทองมาแจ้งข่าวการอภิเษกสมรสของพระเจ้าพรหมทัตกับเอื้อยให้นางขนิษฐา อ้ายและอี่ฟิ่ง ทั้งสามโกรธแค้นและเจ็บใจที่เอื้อยมีความสุขและได้ดีไปกว่าตน

- นายทอง “แม่ขนิษฐามีข่าวดีมาบอกจ้า คนจากเมืองหลวงเขาเล่าให้ฟังเอง
เลยเขาบอกว่าพิธีการใหญ่โตมาก เขาบอกว่าพระเจ้าพรหมทัตทรง
โปรดลูกเอื้อยมากมาย ลูกเอื้อยนี้ช่างวาสนาดีจริง ๆ เลยนะเนี่ย”
- อ้าย อี “แงๆๆ เจ็บใจ”
- นายทอง “อ้าว สองคนนี่คงจะร้องให้คิดถึงเอื้อยล่ะสิ”

อ้ายและอีร้องไห้ออกมาด้วยความเจ็บใจ ส่วนนางขนิษฐานั้นแสดงอารมณ์ออกทางสีหน้าและท่าทาง คือหน้าบึ้งและกอดอกที่สื่อความหมายถึงความไม่พอใจ

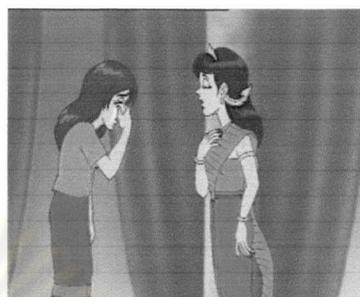
ผลตอบแทนจากการคิดร้ายต่อผู้อื่น การอิจฉาริษยาผู้อื่นแม้ว่าจะไม่ได้ทำให้เราได้รับทุกข์ทรมานทางกาย แต่ก็ได้รับทุกข์ทรมานทางใจ ทำให้เราเศร้าโศกเสียใจและเป็นทุกข์ กล่าวคือแม้ว่าจะไม่ได้ทำชั่วแต่คิดชั่ว ผลที่ได้ก็ทำให้เราเป็นทุกข์ได้ เป็นความทุกข์ที่เกิดในใจของตนเอง นิทานเรื่อง “ปลาบู่ทอง” นำเสนอความหมายดังกล่าวอย่างชัดเจน

31. นางขนิษฐีและอ้ายคิดกลอุบายหลอกให้พระมเหสีเอื้อยกลับบ้าน โดยโกหกว่านายทองไม่สบายหนัก เอื้อยได้ยินดังนั้นจึงเกิดความเป็นห่วงบิดาของตนยิ่งนัก

- เอื้อย “สวัสดีค่ะแม่ขนิษฐี อ้าย”
- นางขนิษฐี “โธ ลูกเอื้อย แม่มีข่าวร้ายมาบอกลูก”
- เอื้อย “ข่าวร้าย ใครเป็นอะไรหรือจะ”
- อ้าย “พ่อนะสิเอื้อย ฮือ...”
- เอื้อย “พ่อเป็นอะไรไปอ้าย พ่อเป็นอะไร”

นางขนิษฐา

“พี่ทองป่วยมากอยากพบหน้าลูกเป็นครั้งสุดท้าย เคี้ยวไม่ทันดูใจ
พ่อนะเอ๊ย”

อ้ายหลอกเอ๊ยว่าพ่อป่วยหนัก เอ๊ยจึงเป็นห่วงพ่อมาก

นางขนิษฐาแก้งร้องไห้เพื่อตบตาเอ๊ย

การหลอกลวงของนางขนิษฐาและอ้ายเป็นการกระทำอันชั่วร้าย เอ๊ยผู้ไม่เคยคิดร้ายกับนางขนิษฐาหรืออ้ายเลย จึงทำให้เอ๊ยหลงเชื่ออย่างง่ายดายและตกเป็นเหยื่อของทั้งสองในที่สุด

32. เอ๊ยถูกนางขนิษฐาและอ้ายหลอกจนเชื่อสนิทใจว่านายทองไม่สบาย เอ๊ยเป็นห่วงพ่อมาก จึงรีบเดินทางกลับบ้าน ในขณะที่เตรียมต้มน้ำเดือดในกระทะทองแดงใบใหญ่ไว้ที่ใต้ถุนบ้าน แล้วเจาะพื้นกระดานของบ้านไว้ หากเอ๊ยเดินมาก็จะตกลงไปในกระทะทองแดงทันที ทุกอย่างดำเนินไปตามแผนการของทั้งสามแม่ลูก

นางขนิษฐา
เอ๊ย

พี่ทองรอเอ๊ยอยู่บนบ้านแน่จะ รีบไปเร็วเข้า
พ่อจ๋า ลูกกลับมาแล้วจะพ้อ พ้ออยู่ที่ไหน

อี

(คิดในใจ) มาแล้วหรอนั่งเอี้ยเสริจชั้นละ

อี อ้ายและนางขนิษฐียอดยฟังเสียงเอี้ยตกลงกระทะทองแดงที่เตรียมไว้

เสียงบรรยาย

“เอี้ยหลงเชื่อจิงตกลงไปในน้ำเดือด แต่ด้วยผลแห่งความดีที่ทำมา เอี้ยจิงกลายเป็นนกแขกเต้า โบกบินขึ้นสู่ท้องฟ้า”

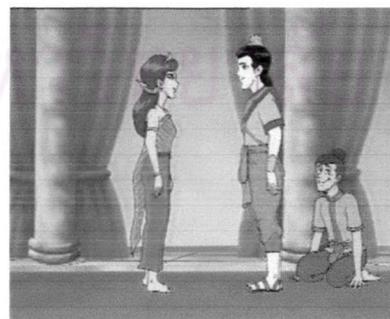

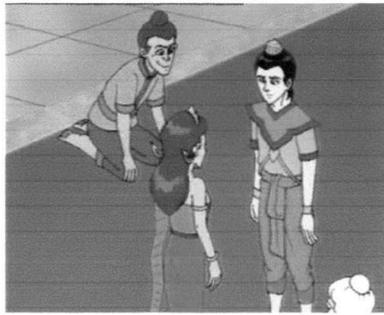
แม้ว่าจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบายแล้วก็ตามแต่วิบากกรรมของเอี้ยยังไม่หมดไป เอี้ยจิงยังต้องชดใช้กรรมอยู่ เอี้ยจิงต้องทนทุกข์ทรมานจากการกระทำอันชั่วร้ายของนางขนิษฐีและลูกสาว

แต่ผลแห่งการกระทำความดีของเอี้ยก็ทำให้เอี้ยไม่ตายดั่งที่ทั้งสามปรารถนา เอี้ยกลายเป็นนกแขกเต้าบินหนีไป นกแขกเต้าสื่อความหมายว่า ชีวิตของเอี้ยเป็นอิสระจากสามแม่ลูกแล้ว

33. ด้วยมีหน้าตาที่คล้ายกับเอี้ย เมื่อสามแม่ลูกฝ่ายผู้ร้ายได้กำจัดเอี้ยไปแล้ว อ้ายก็ปลอมตัวเป็นพระมเหสีเอี้ยกลับเข้ามาในวัง พระเจ้าพรหมทัตและคนในวังก็หลงเชื่อตามแผนการอันชั่วร้ายของทั้งสามคน

- อ้าย “เสด็จพี่เพคะ หม่อมฉันกลับมาแล้วเพคะเสด็จพี่”
- พระเจ้าพรหมทัต “เอี้ยรู้มัยว่าพี่คิดถึงเจ้าแค้นไหน”
- อ้าย “เอี้ยก็คิดถึงเสด็จพี่เพคะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “ต่อไปเจ้าต้องไม่ไปไหนโดยไม่มีพี่อีกแล้วนะ”
- อ้าย “หม่อมฉันจะไม่ไปไหนแล้วเพคะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “แล้วพ่อเจ้าล่ะเป็นอย่างไร”
- อ้าย “หายดีแล้วเพคะ พอหายปีบอ้าย เอี้ย..เอี้ยก็รีบกลับมาทันทีเลยเพคะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “เอ..เจ้านี่พูดจาแปลก ๆ ไปนะ”
- อ้าย “หม่อมฉันก็คืออ้าย เอี้ย..เอี้ยคนเดิมแหละเพคะ แล้วหม่อมฉันพาแม่และน้องสาวมาอาศัยอยู่ที่นี้ด้วยคงไม่ว่าอะไรหรอกนะเพคะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “ตามใจเจ้าเถอะ”
- อ้าย “งั้นหม่อมฉันจะพาพวกเขาไปดำเนินเล็กนะเพคะ”
- พระเจ้าพรหมทัต “เดี๋ยวก่อนเอี้ย ดำเนินเล็กอยู่ทางโน้น เจ้าลี้มไปแล้วหรือไง”
- อ้าย “โธ๊ะ...หม่อมฉันลี้มไปแล้วจริง ๆ ด้วย สงสัยกำลังมาเหนื่อย ๆ เลยลี้มไปเลย”

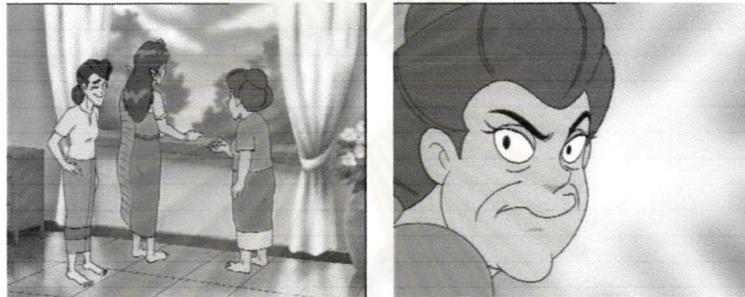

เมื่ออ้ายปลอมตัวเข้ามาอยู่ในวัง อ้ายก็ต้องระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลาในการแสดงว่าเป็นผู้อื่น ทำให้อ้ายรู้สึกกังวล จากภาพพระเจ้าพรหมทัตสงสัยที่อ้ายจำสถานที่ในวังไม่ได้ ทำให้อ้ายเป็นกังวล สังเกตได้จากเม็ดเหงื่อที่ออกมาจากใบหน้าของอ้ายและการถอนหายใจ เป็นสัญลักษณ์พิเศษทางการ์ตูน ที่เป็นสากล สื่อความหมายถึงความกังวล ว้าวุ่นใจ

34. เอื้อยในร่างของนกแขกเต้าบินกลับมาที่วังในกรุงพาราณสี พระเจ้าพรหมทัตรู้สึกรักใคร่เอ็นดูนกแขกเต้าตัวนี้เป็นพิเศษ จนทำให้อ้ายและนางขนิษฐาเกิดความอิจฉาริษยานกแขกเต้าตัวนี้ และวางแผนที่จะกำจัดนกแขกเต้า

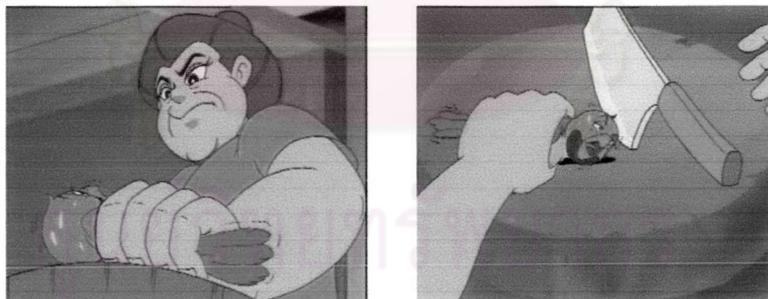
อ้าย	“แม่รู้มั๊ยมันคาบดอกไม้มาประจบเสด็จพี่ด้วยนะแม่”
นางขนิษฐา	“อะไรกันมันฉลาดอย่างนี้เลยหรอเนี่ย”
อ้าย	“จริง นะจ๊ะแม่ มันยังเรียกเสด็จพี่เพละๆ เลยนะแม่ หรือว่ามันจะเป็น...”
นางขนิษฐา	“ไอ้นกแขกเต้าตัวนี้ต้องเป็นชายเอื้อยอย่างแน่นอนเลย”

- อ้าย “หนอย..ยายเอี้ยตายไปแล้วยังมาคิดแย่งเสด็จพี่คืนอีกหรือเนี่ย
ปล่อยเอาไว้ไม่ได้แล้วนะเนี่ย”
- อี่ “อย่างนี้ต้องเอามาผัดเผ็ดกินเลยนะแม่”
- อ้าย “มีหวังคอกขาดก่อนละสิไม่ว่า ไม่เห็นหรือว่าเสด็จพี่ขลุกอยู่กับมันทั้ง
วันทั้งคืออย่างนี้ จะทำได้ยังไงเล่า”
- นางขนิษฐ “จะยากอะไร ก็หาทางให้พระองค์เสด็จออกจากวังไปซะ”

นางขนิษฐ อ้ายและอี่ปรึกษาหาวิธีกำจัดนกแขกเต้า

เมื่ออ้ายพาพระเจ้าพรหมทัตเสด็จออกประพาส นางขนิษฐและอี่จึงลงมือกำจัดนกแขกเต้า โดยการนำมาทำเป็นอาหาร แต่นกแขกเต้าสามารถหนีไปได้

- อี่ “แม่จ๋า น้ำเดือดแล้วเร็วเข้า”
- นางขนิษฐ “แม่จะถอนขนมันเอามาปั้นหูเล่นซะหนอยพอน้ำเดือดแล้วค่อยเอา
ลง”
- นกแขกเต้า “อ๋อ..เสด็จพี่ ๆ ๆ ๆ”
- นางขนิษฐ “เหม..หมั่นไส้จริง ๆ เสด็จพี่ไม่มา มาแต่นางขนิษฐ”

นางขนิษฐิตอนขนนกแขกเต้าเพื่อมาทำเป็นอาหาร

อ๊ะ

“เอามาตวกได้เลยแม่ น้ำเดือดแล้วแม่เร็วเข้า”

นางขนิษฐิ

“เดี๋ยวขอให้แม่เชือดคอมันก่อนนะ จะได้แน่ใจว่ามันตายจริงๆ”

อ๊ะ

“มันยังไม่ตายนี่แม่”

นางขนิษฐิ

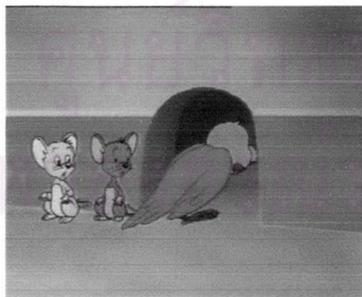
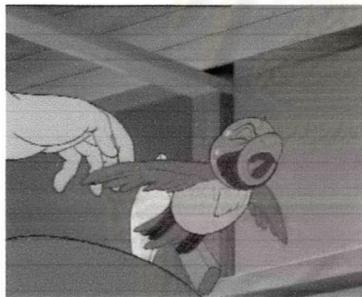
“จับมันให้ได้อย่าให้มันหนีไป”

หนู

“เจ้านกน้อยเร็วเข้า เข้ามาหลบในบ้านเราก่อน”

นางขนิษฐิ

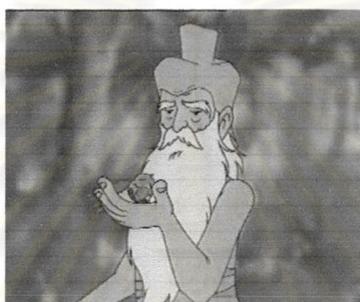
“มันเข้าไปได้แต่ไม่มีวันได้ออกมาหรอก คอยดูนะ”

นกแขกเต้าบินหนีนางขนิษฐิ แล้วเข้าไปหลบในรูหนู นางขนิษฐิจึง โกรธมาก

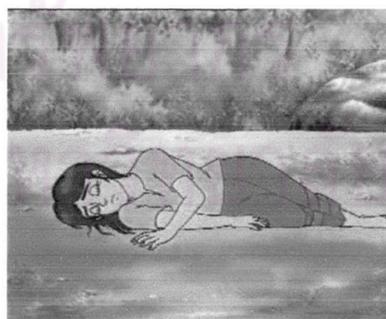
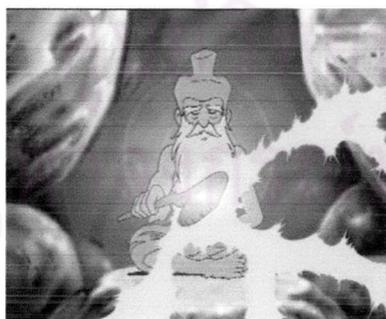
นกแขกเต้ารอดพ้นจากเงื้อมมือของนางขนิษฐาได้ โดยการช่วยเหลือของหนูที่อาศัยอยู่ในวัง ทำให้นางขนิษฐาโกรธมาก ภาพ close up ไปที่นางขนิษฐาที่กำลังมีรอยเส้นเลือดพุดและฉากพื้นหลังมีเปลวไฟ สื่อความหมายถึงอารมณ์ของนางขนิษฐาในตอนนี้น่าโกรธจัด จิตใจร้อนรนเหมือนเปลวไฟ

35. นกแขกเต้าบินออกจากวังเพื่อหนีจากการตามล่าของนางขนิษฐาและลูกสาว บินจนหมดแรงแล้วสลบไป ต่อมาฤๅษีพบนกแขกเต้านอนสลบอยู่กลางป่าจึงเก็บมาเลี้ยง และใช้อำนาจวิเศษตรวจดูชีวิตของนกแขกเต้าที่ผ่านมา

ฤๅษี “นกเป็นลม แปลกจริง ๆ ไหนคุณน้อยสิว่าเรื่องของเจ้ามันเป็นอย่างไงกันแน่”
เมื่อฤๅษีใช้อำนาจวิเศษในการดูเรื่องราวในอดีตของชีวิตที่ผ่านมานางนกแขกเต้าจึงเกิดความสงสารเอื่อยเป็นยิ่งนัก ฤๅษีตัดสินใจช่วยให้นกแขกเต้ากลายเป็นเอื่อยตามเดิม

ฤๅษี “อ้อ..เรื่องราวมันเป็นอย่างนี้เอง น่าสงสารจริง ๆ แต่ว่าคนดีฤๅษีต้องคุ้มครองสินะมาข้าจะช่วยเจ้าเอง โอมเพียง”

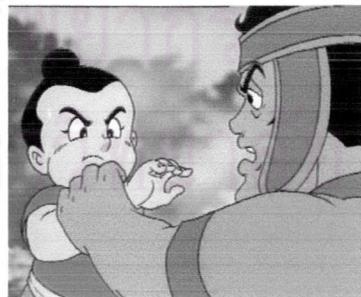
เอื่อย “เอ๊ะที่นี้ที่ไหนกันเนี่ย แล้วทำไม... โอ๊ะ ท่านคือ....”

- ฤๅษี “ข้าก็คือฤๅษีผู้เฒ่า เจ้านะเป็นลมตกลงมา ข้าก็เลยพามาที่นี้ล่ะสิ”
- เอื้อย “งั้นที่เอื้อยกลับเป็นคนได้อย่างนี้ก็เพราะท่านฤๅษีช่วยไว้ได้ใช่ไหมพะคะ”
- ฤๅษี “เจ้าเป็นคนจิตใจดีงามมีความกตัญญู ใครจะปล่อยเจ้าให้เป็นอะไรไปได้ลงคองจริงหรือเปล่า”
- เอื้อย เอื้อยกราบขอบพระคุณเจ้าคะ”

เอื้อยสาวน้อยผู้มีจิตใจดีงาม มีความกตัญญูไม่เคยคิดร้ายกับผู้ใด เมื่อถึงคราวตกกระกำลำบาก ผลแห่งกรรมดีนั้นก็ช่วยให้เอื้อยพ้นจากอันตรายมาได้ เอื้อยได้มาพบกับฤๅษีในป่า ฤๅษีจึงช่วยชีวิตเอาไว้เพราะเห็นว่าเอื้อยเป็นคนดีนั่นเอง

36. ด้วยความกลัวว่าจะมีคนรู้ความลับที่ปลอมตัวมาเป็นพระมเหสีเอื้อย อ้ายจึงสั่งกำจัดพระลบพระโอรสของพระเจ้าพระพรหมทัตกับมเหสีเอื้อยซึ่งรู้ความลับของอ้าย

- พระลบ “เจ้านี่เองที่ปลอมตัวเป็นแม่เอื้อย”
- อ้าย “เจ้าเป็นใครไม่มีใครเชื่อเจ้าหรอก ทหารจับตัวไป”
- ทหาร “จะหนีไปไหน”
- อ้าย “มันบุกรุกเข้ามาจะทำร้ายข้าและเสด็จพี่ พวกเจ้ารีบนำไปนอกเมืองแล้วฆ่าทิ้งซะ อย่าปล่อยเอาไว้เด็ดขาด”
- ทหาร “รณหาที่แท้ ๆ เจ้าหนูน้อย”
- พระลบ “อย่าไปเชื่อยายตัวปลอมมันนะ”

อ้ายสั่งให้ทหารจับตัวพระลบไปเพื่อนำไปประหาร

ทหารจับตัวพระลอบออกไปจากวัง

เมื่อคิดร้ายกับผู้อื่นก็ทำให้ตนไม่สามารถอยู่ได้อย่างมีความสุข เหมือนดั่งที่อ้ายกลัวว่าความชั่วร้ายของตนจะถูกเปิดเผย จึงต้องคอยระวังผู้อื่นอยู่ตลอดเวลา จึงไม่มีความสุข คิดแต่แผนจะกำจัดผู้ที่ตนเองสงสัย เป็นอีกหนึ่งความทุกข์ที่ทั้งสามแม่ลูก นางขนิษฐิ์ อ้ายและอีต้องเผชิญอยู่ตลอดเวลา คือความกลัวที่แฝงอยู่ในจิตใจ ซึ่งแสดงออกมาทางการกระทำอันชั่วร้าย ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน

37. เมื่อความจริงถูกเปิดเผย นางขนิษฐิ์ อ้ายและอีจึงได้รับโทษ เป็นผลกรรมที่ตอบสนองการกระทำอันชั่วร้ายที่ตนก่อขึ้น เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับความทุกข์ความเดือดร้อน

อ้าย	“ถือดียังไงถึงเข้ามาแบบนี้ ระวังหัวจะหลุดจากบ่าไม่รู้ตัวนะ”
มหาดเล็ก	“ยังไม่รู้ตัวอีกนะ ท่านอำมาตย์”
ท่านอำมาตย์	“ถ้าฉันก็บอกให้รู้ตัวซะสิ ข้าจะมาจับตัวมเหสีปลอมเข้าคุกละสิ ทหารจับตัวสามคนนี่ไปขัง อีกสามวันต้องนำสามคนนี่ไปลานประหารแต่เช้านะจำไว้”
สามแม่ลูก	“ฮือ...ประหาร”
ท่านอำมาตย์	“พวกเจ้าน่ะทำชั่วเอาไว้มาก ถึงเวลาต้องชดใช้กรรมแล้ว”
สามแม่ลูก	“ฮือๆๆๆทำไงดี”

ทหารมาจับตัวสามแม่ลูกไปเข้าคุก

ภาพสามแม่ลูกอยู่ในห้องขัง

ในที่สุดผลกรรมก็ตามสนองสามแม่ลูก นางขนิษฐี อ้ายและอี ที่มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต คิดริษยา มุ่งร้ายกับผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน สิ่งที่ได้กระทำลงไปส่งผลให้ทั้งสามต้องได้รับความทุกข์ทรมานทั้งกายและจิตใจ ภาพที่น่าเสนาในภาพยนตร์การ์ตูน ทั้งสามติดคุก เสือตัวสกปรกมอมแมม มีรอยแผลเป็นทั่วตัว นั่งกอดเข่า เหงื่อตกด้วยความกลัวว่าตนเองจะถูกประหาร

38. เอื้อยขอให้พระเจ้าพรหมทัตพระราชทานอภัยโทษให้แก่นางขนิษฐี อ้ายและอี

เอื้อย

“หม่อมฉันขอพระราชทานอภัยโทษด้วยเพคะ”

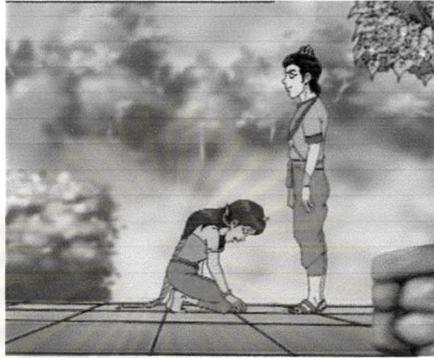
พระเจ้าพรหมทัต

“แต่ว่าทั้งสามคนนี่ ปองร้ายพระมเหสีของพี่ถึงชีวิตเชียวนะ โทษประหารเท่านั้นถึงจะเหมาะสมที่สุด พี่ไม่ยอมยกโทษให้หรอก”

เอื้อย

“แต่แม่ขนิษฐาสอนเสมอว่าต้องรู้จักให้อภัยทุกคนที่คิดร้ายหรือทำร้ายหม่อมฉันนะเพคะ หากทรงมีพระกรุณาต่อหม่อมฉัน โปรดยกโทษประหารเถิดค่ะเสด็จพี่”

พระเจ้าพรหมทัต “เอื้อยจ๊ะ เจ้าช่างมีจิตใจงดงามสมกับเป็นพระมเหสีของพี่จริง ๆ
 เลย พี่สัญญาว่าพี่จะทำทุกอย่างเพื่อให้เอื้อยกับแม่มีความสุข”
 เอื้อย “สุดแต่จะทรงพระกรุณาพะคะ”

เอื้อยคุกเข่าอ้อนวอนต่อพระเจ้าพรหมทัตเพื่อให้ท่านพระราชทานอภัยโทษแก่สามแม่ลูก

แม้ว่าเอื้อยจะถูกลูกนางขนิษฐา อ้ายและอีทำร้ายและทำให้เดือดร้อนมาโดยตลอด แต่ก็ไม่เคยถือโทษโกรธทั้งสามแม่ลูก เอื้อยอดทนและพยายามทำแต่ความดีเพื่อเอาชนะความชั่วตามที่แม่ของตนได้สั่งสอนตนไว้ เอื้อยรู้สึกไม่สบายใจเมื่อเห็นทั้งสามแม่ลูกกำลังจะถูกประหารจึงขอร้องให้พระเจ้าพรหมทัตพระราชทานอภัยโทษแก่ทั้งสามด้วย พระเจ้าพรหมทัตเห็นแก่เอื้อยจึงไม่ประหารชีวิต

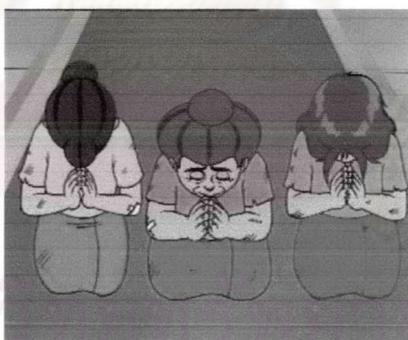
39. ฉากที่นางขนิษฐา อ้ายและอี ได้เข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัต ภายหลังพระเจ้าพรหมทัตทรงทราบความจริงทุกอย่างแล้ว

นางขนิษฐา “โปรดไว้ชีวิตหม่อมฉันกับลูกด้วยเถิดพะคะ”
 อ้าย “ที่หม่อมฉันทำไปทุกอย่างก็เพราะความรักภักดีกับพระองค์นะพะคะ”
 พระเจ้าพรหมทัต “หยุดนะ นี่พวกเจ้ายังไม่รู้สึกสำนึกที่หลอกลวงข้าและทำร้ายพระมเหสีอีกหรือ โทษของพวกเจ้ามีแต่ประหารชีวิตเท่านั้น”
 อ้าย “ว้าย...แงๆๆ หม่อมฉันสำนึกผิดแล้วพะคะ อย่าประหารหม่อมฉันเลยพะคะเสด็จพี่”

- พระเจ้าพรหมทัต “แต่เนี่ยเป็นเพราะเอี้ย มาขอร้องข้าเอาไว้ ข้าจึงยกโทษให้พวกเจ้ารู้เอาไว้ด้วย”
- นางขนิษฐ “เป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้”
- พระเจ้าพรหมทัต “แต่มีข้อแม้ว่าพวกเจ้าต้องถือศีลห้าอย่างเคร่งครัด ห้ามคิดร้ายต่อผู้ใดเจ้าทำได้หรือเปล่า ถ้าทำไม่ได้ข้าจะไม่ไว้ชีวิตเจ้า”
- นางขนิษฐ อ้าย อี (พูดพร้อมกัน) “ได้เพคะ วันนี้เลยก็ได้เพคะ จะไม่คิดร้ายใครอีกแล้วเพคะ”

พระเจ้าพรหมทัตพระราชทานอภัยแก่สามแม่ลูก

ทั้งสามรู้สึกสำนึกผิด

นางขนิษฐ อ้ายและอีถูกจับได้ และได้รับโทษประหาร แต่เอี้ยขอร้องพระเจ้าพรหมทัตให้ไว้ชีวิตทั้งสามแม่ลูกด้วย พระเจ้าพรหมทัตเห็นตามนั้นแต่บังคับให้ทั้งสามรักษาศีลห้าและไม่คิดร้ายผู้อื่น มิฉะนั้นจะไม่ไว้ชีวิตทั้งสามอีกต่อไป ในปลาบู่ทองที่เป็นนิทานดั้งเดิมสามแม่ลูกฝ่ายผู้ร้ายได้รับเคราะห์กรรมที่ตนได้ก่อไว้อย่างสาสม คือ การตายอย่างอนธนาถ แต่เมื่อมาทำเป็นภาพยนตร์การ์ตูน

ผู้ผลิตไม่ต้องการให้มีภาพของความรุนแรงจึงลดการนำเสนอภาพการประหารชีวิต ภาพของสามแม่ลูกในภาพยนตร์การ์ตูนจึงเป็นเพียงภาพที่นำเสนอว่าทั้งสามได้รับความทุกข์ทั้งกายและจิตใจ และสำนึกผิดกับการกระทำที่ตนก่อไว้

40. ผลแห่งการกระทำของเอื้อย ที่กระทำแต่ความดีมาตลอด การรู้จักให้อภัยผู้อื่น มีความเมตตากรุณา ไม่คิดร้ายและความกตัญญูกตเวทีที่เอื้อยยึดเป็นหลักในการดำเนินชีวิต ผลแห่งกรรมดีเหล่านั้นจึงส่งผลให้ชีวิตของเอื้อยได้รับความสุขสบายในที่สุด

เสียงบรรยาย

“พระเจ้าพรหมทัตและพระมเหสีเอื้อยก็ได้กลับมาครองรักกันอย่างมีความสุขอีกครั้งหนึ่ง ท่ามกลางความปลื้มปิติของชาวกรุงพาราณสีทั้งหลาย”

พระเจ้าพรหมทัตและมเหสีเอื้อยออกมาพบกับราษฎรชาวพาราณสี

ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปลาบู่ทอง” ได้แทรกแง่คิดในทางพุทธศาสนา คือความเชื่อเรื่องของกรรมเวร การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วไว้มาก เห็นชัดจากตัวนางเอกของเรื่อง เอื้อยเป็นคนธรรมดาสามัญก็จริง แต่ก็เป็นคนที่มีคุณงามความดีเป็นเลิศ มีความกตัญญูกตเวที ไม่เคยก่อกรรมทำชั่ว ทำยที่สุดก็ได้รับผลดีตอบสนอง ได้พบกับความสุขในตอนท้ายเรื่อง อันเป็นรางวัลสำหรับชีวิต ส่วนนางขนิษฐา อ้ายและอี่เป็นคนไม่ดี ก่อกรรมทำชั่วที่สุดแล้วก็ต้องได้รับโทษตามผลกรรมที่ตนได้ก่อไว้

วิเคราะห์ความหมายเชิงมายาคติที่พบในภาพยนตร์การ์ตูนไทยเรื่อง “ปลาบู่ทอง”

จากการวิเคราะห์หากระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปลาบู่ทอง” โดยใช้แนวคิดเชิงมายาคติของ Roland Barthes และแนวคิดเชิงสัญวิทยาเป็นกรอบในการวิเคราะห์ พบว่า กระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติเป็นไปตามเจตนารมณ์และตรรกะของผู้ผลิต กล่าวคือ ผู้ผลิตต้องการให้ภาพยนตร์การ์ตูนแสดงออกถึงความเป็นไทยมากที่สุด ดังนั้นจึงเลือกนิทานพื้นบ้านขึ้นมาผลิตซ้ำด้วยเหตุผลว่านิทานพื้นบ้านสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมไทยอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นความเป็นไทยทางวัตถุ การกระทำ หรือความคิดความเชื่อต่าง ๆ

และผู้ผลิตเลือกที่จะนำนิทานพื้นบ้านเรื่อง “ปลาบู่ทอง” ขึ้นมาผลิตซ้ำด้วยเจตนารมณ์ของผู้ผลิตที่ต้องการถ่ายทอดให้เห็นความหมายเชิงมายาคติเรื่อง “ความกตัญญูรู้คุณ” และ “การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” อันเป็นคติความเชื่อทางพุทธศาสนา อันเนื่องมาจากสังคมไทยเป็นสังคมเมืองพุทธมาแต่โบราณ ดังนั้นวัฒนธรรมการดำรงชีวิต ความคิดความเชื่อของสังคมไทยจึงล้วนแล้วแต่ได้รับอิทธิพลจากพุทธศาสนาทั้งสิ้น

ผู้ผลิตภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องปลาบู่ทองถ่ายทอดความหมายเชิงมายาคติในเรื่อง “ความกตัญญูรู้คุณ” โดยแสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าแม่หรือนางขนิษฐาจะเป็นอย่างไร เอื่อยก็ยังเป็นห่วง รัก และเคารพแม่เสมอ การแสดงความกตัญญูต่อมารดาของเอื่อยผู้ผลิตใช้พวงมาลัยและดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ (symbol) เป็นตัวแทนของความรักและเคารพที่เอื่อยมีต่อมารดา ไม่ว่านางขนิษฐายังมีชีวิตอยู่หรือตายไปเป็นแม่ปลาบู่ทอง ต้นมะเขือเทศ ต้นโพธิ์ทอง เอื่อยก็ยังแสดงความรักต่อมารดาโดยการมอบพวงมาลัยให้มารดา นอกจากนี้การกระทำของเอื่อยที่แสดงถึงความกตัญญู ได้แก่ การสัมผัส คำพูดและการแสดงทางสีหน้าของเอื่อย เป็นต้น

ความหมายเชิงมายาคติในเรื่อง “การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ผู้ผลิตแสดงให้เห็นผ่านการกระทำของตัวละครที่แบ่งออกเป็นสองฝ่าย ได้แก่ ฝ่ายนางเอกและฝ่ายผู้ร้าย โดยนำเสนอให้เห็นความแตกต่างของทั้งสองฝ่ายผ่านคาแรคเตอร์ของตัวละคร ไม่ว่าจะเป็นลักษณะทางกายภาพ สีของเครื่องแต่งกาย คำพูดและการกระทำ เป็นต้น ฝ่ายนางเอกใจดีมีเมตตา ไม่คิดร้าย รู้จักให้อภัย ส่วนฝ่ายผู้ร้ายมีจิตใจริษยา เห็นแก่ตัว รังแกผู้ที่อ่อนแอกว่า

สวรรค์เป็นสัญลักษณ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงผลแห่งกรรมดี ฝ่ายนางเอกประกอบแต่กรรมดี จึงได้ขึ้นสวรรค์และมีเทวดาคอยปกป้องคุ้มครอง ส่วนฝ่ายผู้ร้ายซึ่งทำแต่ความชั่ว ผลที่ได้คือ ความทุกข์ในจิตใจ ซึ่งเปรียบเสมือนนรกที่อยู่ในใจนั่นเอง โดยในตอนท้ายเรื่องนางขนิษฐา อ้ายและอี่ต้องได้รับโทษเข้าไปอยู่ในห้องขัง แต่ไม่ถูกประหารชีวิตเหมือนในนิทานดั้งเดิมเพราะผู้ผลิตไม่ต้องการนำเสนอภาพความรุนแรง

เรื่องย่อ : ภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปังปอนด์ ดิ แอนิเมชัน”

ปังปอนด์ลูกชายคนเดียวของพ่อค้าและแม่กึ่ง เป็นเด็กร่าเริงแจ่มใส มองโลกในแง่ดีและเป็นมิตรกับทุกคน มีเจ้าบ๊ิกสุนัขใจแสนรู้เป็นเพื่อนชื่อ “น้ำผี” ก็เป็นเพื่อนของปังปอนด์เหมือนกัน วันหนึ่งน้ำผีถูกหมอผีและลูกสมุน (ห้อยกับ โทน) ใช้คาถาเรียกน้ำผีให้ไปลงหม้ออาถรรพ์ ปังปอนด์กับเจ้าบ๊ิกตามน้ำผีไปโดยไม่ฟังคำห้ามปรามของน้ำผี ดังนั้นทั้งปังปอนด์ เจ้าบ๊ิกและน้ำผีจึงถูกดูดเข้าไปในหม้ออาถรรพ์พร้อมกัน

หม้ออาถรรพ์ที่ทั้งสามลงไปนั้นเป็นอุโมงค์เชื่อมต่อกาลเวลา น้ำผีแยกออกไปเกิดใหม่ แต่ปังปอนด์กับเจ้าบ๊ิกกลับถูกแรงดูดหลุดไปยังโลกอนาคตซึ่งสถานที่ที่ทั้งสองไปที่คือ “บางกอกซิติปีค.ศ. 2545” ในดินแดนใหม่แห่งนี้ปังปอนด์กับเจ้าบ๊ิกพบหุ่นยนต์ มนุษย์และมนุษย์ต่างดาวอาศัยอยู่ร่วมกัน นอกจากนี้ยังมีสิ่งประหลาดรูปทรงแปลกตามากมาย ทำให้ปังปอนด์รู้สึกว่โลกอนาคตเป็นเหมือนของเล่นชิ้นใหญ่ของปังปอนด์ที่นำเข้าไปผจญภัยและเป็นเรื่องที่น่าสนุก แต่เหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด ปังปอนด์ต้องเจอกับความโหดร้ายของหุ่นยนต์ หุ่นยนต์ตัวแรกที่ปังปอนด์เจอก็คือหุ่นซัค ซึ่งตัวใหญ่และมีนิสัยเกร่ หุ่นซัคเข้ามาทำร้ายปังปอนด์แต่โชคดีที่หนุมาน (ปังปอนด์เรียกหนุมานว่า“พี่ลิง”) เข้ามาช่วยไว้ทัน

หนุมานก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ข้ามมิติเวลามาจากโลกในอดีตเหมือนกับปังปอนด์ด้วยเหตุผลที่ว่า ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากใครบางคน ทั้งหนุมาน ปังปอนด์และเจ้าบ๊ิกแตกต่างไปจากสิ่งมีชีวิตและหุ่นยนต์อื่น ๆ ในโลกอนาคตตรงที่ถูกใส่รหัสควบคุมเอาไว้ ซึ่งรหัสดังกล่าวนี้เป็นเครื่องมือที่ทำให้หอสังการของพวกหุ่นยนต์สามารถรู้ตำแหน่งที่อยู่ของสิ่งมีชีวิตและหุ่นยนต์ต่าง ๆ

นอกจากนี้ยังสามารถสั่งให้ใครก็ได้ที่มีรหัสได้รับ โทษต่าง ๆ อย่างง่ายดาย ยิ่งไปกว่านั้นรหัสสามารถถูกทำลายเป็นเหตุให้ผู้นั้นหายตัวไปจากโลกนี้ได้

ความวุ่นวายจึงเริ่มต้นขึ้นเมื่อหนุมาน ปิงปอนด์และเจ้าบ็อกถูกพวกหุ่นยนต์จับได้ว่าไม่มีรหัส เมื่อหัวหน้าหุ่นยนต์รู้จึงสั่งให้หัวหน้าซาเล้งและโมโนโพลิสจับตัวสิ่งมีชีวิตทั้งสามมาให้ได้ แต่นับว่าโชคยังเข้าข้างที่ทั้งสามได้รับความช่วยเหลือจากครูใหญ่และเพื่อนนักเรียนที่เป็นมนุษย์ จึงทำให้หัวหน้าซาเล้งและพวกหุ่นยนต์จับตัวได้ยากมากขึ้น นโมเพื่อนนักเรียนหญิงคนหนึ่งเป็นบุคคลที่รู้ความลับของโลกอนาคต เพราะว่าปู่ของนโมรู้วิธีการทำลายรหัสที่ควบคุมมนุษย์ทั้งหมด แต่ไม่มีกำลังพอที่จะเข้าไปใกล้ที่ซ่อนของรหัส จึงขอความช่วยเหลือจากหนุมานซึ่งมีอำนาจวิเศษสามารถสืบหาจนรู้ที่ซ่อนของรหัสทั้งหมด และสามารถนำโปรแกรมทำลายเข้าไปทำลายรหัสและหัวหน้าหุ่นยนต์ที่ชั่วร้ายลงได้ ในท้ายที่สุดทุกคนไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือมนุษย์ต่างดาวก็อยู่กันอย่างสันติ หนุมานพาปิงปอนด์ เจ้าบ็อกกลับไปยังโลกเดิมของตนเอง ส่วนหนุมานก็กลับไปยังโลกในอดีตเช่นกัน

ลักษณะและบุคลิกตัวละครหลัก

ปิงปอนด์	ลูกชายคนเดียวของพ่อตายและแม่กึ่งอายุ 5 ขวบ นิสัยร่าเริง ชุกชุน เป็นเด็กสนุกสนาน มองโลกในแง่ดี เป็นมิตรกับทุกคน ไม่เลือกหน้า ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ไม่ชอบกินผัก และคิดแต่จะเล่นตลอดเวลา
เจ้าบ็อก	สุนัขพันธุ์บางแก้ว อายุ 2 ปี เพื่อนซี้ของปิงปอนด์ติดตามและช่วยเหลือปิงปอนด์ไปทุกหนทุกแห่ง สามารถสื่อสารกับปิงปอนด์ได้
หนุมาน	(หรือที่ปิงปอนด์เรียกว่า “พี่ลิง”) เป็นลิงเพศชายลูกของพระพาย มาจากโลกอดีต ตัวเล็ก มีขนเป็นเพชร มีเขี้ยวเป็นแก้วและมีตรีศูลเป็นอาวุธประจำตัว มีอิทธิฤทธิ์มากมาย เช่น เหาะได้ หายตัวได้ แปลงกาย มีขนบริวารที่สามารถแยกตัวออกมาเป็นบริวารได้ นิสัยชอบช่วยเหลือผู้อื่น มีเหตุผล กล้าหาญ

- ครูใหญ่ มนุษย์เพศชาย อายุ 27 ปี เป็นมนุษย์ที่ถูกหุ่นยนต์ดัดแปลงให้เหมาะสมกับหน้าที่จึงเป็นความหลังฝังใจ รักเด็ก รักความเป็นครู สุขุม ใจดี
- หัวหน้าชาเล้ง เป็นมนุษย์เพศชาย อายุ 50 ปี ที่ถูกหุ่นยนต์ดัดแปลงให้ทำหน้าที่เก็บของเก่า และวัสดุโลหะ เพื่อป้อนเข้าสู่คลังหุ่นยนต์ และยังเป็นผู้ช่วยหัวหน้าหุ่นยนต์ คอยควบคุมมนุษย์ให้อยู่ภายใต้อำนาจของหุ่นยนต์ นิสัยโหดร้าย ฉลาด เจ้าเล่ห์ สามารถทำได้ทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองเป็นใหญ่ แต่รักลูกมาก ตามใจลูกจนเสียคน เสียสละได้ทุกอย่างเพื่อลูก
- นโม เด็กหญิงอายุ 5 ขวบ เชื้อชาติไทย อยู่ในโลกอนาคต เป็นเด็กไทยที่รักษาความเป็นไทย ได้ยอดเยี่ยม นิสัยกตัญญู รับผิดชอบ พุดจาอ่อนหวานมีน้ำใจ รักษาความลับได้ดี เป็นมิตรกับทุกคน ชื่อเสียคือจี๊แย อ่อนแอ
- หัวหน้าหุ่นยนต์ เป็นหุ่นยนต์ที่คอยทำหน้าที่ควบคุมหุ่นยนต์บร๊วาร์ มนุษย์ มนุษย์ต่างดาว และสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ในโลกอนาคตโดยใช้รหัส นิสัยเห็นแก่ตัว อยากรับใหญ่ต้องการควบคุมทุกอย่าง มีหัวหน้าชาเล้งและหุ่นยนต์มากมายเป็นลูกสมุนคอยทำตามคำสั่งทุกประการ
- น้ำผี เป็นผีไทย อายุ 580 ปีอาศัยอยู่ป่าช้าใกล้บ้านปังปอนด์ ชี้เล่น ชี้เหงา มีปังปอนด์เป็นเพื่อน เกิดง่ายตายบ่อย
- พ่อต่าย พ่อของปังปอนด์ เป็นนักเขียนการ์ตูน เป็นหัวหน้าครอบครัวซึ่งพยายามทำตัวเป็นผู้นำครอบครัว เกรงใจภรรยา มีอารมณ์ขัน เจ้าชู้ ใจดี
- แม่กึ่ง แม่ของปังปอนด์ และเป็นแม่บ้าน รู้จัก ชีบัน ชอบให้สามีอยู่ในโอวาท

จากเรื่องราวที่กล่าวมา ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์หากระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับเรื่องเด็ก ความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับโลกอนาคต โดยใช้แนวคิดของ Roland Barthes มาเป็นกรอบในการวิเคราะห์

การประกอบสร้างความหมายเชิงมายาคติที่ปรากฏในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปังปอนด์ ดิ แอนิเมชัน”

ความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับ “เด็กไทย”

จากการสัมภาษณ์ทีมงานผู้ผลิตภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปังปอนด์ ดิ แอนิเมชัน” ผู้ผลิตต้องการให้ภาพยนตร์การ์ตูนสื่อภาพลักษณ์ของเด็กไทยที่ดีว่าเป็นอย่างไรผ่านตัวการ์ตูนที่ชื่อว่า “ปังปอนด์” ซึ่งเป็นแนวความคิดหลักของภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้ โดยคุณวิจิต อุดสาหจิตในฐานะผู้อำนวยการผลิตกล่าวถึงความหมายหรือสิ่งที่ต้องการสื่อไปยังผู้ชมไว้ว่า “ปังปอนด์เป็นตัวแทนของเด็กไทยที่เต็มไปด้วยจินตนาการ มีน้ำใจดีกับเพื่อนและมีความเคารพนับถือผู้ใหญ่” (WARP, พฤษภาคม 2545)

นอกจากนี้จากการสัมภาษณ์คุณทวีศักดิ์ วิริยะวรานนท์ หนึ่งในทีมงานผู้ผลิต ยังกล่าวอีกว่า “คอนเซ็ปต์เรื่องนี้ต้องการสื่อถึงตัวปังปอนด์ให้เด็กรู้ ปังปอนด์เป็นเด็กที่น่องอยู่เฉย ๆ แล้วก็จะเล่นกับทุกอย่างได้หมด สิ่งมีชีวิต ไม่มีชีวิต คือสนุกทั้งหมด เรียกว่าเป็นคนที่มีจินตนาการสูง คือเป็นเด็กที่มีความสุขสูงมาก เขาจะสนุกไปกับทุก ๆ อย่าง เป็นเด็กที่ไม่ค่อยจะร้องไห้ แล้วก็มีความสุขสนุกสนาน มองโลกในแง่ดี เป็นเด็กที่ไม่กลัวอะไรเลย”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวทำให้ทราบว่าผู้ผลิตต้องการที่จะถ่ายทอดคุณลักษณะของเด็กไทยที่ดีว่าเป็นอย่างไร ในที่นี้คือ มีจินตนาการสูง ชอบเล่น มองโลกในแง่ดี มีน้ำใจ มีความเคารพนับถือผู้ใหญ่ ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวเป็นผลมาจากสภาพสังคมไทยที่ความคิด ความอ่านของเด็กมักได้รับการตีกรอบจากผู้ใหญ่ เด็กไทยที่ดีต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่แม้ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือไม่ก็ตาม การแสดงออกทางความคิดของเด็กมักได้รับการมองข้ามเพราะผู้ใหญ่เชื่อว่าเด็กยังขาดประสบการณ์ในการตัดสินใจหรือการเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ของโลกภายนอก ดังนั้นเด็กไทยที่ดีจึงควรเชื่อฟังผู้ใหญ่ ดังคำกล่าวที่ว่า “ผู้ใหญ่อาบน้ำร้อนมาก่อน” แต่เมื่อสภาพสังคมเปลี่ยนไป อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกเริ่มเข้ามามีบทบาทต่อวิถีการดำรงชีวิตและความคิด ความเชื่อของคนไทยในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะในเรื่อง

ของการให้การศึกษา การเรียนรู้ของวัฒนธรรมตะวันตกที่เชื่อว่าการคิดนอกกรอบทำให้เกิดการพัฒนา และเกิดความคิดใหม่ ๆ อันเป็นแรงขับเคลื่อนให้สังคมก้าวไปข้างหน้า ดังนั้นผู้ใหญ่จึงเปิดโอกาสให้เด็กแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องคิดตาม ทำตามหรือเชื่อตามผู้ใหญ่ เมื่อระบบการสื่อสารและเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้ามากขึ้น ความคิดความเชื่อของวัฒนธรรมตะวันตกถูกถ่ายทอดและตอกย้ำผ่านสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ หรือหนังสือ ดังนั้นสังคมไทยในปัจจุบันจึงให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมความคิดและจินตนาการของเด็ก เพราะเชื่อมั่นว่าความคิดใหม่ ๆ จะนำไปสู่การพัฒนาและความเจริญก้าวหน้าของสังคม(อาภาพรธณ ไสละบาท, 2547)

ปังปอนด์ เป็นตัวแทนของเด็กไทยในยุคปัจจุบันที่มีจินตนาการสูง มองโลกในแง่ดี มีน้ำใจ เคารพนับถือผู้ใหญ่ ซึ่งเรื่องราวของภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง “ปังปอนด์ ดิ แอนิเมชัน” เป็นความคิดสร้างสรรค์จากจินตนาการของผู้ผลิตจากคาแรคเตอร์ของตัวการ์ตูนปังปอนด์ที่คุ้นตาคู่ต๋องไว้ตั้งแต่ต้น ในบทที่ 5 นี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์หากระบวนการสร้างความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับเด็กไทยตามแนวคิดของผู้ผลิตว่ามี การเข้ารหัสและถอดรหัสความหมายอย่างไรบ้าง เป็นไปตามที่ผู้ผลิตต้องการหรือไม่อย่างไร ดังต่อไปนี้

ความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับ “เด็กไทย”

1. จากที่ปังปอนด์นั่งดูโทรทัศน์กับน้ำผี แสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของปังปอนด์ตามที่ความหมายที่ผู้ผลิตต้องการสื่อไปยังผู้ชม ดังนี้

น้ำผีและปังปอนด์ตัวต้นเพราะกลัวแม่

น้ำผี “นี่ปังปอนด์ช่วยน้ำหน่อยสิ ได้เปล่า”

ปังปอนด์ “ช่วยอะไรครับ”

น้ำผี “ช่วยเอาหัวน้ำไปไว้ที่หัวน้ำหน่อยสิ”

ปังปอนด์ “ได้เลยครับน้ำผี”

น้ำผี “นี่ปังปอนด์ ไปดูบอลโลกกับน้ำมัยล่ะ”

ปังปอนด์ “พรุ่งนี้วันหยุดถ้าแม่กึ่งยอมให้นอนดึกก็ดูได้ครับ”

แม่กึ่ง (เสียงตะโกน) “ปังปอนด์ ดึกแล้วนะจะ ปิดทีวีประหยัดไฟอาบน้ำเข้านอนได้แล้วลูก”

น้ำผี “ไม่ปลอดภัย น้ำไปก่อนละกันนะ”

ปังปอนด์ “ก็ดีครับ”

น้ำผี “งั้นน้ำไปก่อนละนะ พรุ่งนี้จะมาใหม่เด้อ”

ปังปอนด์ “ครับ พรุ่งนี้เจอกันนะครับ”

“น้ำผี” ในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องปังปอนด์ ผู้ผลิตสร้างให้มีลักษณะทางกายภาพแตกต่างจากปังปอนด์อย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ มีส่วนหัวเป็นรูปกระโหลกศีรษะ ส่วนหัวและลำตัวสีขาวแสดงให้เห็นว่าน้ำผีไม่มีเลือดเนื้อเหมือนกับมนุษย์ นอกจากนี้รูปร่างของมือยังเป็น โครงกระดูกไม่มีเนื้อหนังมาห่อหุ้ม มีหนอนไซเข้าออกที่หัวตลอดเวลา สื่อถึงร่างกายเริ่มเน่าเปื่อยตามธรรมชาติของคนตายไปแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยคุณสมบัติพิเศษของภาพยนตร์การ์ตูน คาแรกเตอร์ของ“น้ำผี”ที่ผู้ผลิตสร้างขึ้นมา จึงดูน่ารักมากกว่าน่ากลัว จากภาพเป็นฉากที่ปังปอนด์กับน้ำผีนั่งดูโทรทัศน์ด้วยกัน ใช้ภาพ tight two shot แสดงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างน้ำผีกับปังปอนด์ นอกจากนี้ความสัมพันธ์แบบเพื่อนระหว่างทั้งสองยังถ่ายทอดผ่านพฤติกรรมและคำพูดของปังปอนด์อีกด้วย ซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของผู้ผลิตที่ต้องการสื่อให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของปังปอนด์ที่สามารถคบกับทุกอย่างที่เป็นเพื่อนได้ ไม่เฉพาะแต่กับคนเท่านั้น ตรงกับคำสัมภาษณ์ของคุณสันติ เลาะห์บูรณกิจ หนึ่งในทีมงานผู้ผลิต “ในการ์ตูนที่เห็นตัวละครที่เป็นน้ำผี ผู้ผลิตไม่ต้องการชี้ให้เห็นว่าผีมีจริงหรือไม่ แต่ต้องการชี้ว่าปังปอนด์มีลักษณะนิสัยที่สามารถคบทุกอย่างที่เป็นเพื่อนได้หมดจะสื่อสารกับสัตว์ จะคุยกับวิญญาณที่ตัวเองเห็นหรือบังเอิญเห็นก็คิดว่าเป็นเพื่อนได้หมด” ตัวละครที่เรียกว่า “น้ำผี” จึงเป็นสัญลักษณ์ที่แทนถึงความเป็นเพื่อนในรูปแบบหนึ่งของปังปอนด์นั่นเอง

ภาพ “น้ำผี” เพื่อนของปังปอนด์

สรรพนามที่ปังปอนด์ใช้เรียกผีที่เป็นเพื่อนของปังปอนด์ ปังปอนด์จะเรียกว่า “น้ำผี” ซึ่งเป็นวลีลักษณะนิสัยของคนไทยอีกแบบหนึ่งที่ถ่ายทอดผ่านตัวละครปังปอนด์ กล่าวคือ คนไทยเมื่อไปพบเจอคนแปลกหน้าหรือคนรู้จักมักคุ้นมักใช้สรรพนามเรียกบุคคลเหล่านั้นว่า “พี่” “น้อง” “ลุง” “ป้า” “น้า” “อา” ซึ่งแสดงถึงความเคารพนับถือซึ่งกันและกันและให้ความสนิทสนมแก่ผู้อื่นเหมือนญาติพี่น้องของตนเอง ปังปอนด์ก็เช่นเดียวกันที่ใช้คำสรรพนามเหล่านี้เรียกบุคคลอื่น ๆ ที่ตนรู้จัก เช่น เรียกหนูมานว่า “พี่ลิง”, เรียกผีว่า “น้ำผี” หรือเรียกหัวหน้าซาเล้งว่า “คุณลุง” เป็นต้น

นอกจากนี้ คำพูดของปังปอนด์มักลงท้ายด้วยคำว่า “ครับ” แสดงให้เห็นว่า ปังปอนด์เป็นเด็กสุภาพเรียบร้อย โดยถ่ายทอดออกมาทางลักษณะคำพูดของปังปอนด์

ประโยคที่ปังปอนด์พูดว่า “พรุ่งนี้วันหยุด ถ้าแม่กึ่งยอมให้นอนดึกก็ดูได้ครับ” สื่อให้เห็นว่าปังปอนด์เชื่อฟังพ่อแม่ของตน หากแม่ไม่อนุญาตให้ทำอะไร ปังปอนด์ก็จะไม่ทำ แต่เมื่อแม่ออกคำสั่งเหมือนกับในฉากนี้ แม่กึ่งตะโกนสั่งให้ปังปอนด์อาบน้ำแล้วเข้านอน ทั้งน้ำผีและปังปอนด์ก็ตัวสั่นด้วยความกลัว ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความคิดความเชื่อของคนไทยที่ถูกถ่ายทอดผ่านความหมายของคำว่าแม่ว่า “ผู้ให้กำเนิด ผู้ให้ชีวิต สังคมไทยตระหนักถึงบทบาทหน้าที่และบุญคุณของแม่ต่อชีวิตของลูก ๆ ทุกยุคทุกสมัย ถึงแม้ว่าความหมายดั้งเดิมของคำว่า “ครอบครัว” จะบ่งบอกถึงอำนาจที่เหนือกว่าของฝ่ายชาย แต่ในสังคมไทยให้ความสำคัญกับผู้เป็นแม่ด้วย เพราะแม่เป็นทั้งแหล่งกำเนิด ผู้ดูแลรักษาและภายใต้เงื่อนไขของการเกณฑ์แรงงานฝ่ายชายในระบบไพร่ แม่ยอมมีบทบาทเป็นหัวหน้าครอบครัวไปในตัว (เนื่องน้อย บุญเนตร, 2542) ความเชื่อเหล่านี้ถูกตอกย้ำซ้ำทวนอยู่ใน

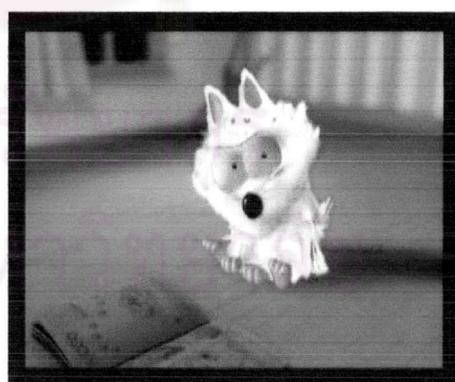
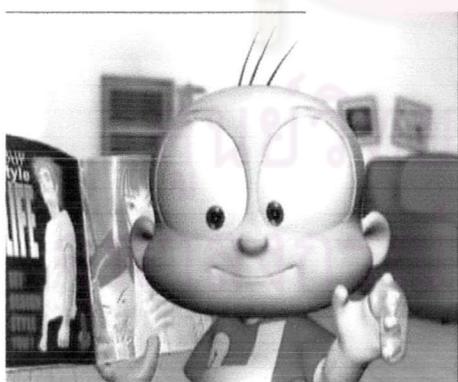
สังคมไทยทุกยุคทุกสมัย และถูกนำมาถ่ายทอดผ่านภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้ด้วย โดยแสดงให้เห็นว่า ปังปอนด์นอกจากเชื่อฟังแม่กึ่งแล้วยังให้ความเคารพและเกรงกลัวแม่กึ่งด้วย

2. จากฉากที่ปังปอนด์เห็นรูปภาพนายแบบในหนังสือนิตยสารแฟชั่นชื่อดังของประเทศแถบ ตะวันตก แล้วต้องการจะเลียนแบบทรงผมให้เหมือนกับนายแบบที่อยู่ในภาพ จึงนำเครื่องสำอางมาแต่ง ผมของตัวเองเพื่อให้ผมตั้งขึ้นเหมือนนายแบบในนิตยสาร พร้อมกับพูดว่า

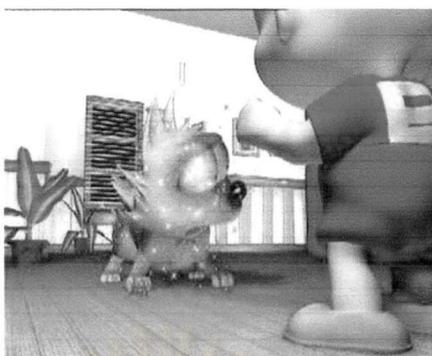
ปังปอนด์ “จะหล่อแบบไหนดีน้ำ ทำผมแดงแบบนี้หรือทำผมตั้งแบบนี้คน นี้ดี เท่ห์สุด ๆ เหมือนพี่คนนี้เลย”

ฉากที่ปังปอนด์พยายามทำผมเลียนแบบนายแบบในนิตยสารตะวันตก

ปังปอนด์ใช้เครื่องสำอางค์แต่งขนให้เจ้าบีกเหมือนในนิตยสาร

ภาพเจ้าบี๊กที่ถูกปังปอนด์แต่งขนให้

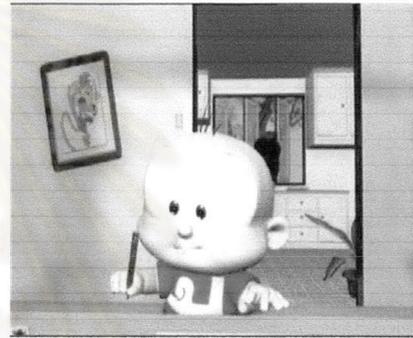
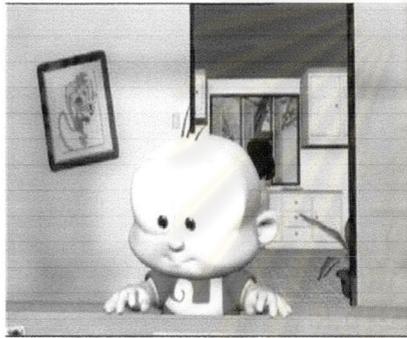
ปังปอนด์ “อืม...มานี่เจ้าบี๊ก เดี่ยวฉันเป็นสไตลิสต์ให้เอง ว้าว..หล่อมากเจ้าบี๊ก ต้องอย่างนี้สิ ให้หล่อทั้งคนหล่อทั้งหมาไปเลย เจ๋ง ๆ โหนหันมาดูหน่อยสิ มีตรงไหนที่ยังไม่ตั้งบ้าง ปิด โธ่ อย่างนี้สิเจ้าบี๊กไม่อยากจะหล่อหรือไง”

จากการสัมภาษณ์ผู้ผลิต ทำให้ทราบว่าผู้ผลิตต้องการสื่อว่าปังปอนด์เป็นเด็กที่มีจินตนาการสูง ชอบเล่นกับทุก ๆ อย่าง ฉากที่ปังปอนด์ดูหนังสือแฟนชั่นแล้วมีพฤติกรรมเลียนแบบเป็นอีกฉากหนึ่งที่ถ่ายทอดให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของปังปอนด์ตามที่ผู้ผลิตต้องการ ตามที่คณาธิวิศศักดิ์ วิริยะวรานนท์ (Storyboard Artist) กล่าวว่า “ปังปอนด์เป็นเด็กที่นั่งอยู่เฉย ๆ ก็จะเล่นกับทุกสิ่งทุกอย่างได้หมด สิ่งมีชีวิต ไม่มีชีวิต คือสนุกหมด เรียกว่าเป็น hi – imagination คือเป็นเด็กที่มีความซนสูงมาก เขาจะสนุกไปกับทุกอย่าง”

ปังปอนด์เห็นภาพนายแบบที่มีทรงผมทันสมัยและคูดี จึงต้องการให้ทรงผมของคนคูดีแบบในนิตยสาร แม้ว่าตนจะมีผมอยู่สามเส้นก็ตาม ปังปอนด์จึงนำเครื่องสำอางค์แต่งผมมาแต่งผมตนเองบ้าง พฤติกรรมลักษณะนี้ของปังปอนด์ และเมื่อมองไปเห็นเจ้าบี๊ก สุนัขคู่อใจก็จึงตกแต่งขนให้เจ้าบี๊กด้วยวิธีการเดียวกัน ฉากดังกล่าวสื่อให้เห็นถึงจินตนาการของปังปอนด์ กล่าวคือ เมื่อปังปอนด์เจออะไรก็สามารถดึงเอาสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวมาเล่น หรือนำมาสร้างความสุขสนุกสนานให้กับตนเองได้ ดังตัวอย่างจากฉากนี้ เมื่อปังปอนด์เห็นเจ้าบี๊ก สุนัขขนปุย ก็คิดว่าขนของสุนัขก็สามารถนำมาแต่งทรงได้ เหมือนกับผมของคนเรา นอกจากนี้ เจ้าบี๊กก็เป็นตัวแทนของเพื่อนปังปอนด์ในอีกรูปแบบหนึ่ง นอกจากที่เป็นเพื่อนกับผี

ผู้ผลิตต้องการถ่ายทอดลักษณะและบุคลิกของปังปอนด์ที่เป็นคนที่มีจินตนาการสูง โดยให้ปังปอนด์เป็นเด็กชอบเล่น ไม่อยู่เฉยและสนุกกับสิ่งที่ตัวเองทำ ในฉากต่าง ๆ ของภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่าปังปอนด์จะไม่ค่อยอยู่เฉย ๆ แต่จะเคลื่อนไหวตลอดเวลา และมีเสียงหัวเราะที่สื่อถึงความสนุกสนานของตัวปังปอนด์ในทุกสถานการณ์

3. ฉากที่สื่อให้เห็นว่าปังปอนด์มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ได้แก่ ฉากในบ้านของปังปอนด์ เมื่อปังปอนด์ไปที่โต๊ะทำงานของพ่อถ่าย เห็นว่างานของพ่อยังไม่เสร็จ จึงต้องการช่วยทำงานให้พ่อและคิดว่าตนเองสามารถช่วยพ่อได้ จึงลงมือเขียนการ์ตูนแทนพ่อ

ปังปอนด์ “โอ้โฮ งานพ่อยังไม่เสร็จอีกเยอะแยะเลย มาปอนด์ช่วยเอง อืม...อย่างนี้ ๆ เขียนการ์ตูนมันจะไปยากอะไร ต้องแก้กันนี้ ๆ เดี่ยวเหอะ ขำกลิ้ง เสร็จแล้ว รีบร้อยโรงเรียนปอนด์ ปอนด์ซะอย่าง”

พ่อถ่าย “เหวอ...”

งานของพ่อที่ปังปอนด์ช่วยทำ

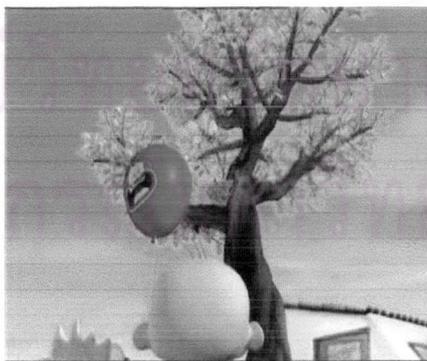
ปิงปอนด์ยินดีที่จะช่วยเหลืออื่น แม้ไม่ได้รับคำขอร้องก็ตาม แต่สิ่งที่ปิงปอนด์ช่วยนั้น บางทีกลับทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของปิงปอนด์

4. ฉากที่ปิงปอนด์ออกไปเดินเล่นนอกบ้าน บังเอิญไปพบลูกนกตกลงมาจากรังที่อยู่บนต้นไม้ ปิงปอนด์เห็นแล้วสงสาร จึงหาวิธีช่วยให้ลูกนกได้กลับขึ้นไปอยู่ในรังตามเดิม พอคิดว่าปิงปอนด์มีลูกโป่งสวรรค์มาด้วยจึงจำไปผูกไว้ที่ขาของลูกนก ลูกนกตัวน้อยจึงลอยตามลูกโป่งไป

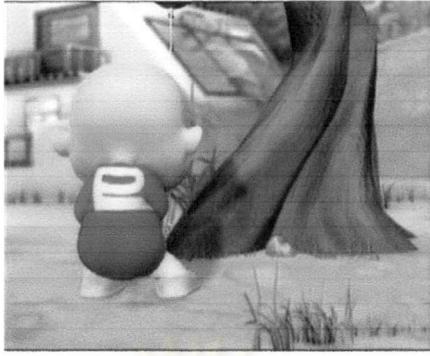
ปิงปอนด์ “เอ...นั่นตัวอะไรนะ ลูกนกนี่นา สงสัยตกลงมาจากบนนั่นแน่ ๆ เลย สูงจังเลย ตกลงมาได้ไงเนี่ย ต้องช่วยเหลือ มาเดี๋ยวปิงปอนด์ช่วยเอง ไม่ต้องกลัวนะเจ้านกน้อย เรียบร้อยกลับบ้านกันเถอะเจ้าบ๊ิก”

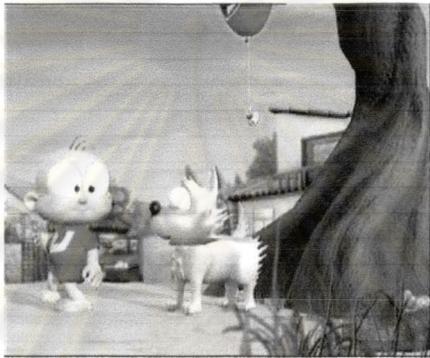
ปิงปอนด์และเจ้าบ๊ิกเดินมาพบลูกนกนอกอยู่ที่พื้น

ปิงปอนด์หาวิธีที่จะนำลูกนกกลับไปที่รังบนต้นไม้

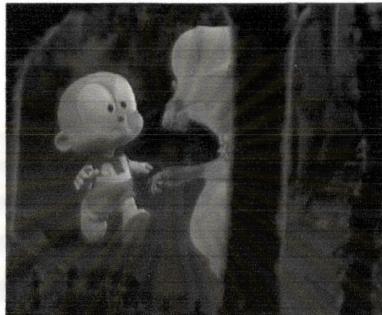
ปังปอนด์กำลังผูกเชือกของลูกโป่งไว้ที่ขาของลูกนก

ลูกนกลอยตามลูกโป่งขึ้นไปจนเลยรั้งของตนเอง

ผู้ผลิตต้องการสร้างคาแรกเตอร์ของปังปอนด์ให้เป็นเด็กมีน้ำใจ ชอบและยินดีที่จะช่วยเหลือผู้อื่นแต่พฤติกรรมที่แสดงออกในการแสดงควมมีน้ำใจของปังปอนด์มักทำความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ซึ่งก็เป็นไปตามเจตนารมณ์ของผู้ผลิตที่ต้องการให้ปังปอนด์มีน้ำใจ แต่ก็ยังมีความเป็นเด็กและเป็นเด็กที่มีจินตนาการสูง คิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ แต่ยังขาดความรอบคอบ ไม่คำนึงถึงผลลัพธ์ที่ตามมาจึงทำให้เกิดเรื่องวุ่นวายและสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่นอยู่เสมอ

5. ปังปอนด์ตื่นนอนขึ้นมากลางดึก มองเห็นน้ำฝอยผ่านหน้าต่างห้องนอน จึงรีบวิ่งตามน้ำฝอย เพราะคิดว่าน้ำฝอยจะมาเล่นกับตน

ปังปอนด์ตามน้ำผีออกมาเล่นกลางดึก

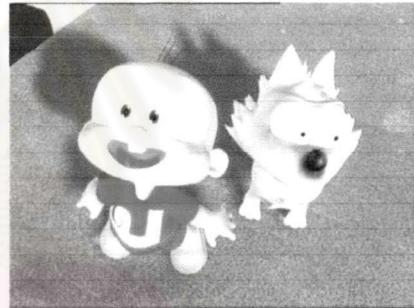
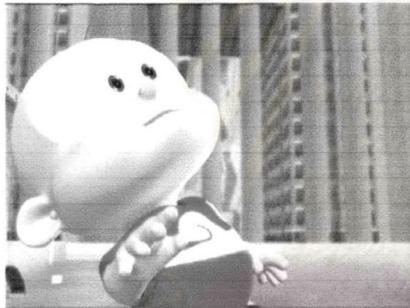
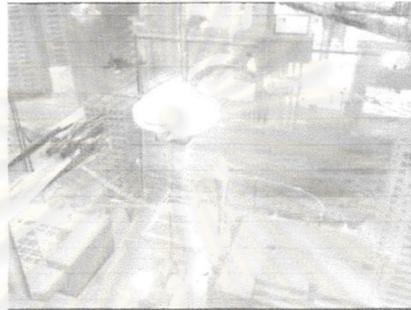
- ปังปอนด์ “เฮ้ ๆ ใครกันนะ ยังไม่หลับไม่นอนอีกเหรอ”
 น้ำผี “เกิดอะไรขึ้นกับเราเนี่ย มันตีบ ๆ”
 ปังปอนด์ “น้ำผี ไปเล่นด้วย เฮ้..ไปเล่นด้วยๆ”
 น้ำผี “กลับไปก่อนปังปอนด์ น้าว่ามันจะมีอะไรเกิดขึ้นมันไม่ปลอดภัย”
 ปังปอนด์ “ไม่กลับ ๆ ป้าข้าไม่เห็นมีอะไรน่ากลัวเลย มีแต่ เพื่อนปอนด์
 ทั้งนั้น ปอนด์ไม่กลับ”

ฉากนี้เป็นฉากที่สื่อให้เห็นถึงคาแรคเตอร์ของปังปอนด์ว่าเป็นเด็กชอบเล่น เล่นกับทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่กลัวอะไร ตามเจตนาารมณ์ของผู้ผลิต ดังที่คุณ โสภณ จักรชัยเชษฐกุลกล่าวว่า “ปังปอนด์จะเล่นกับทุกสิ่งทุกอย่าง เล่นกับน้ำผี เล่นกับเจ้าบ๊ิก เป็นเด็กที่ไม่กลัวอะไร” นอกจากนี้การที่ปังปอนด์ตื่นนอนขึ้นมากลางดึกแล้วได้ยินเสียงของน้ำผีจึงตามน้ำผีออกมา ยังแสดงให้เห็นถึงความอยากรู้อยากเห็นของปังปอนด์ด้วย

ปังปอนด์สามารถเป็นเพื่อน ได้กับทุกอย่าง น้ำผีก็เป็นตัวแทนของเพื่อนในอีกรูปแบบหนึ่งของปังปอนด์ แต่ผู้ผลิตไม่ต้องการเน้นว่าผีมีอยู่จริงหรือไม่

6. เมื่อปังปอนด์ตามน้ำผีเข้าไปในอุโมงค์ทะลุมิติเวลา ปังปอนด์และเจ้าบิกก็ข้ามเวลาไปสู่
กรุงเทพในอีก 500 ปีข้างหน้า

ปังปอนด์ “เอ๊ะ นั่นอะไรนะ โอ้โฮ ว้าว คุณเจ้าบิก น้มนที่ไหนกันเนี่ย อย่างกับสวน
สนุกเลยแฮะ ว้าว!”

ฉากนี้เริ่มด้วย Established Shot เห็นภาพของเมืองกรุงเทพฯ ชาติอีก 500 ปีข้างหน้า แล้ว Cut ภาพ
กลับไป Zoom ที่สีหน้าของปังปอนด์ที่แสดงอารมณ์ตื่นเต้นเมื่อได้เผชิญกับสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน
คำพูดของปังปอนด์ในฉากนี้มีการใช้คำอุทานแสดงอารมณ์แปลกใจ ตื่นเต้น เช่น ว้าว โอ้โฮ เป็นต้น

ฉากนี้สื่อถึงคาแรคเตอร์ของปังปอนด์ว่าเป็นเด็กที่มีจินตนาการสูงและมองโลกในแง่ดี กล่าวคือ
เมื่อปังปอนด์เผชิญกับภาพโลกในอนาคตที่อยู่เบื้องหน้าของตน ซึ่งเป็นสิ่งที่ตนไม่เคยเห็นมาก่อน แต่ปัง
ปอนด์ไม่รู้สึกลัวแต่กลับมองว่าเป็นเรื่องสนุก ตื่นเต้น โดยปังปอนด์เปรียบเทียบสิ่งที่เห็นในโลก
อนาคตว่าเหมือนกับสวนสนุกที่พร้อมให้ปังปอนด์เข้าไปเล่นได้ตลอดเวลา

นอกจากนี้ จากประโยคที่ปังปอนด์พูด ปังปอนด์พูดกับเจ้าบ๊ิก สุนัขจิ้งจอกซึ่งเจ้าบ๊ิกก็เป็นตัวแทนของเพื่อนในอีกรูปแบบหนึ่ง ปังปอนด์สามารถสื่อสารกับเจ้าบ๊ิกได้เหมือนกับเจ้าบ๊ิกเป็นเพื่อนอีกคนหนึ่งของปังปอนด์ ซึ่งก็ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้ผลิตที่วางคาแรคเตอร์ของปังปอนด์ว่าสามารถเป็นเพื่อนได้กับทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์หรือแม้กระทั่งผี

7. จากที่ปังปอนด์ไปเจอกับหุ่นยนต์ในโลกอนาคต เมื่อปังปอนด์เห็นไอติมที่อยู่ในมือหุ่นยนต์ จึงขอไอติมหุ่นยนต์ แต่หุ่นยนต์ไม่ให้จึงใช้กำลังบังคับให้ปังปอนด์หยุดเข้าซี

ปังปอนด์ “จะกินไอติม ขอมั่ง จะกินไอติม”

หุ่นยนต์ “เฮ้ย...ปล่อยนะ”

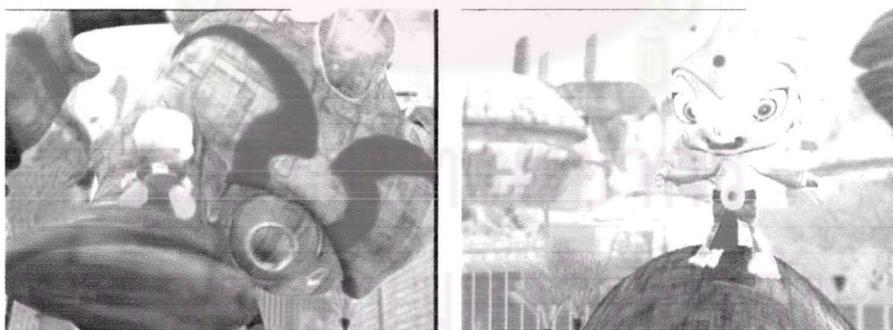
หนุมาน “หยุดนะ รังแกเด็กมัน ไม่คิดู๊ม๊ย อย่างนี้มันต้องโดนชู้ททะเลย”

จากนั้นหนุมานกับหุ่นยนต์ก็ใช้กำลังต่อสู้กัน แต่หนุมานถูกหุ่นยนต์เล่นงานจนไม่สามารถลุกขึ้นมาสู้ได้ต่อ ขณะที่ทั้งสองกำลังสู้กัน ปังปอนด์เข้ามาปีนสวาทระดาของหุ่นยนต์

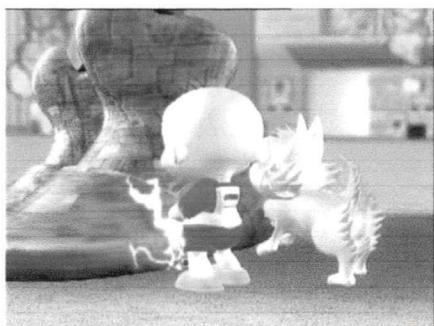
ปังปอนด์ “นี่ ๆ ปังปอนด์จี่”

หุ่นยนต์ “เกิดอะไรขึ้นนะ อ๊ะ...เกลียดชู้เรี่ย ฉันทเกลียดชู้เรี่ย แม่จ๋าช่วยด้วย... โอ๊ย”

หุ่นยนต์เกิดแพ้ยูเรี่ยที่อยู่ในปีนสวาทระดาของปังปอนด์ทำให้การทำงานของระบบภายในตัวหุ่นยนต์ถูกทำลาย ตัวหุ่นยนต์จึงหลุดออกเป็นชิ้น ๆ

หนุมานเข้ามาช่วยปังปอนด์ เพราะปังปอนด์ถูกหุ่นยนต์ทำร้าย

ปังปอนด์ปีศาจระรดาหุ่ยนต์ จัรระบบไฟฟาในตัวหุ่ยนต์ลัคจจร

จากภาพ สื่อให้เห็นถึงความน่ากลัวของหุ่ยนต์ผ่านมุกกล้องที่ใช้ภาพมุกต่ำ เน้นให้เห็นถึงรูปร่างที่ใหญ่โตของหุ่ยนต์ ถึงแม้ว่าหุ่ยนต์จะดูน่ากลัวแต่ปังปอนด์ก็ไม่กลัว และวิ่งเข้าไปหาหุ่ยนต์

คุณทวีศักดิ์ วิริยะวรานนท์ (สัมภาษณ์, 24 กรกฎาคม 2546) กล่าวถึงฉากดังกล่าวว่า

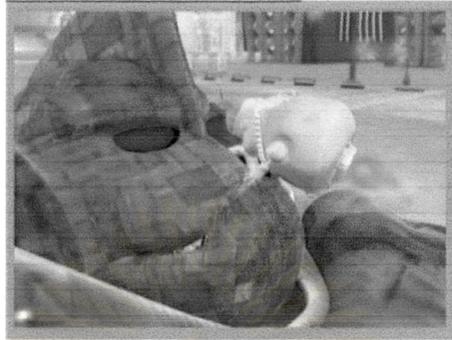
“ฉากที่ปังปอนด์ปีศาจระรดาหุ่ยนต์ เขาจะมองเป็นเรื่องของความสนุก แต่ยังไม่กลัวอะไร ไม่มีที่ตี ก็ตรงนี้เลยละกัน แต่มันจะไปทำให้กำจัดหุ่ยนต์ได้ ซึ่งหนุ่ยนต์แ่่ง ๆ ยังแทบตายเลย คืออยากให้มองว่า ไม่จำเป็นต้องใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาเสมอไป”

ผู้ผลิตมีเจตนาจะให้ฉากดังกล่าวสื่อถึงการมองโลกในแง่ดีของปังปอนด์ คือ มองการแก้ปัญหาด้วยสันติวิธี ผู้ผลิตให้พฤติกรรมการปีศาจระรดาของหุ่ยนต์เป็นวิธีหนึ่งในการแก้ปัญหาแบบสันติวิธี แต่ในทางกลับกันในสังคมไทยมองว่าการปีศาจระรดาผู้อื่นเป็นมารยาทที่ไม่ดี สื่อถึงการไม่ให้เกียรติผู้อื่น ไม่ใช่เป็นวิธีการแบบสันติวิธี แต่ด้วยภาพความเป็นเด็กของปังปอนด์ทำให้พฤติกรรมดังกล่าวดูอ่อนลง อาจสื่อเพียงแค่สิ่งที่ปังปอนด์ทำเป็นเพราะความคะนองในวัยเด็กเท่านั้น ดังนั้นภาพที่ถ่ายทอดออกมาจึงอาจจะไม่ได้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของผู้ผลิต

8. เมื่อปังปอนด์ปีศาจระรดาหุ่ยนต์ จึงเกิดไฟฟาลัคจจรในตัวหุ่ยนต์ หุ่ยนต์จึงหยุดทำงาน จากนั้นจึงหุ่ยนต์ขนาดเล็กเข้ามาช่วยเหลือ

ปังปอนด์ “พี่ลิง สงสัยเจ้าหุ่ยนต์มันจะหิว มันเลยส่งลอยฟ้ามากิน หม่า ๆ ปอนด์อยากหม่าไข่สีชมพู”

หนุมาน “ระวังปอนด์ เรายัง ไม่รู้ว่ามันจะมีอันตรายแค่ไหน”

หุ่นยนต์ขนาดเล็กเข้ามาช่วยหุ่นยนต์ที่ได้รับความเสียหาย

คำพูดของปังปอนด์สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นเด็กที่มีจินตนาการสูง กล่าวคือ ปังปอนด์มักนำสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ไปเปรียบเทียบกับสิ่งที่ตนเคยเห็น เคยรับรู้มา เช่น มองหุ่นยนต์ตัวกลม ขนาดเล็ก สีชมพูที่มาช่วยหุ่นยนต์ที่ได้รับความเสียหายเหมือนไข่ และเป็นไข่ที่มีสีสันแปลกตาด้วย ซึ่งเป็นความคิดที่แตกต่างจากผู้อื่นและมักเป็นความคิดที่มักคาดไม่ถึง

9. เมื่อปังปอนด์ได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ที่โรงเรียนในกรุงเทพอีก 500 ปีข้างหน้า

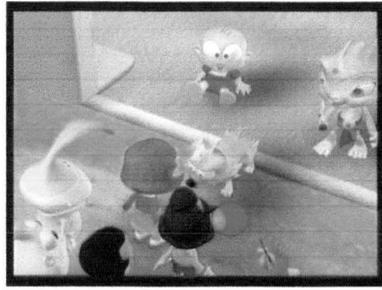
ปังปอนด์ “สวัสดิ์ครับ ทำไมเจียบจ้งเลยเจ้าบ๊ิก เจ้าบ๊ิกจะรีบไปไหน รอปอนด์ด้วยบ๊ิก”

นะโม “น่ารักจ้งเลย ขอนะ โมกอดหน่อยสิ ฮึๆ ขนแข็งเหมือนกันนะเรา เฮ้ ...ฉันชื่อ นะโม”

ปังปอนด์ “ไฮโย...พวกเธอพูดได้ด้วย ชื่อเธอแปลกดี ใครจะสวดมนต์ก็ต้องเรียกชื่อเธอนะสิ”

นะโม “ขอบใจ แม่ตั้งให้นะ มา...ฉันจะแนะนำเพื่อนใหม่ให้นะ คนที่ยิ้มแบบนี้ชื่อ กิม ชื่อแจ็ก นี่ชื่อเค็ก คนนี้ชื่อ โจจ๊ะ โจน่าจะชอบกินของของแปลกกว่าชาวบ้าน นิดหน่อยนะ คนนี้ชื่อแซมจ๊ะ”

ปังปอนด์ “ฮาๆๆ...เฮ้ เพื่อนใหม่ปอนด์ชื่อแปลกดี”

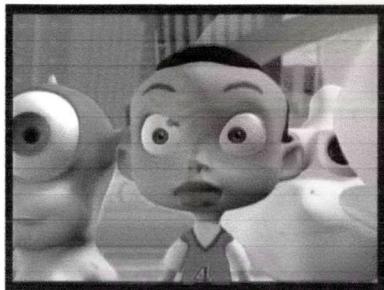
ปิงปอนด์ทำความรู้จักเพื่อนๆ ในอนาคตที่หน้าโรงเรียน

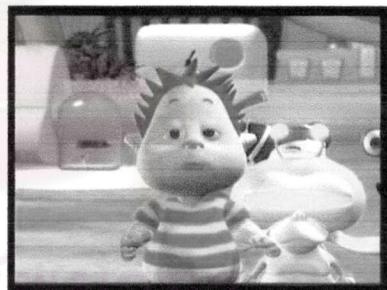
กิมกับเง็กเด็กเชื้อสายจีน

เพื่อนในโรงเรียน

โจเด็กชายพิวตี

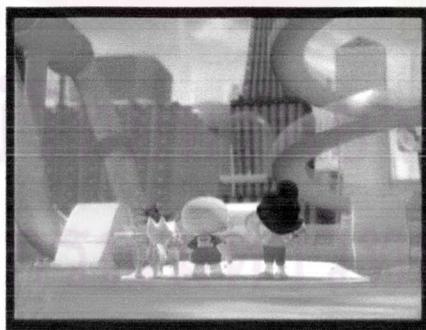
แซมเด็กชายชาวตะวันตก

ศูนย์สื่อสาร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ฉากที่ปังปอนด์ได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ในโลกอนาคต สะท้อนให้เห็นคาแรคเตอร์ของปังปอนด์ กล่าวคือ ปังปอนด์มีเด็กที่มนุษยสัมพันธ์ดี สามารถเป็นเพื่อนได้กับทุกคน ไม่ว่าจะมาจากเชื้อชาติใดปังปอนด์ก็ไม่รังเกียจ ปังปอนด์ไม่กลัวคนแปลกหน้า เมื่อเห็นเด็ก ๆ เดินเข้าไปหาด้วยความอยากรู้ว่าปังปอนด์เป็นใครมาจากไหน ปังปอนด์ก็ทักทายผู้อื่นด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะเดียวกันเด็กคนอื่น ๆ จะไม่กล้าเข้าไปคุยกับปังปอนด์ก่อน เจ้าบ๊ิกจึงรับบททำหน้าที่เชื่อมความสัมพันธ์ให้กับทั้งสองฝ่าย เมื่อนะโมเห็นเจ้าบ๊ิกจึงเข้าไปหาและลูบหัวด้วยความเอ็นดู จากนั้นจึงเริ่มทักทายปังปอนด์ตอบ

10. นะโมแนะนำเครื่องเล่นชิ้นใหม่ให้ปังปอนด์เล่น และสอนวิธีการเล่นให้ปังปอนด์ด้วย

- ปังปอนด์ “พวกเรามีเครื่องเล่นสนุก ๆ ให้ปอนด์เล่นมัย”
- นะโม “นี่จะ เราเรียกว่าชิงช้าลอยฟ้า สนุกมากเลยนะจะบอกให้”
- ปังปอนด์ “แล้วปอนด์จะเล่นกับมันยังไงครับนะโม เราต้องปีนบันไดขึ้นไปนั่งหอคอครับ”
- นะโม “ไม่ต้องหรอก เวลาพวกเราเล่นชิงช้าลอยฟ้ามันต้องทำอย่างนี้จะ คุณะปอนด์ชิงช้าจะลงมาจับหน่อยจะ นะโมรหัส 0075 จะ เห็นมัยจะปอนด์ ใช้รหัสของนะโมเล่นเครื่องเล่นได้ทั้งโรงเรียนเลยนะจ๊ะ”
- ปังปอนด์ “ขอบคุณครับนะโม”
- นะโม “ไม่เป็นไรจ๊ะ”

นะโมพาปังปอนด์ไปที่สนามเด็กเล่นเพื่อแนะนำวิธีการเล่นชิงช้าลอยฟ้า

นะโมเป็นตัวละครที่เป็นตัวแทนของเด็กไทยในโลกอนาคต เป็นเด็กที่มีน้ำใจ สื่อให้เห็นได้จากฉากนี้ กล่าวคือ เมื่อนะโมทราบว่าปังปอนด์อยากเล่นอะไรสนุกๆ ก็แนะนำชิงช้าลอยฟ้าให้ปังปอนด์เล่นและอนุญาตให้ปังปอนด์ใช้รหัสของตนเองได้

คำพูดของปังปอนด์และนะโมสื่อให้เห็นความอ่อนหวาน สุภาพเรียบร้อยของเด็กไทย ที่รู้จักพูดคำว่า “ขอบคุณ”, “ไม่เป็นไร” หรือแม้แต่คำลงท้าย “ครับ”, “ค่ะ” เป็นต้น

11. ปังปอนด์ถูกหุ่นยนต์บีฟ ซึ่งเป็นหุ่นยนต์สารวัตรนักเรียนจับตัวไว้ เพราะปังปอนด์ไม่ใช่ นักเรียนของโรงเรียน นะโมจึงใช้อินเตอร์คอมแจ้งให้ครูใหญ่ทราบ

หุ่นบีฟ “เจ้าเป็นใครกันแน่เนี่ย ที่นี่มันสนามเด็กเล่นของโรงเรียน เจ้าไม่ใช่ นักเรียนที่นี่ ข้าจะต้องลงโทษเจ้า”

ปังปอนด์ “ช่วยด้วย ปล่อยนะ ะ”

ทันใดนั้นหนุมานก็เข้ามาช่วยปังปอนด์โดยขว้างตรีศูลมาที่แขนของหุ่นบีฟ หุ่นบีฟจึงปล่อยตัวปังปอนด์

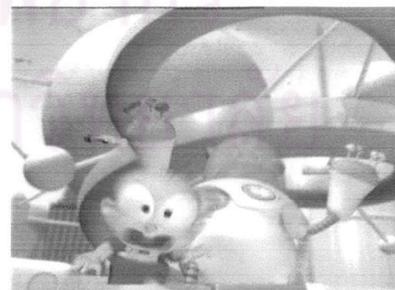
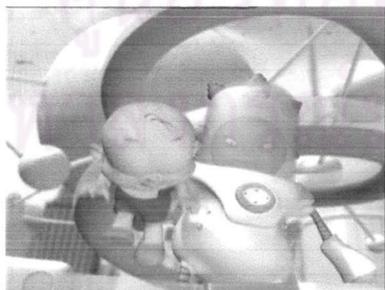
นะโม “คูตี ครูใหญ่ขว้างส้อมใส่แขนหุ่นบีฟด้วย”

หนุมาน “ไม่เป็นไรนะ ปังปอนด์”

ปังปอนด์ “พี่ลิง พี่ลิงมาช่วยปังปอนด์ นึกว่าพี่ลิงจะไปแล้วชะอีก”

นะโม “เธอไม่เป็นไรนะจ๊ะ”

หนุมาน “เป็นลิงมันต้องหุไวตาไวไอน้อง”

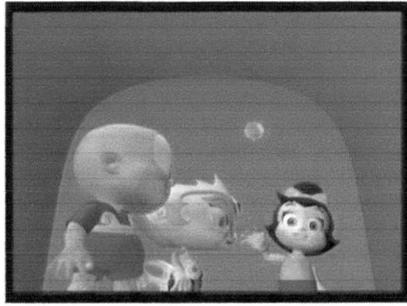
ปังปอนด์ถูกหุ่นยนต์บีฟ (สารวัตรนักเรียน) จับตัว

แม้ว่าปึงปอนด์จะเป็นเด็กกล้าหาญ ไม่กลัวอะไร แต่เมื่อถึงภาวะคับขัน ขาดอิสระก็ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองหรือแก้ไขปัญหาวางอย่างได้ ในฉากนี้ปึงปอนด์ร้องขอความช่วยเหลือ หนุมานจึงเข้ามาช่วย

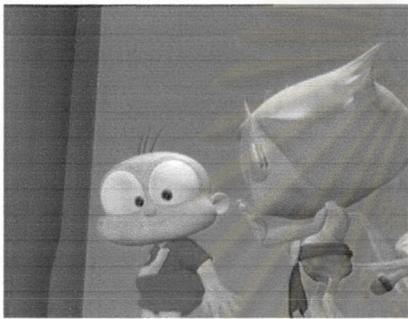
หนุมานเป็นตัวแทนของวีรบุรุษตามเจตนารมณ์ของผู้ผลิตที่มองว่าถึงอย่างไรปึงปอนด์ก็ยังเป็นเด็ก ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ทุกอย่าง จึงจำเป็นต้องมีผู้ช่วยเข้ามาแก้ไขปัญหาและพาปึงปอนด์ผ่านพ้นอุปสรรคต่าง ๆ ดังที่คุณทวีศักดิ์ วิริยะวรานนท์(สัมภาษณ์, 24 กรกฎาคม 2546) กล่าวว่า “เด็กคนนี้เมื่อเจอสถานการณ์หนัก ๆ ถามว่าเขาแก้ปัญหาได้มั้ย เขาอยู่คนเดียวไม่รู้จะไขปัญหาอย่างไร คาแรกเตอร์ของหนุมานจึงเกิดขึ้น”

12. ฉากที่นะโมพาปึงปอนด์กับหนุมานมาพบครูใหญ่ที่ห้องพักครู

นะโม	“นี่ไงห้องครูใหญ่ ถึงแล้วจ๊ะ พวกเธอเข้าไปกันเองนะ”
ปึงปอนด์	“ขอบใจมากนะนะโม”
นะโม	“แล้วเดี่ยวเจอกันนะจ๊ะ บาย ๆ จ๊ะ”
ปึงปอนด์	“บาย ๆ จ๊ะ จะเข้าไปเลยมัยพี่ลิ่ง”
หนุมาน	“บ้า เราต้องทำตามมารยาทก่อน กระผมหนุมาน ชาตุมรมผู้คุมทัບวานะมา รายงานตัวแล้วครับ”
ครูใหญ่	“เชิญได้เลย นักเรียนใหม่”
ปึงปอนด์	“โอ้โฮ ได้ผลด้วยพี่ลิ่ง”
หนุมาน	“เรื่องเข้าหาผู้หลักผู้ใหญ่พี่ลิ่งถนัดอยู่แล้ว”
ครูใหญ่	“เข้ามาเลย มานั่งที่โซฟาก่อน”
ปึงปอนด์	“ขอบคุณครับ”

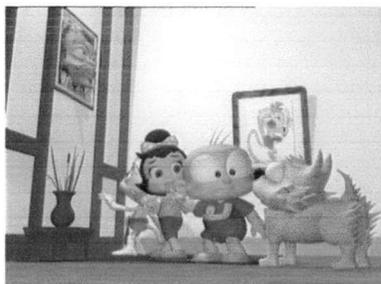
นะโมพาหนุมานและปิงปอนด์มาที่ห้องครูใหญ่

หนุมานสาธิตวิธีการเข้าหาผู้ใหญ่ให้ปิงปอนด์ดู

เป็นฉากที่สะท้อนให้เห็นถึงมารยาทเมื่อต้องเข้าพบผู้ใหญ่ หนุมานสอนให้ปิงปอนด์รู้จักการแนะนำตัวต่อผู้ใหญ่ที่เพิ่งรู้จัก และการขออนุญาตผู้ใหญ่ก่อนเข้าไปพบในห้องส่วนตัว โดยแสดงให้ปิงปอนด์เห็นว่าต้องปฏิบัติอย่างไร เมื่อครูใหญ่เชิญให้ทั้งสองเข้าไปในห้อง ปิงปอนด์คิดว่าวิธีการของหนุมานเป็นวิธีการที่ถูกต้อง แล้วพูดออกมาว่า “โอ้โฮ ได้ผลด้วยพิธี” เป็นประโยคที่สะท้อนให้เห็นว่าปิงปอนด์เกิดการเรียนรู้โดยใช้พฤติกรรมของผู้อื่นเป็นตัวแบบ

13. ปิงปอนด์และหนุมานไปบ้านของนะโม เจอภาพปูของนะโมแขวนไว้ที่ผนังที่ชั้นบนของบ้าน ทั้งหนุมานและปิงปอนด์ต่างพากันแปลกใจว่าภาพที่พบเหตุใดจึงดูเหมือนว่ามีชีวิตจริงๆ

ปังปอนด์ “เอ๊ะ คุณันตี นำไหลออกมาจากรูปภาพด้วย เจ้าบ๊ิกคุณันตี ภาพร้องไห้ได้แจ่ม
ใหม่”

ภาพปู่ของนะโม

หนุมาน “ทำอะไรได้อีกก็ไม่รู้ละ”

หนุมานสงสัยว่ารูปภาพทำไมถึงเคลื่อนไหวได้ จึงทดสอบโดยการใช้มือทุบที่ผนัง นะโมเป็น
ห่วงคุณปู่แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงได้แต่ร้องไห้ด้วยความกลัว และแล้วรูปภาพก็หัวเราะเสียงดังออกมา

ภาพคุณปู่ “ฮ่า ๆ ๆ ในที่สุดเจ้าก็มาช่วยเรา เราติดตามเรื่องของเจ้ามานาน”

ปังปอนด์ “(แอบกระโดดขึ้นไปชนที่หน้าปู่ของนะโม)”

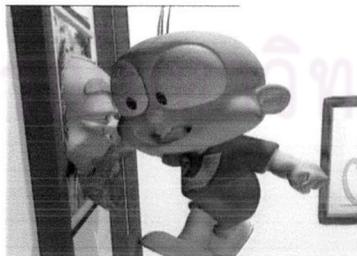
ภาพคุณปู่ “โธ่เจ็บ ตาฉันจะบอดมัยเนี่ย”

ปังปอนด์ “เป็นอย่างที่คิดไว้เลยเจ้าบ๊ิก หากจิ้มตารูปภาพก็จะร้องเสียงดัง”

นะโม “ฮือ...ทำอะไรนะปังปอนด์ เดี่ยวตาปู่นะโมก็บอดหอรอก”

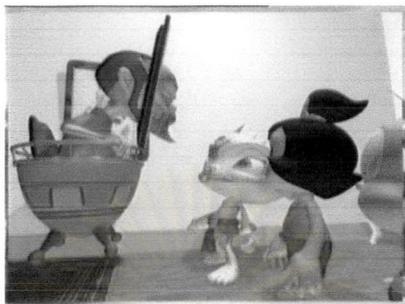
ปังปอนด์ “หา...ตาบอด รูปภาพตาบอดได้ด้วยหรือนะโม”

หนุมาน “จริงด้วย นี่มันเรื่องอะไรกันแน่เนี่ย”

ปังปอนด์กระโดดขึ้นชนหน้าปู่ของนะโม

ปู่ของนะโม “ข้าจะเป็นคนอธิบายให้พวกเจ้าฟังเอง ถอยไปห่าง ๆ ห่างอีก”
จากนั้นภาพของปู่ นะโม ก็ลอยออกมา ตัวของคุณปู่อยู่ด้านหลังรูปภาพ

ปิงปอนด์ “คุณปู่ลอยได้ด้วย เป็นพวกเดียวกับน้ำผีเหรอ”
ปู่ของนะโม “ข้ายังไม่ตายไว้อ”

ปิงปอนด์เป็นเด็กช่างสังเกตและมักตั้งคำถามกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เมื่อเห็นภาพปู่ของนะโมที่แขวนไว้ที่ผนังจึงเกิดความสงสัยว่าเหตุใดรูปภาพจึงมีน้ำตาไหลออกมาจากตาได้ ปิงปอนด์คิดว่าน้ำตาไหลได้คนในภาพก็น่าจะมีความรู้สึก เมื่อคิดได้ดังนั้นจึงพิสูจน์สมมติฐานของตนเองด้วยการกระโดดขึ้นไปชนหน้าปู่ของนะโม พฤติกรรมของปิงปอนด์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าปิงปอนด์เป็นเด็กฉลาด มีจินตนาการสูง แต่ความคิดของปิงปอนด์มักทำให้ผู้อื่นได้รับความเดือดร้อนโดยที่ไม่รู้ตัว

นอกจากนี้ จากประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ปิงปอนด์เคยพบ เคยสัมผัสปิงปอนด์จะนำสิ่งเหล่านั้นมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ใหม่ๆ อยู่เสมอ จากฉากนี้ปิงปอนด์คิดว่าปู่ของนะโมลอยได้ จึงน่าจะเป็นพวกเดียวกับน้ำผีที่ลอยตัวได้เหมือนกัน เป็นวิธีคิดอีกแบบหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงจินตนาการของปิงปอนด์ที่ไม่มีขีดจำกัด

14. หนูนยนต์ควมคุมตัวเด็กๆ เอาไว้เป็นตัวล่อให้หนุมานออกมา หนุมานจึงออกไปช่วย ส่วนปิงปอนด์ตามหนุมานไปด้วยโดยหนุมานไม่รู้ตัว แล้วปิงปอนด์ก็หนีเข้าไปอยู่ในกลุ่มของเด็ก ๆ โดยไม่รู้ว่าตัวเองตกอยู่ในอันตราย

หนุมาน “ปิงปอนด์วิ่งเข้าไปในนั้นทำไม”

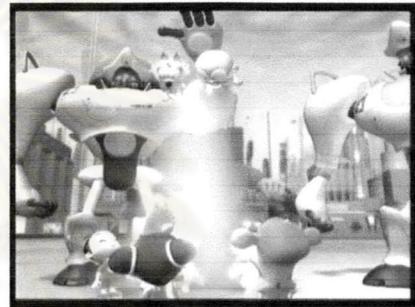
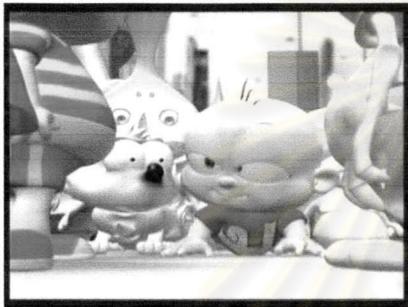
ปังปอนด์ “เจ้าบ๊ิก เราไม่ชும்ดูสถานการณ์ในนี้แล้วกันนะ”

เมื่อปังปอนด์เข้าไปในกลุ่มเด็กที่โดนจับ จึงถูกจับตัวไปด้วย

ปังปอนด์ “ฮ่าๆๆๆ ถูกจับได้ซะแล้ว”

หนุมาน “ชนน้อง ๆ ลิงเลยนะเนี่ย แล้วพวกหุ่นยนต์ต้องการจับเรานี่เอง ปังปอนด์...
เดี๋ยวพี่ลิงจะเข้าไปช่วย แต่ระหว่างนี้เล่นไล่จับกับพวกหุ่นยนต์ไปก่อนนะ”

ปังปอนด์ “เล่นไล่จับเหรอ ฮ่า...สนุก ๆ วึ่งเร็วเจ้าบ๊ิกเดี๋ยวกี้ถูกจับได้อีกเหรอ”

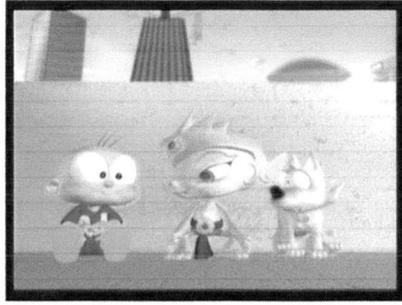

ปังปอนด์เข้าไปหลบอยู่กลางกลุ่มเพื่อน ๆ จนถูกหุ่นยนต์จับตัวได้

ปังปอนด์เป็นเด็กที่มองโลกในแง่ดี มองว่าทุกอย่างเป็นเรื่องสนุก แม้ว่าตนเองถูกหุ่นยนต์จับตัว ก็ยังมองว่าเป็นการเล่นไล่จับ ภาพที่สื่อออกมาในฉากนี้ ปังปอนด์จะหัวเราะตลอดเวลา สื่อถึงอารมณ์ของปังปอนด์ที่รู้สึกสนุก ไม่รู้สึกกลัวเหมือนเด็กคนอื่น ๆ

15. ปังปอนด์ หนุมานและเจ้าบ๊ิกหลบหนีการตามล่าของพวกหุ่นยนต์ ขณะที่ภาพของทั้งสาม ถูกนำมาเผยแพร่ไปทั่วมืองกรุงเทพฯซีดีเพื่อประกาศจับ

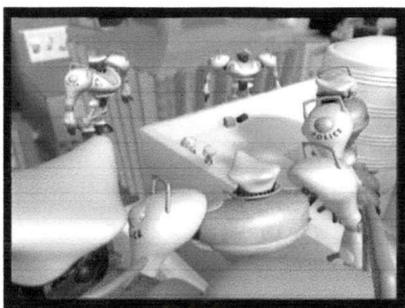

ปังปอนด์ หนุมานและเจ้าบิกหลบหนีการตามล่าจากพวกหุ่นยนต์

- หนุมาน “ประกาศจับทั่วเมืองเลยแฮะ ดินะที่ตึกนี้ไม่มี เฮ้...ปังปอนด์”
- ปังปอนด์ “มีอะไรหรือพี่ลิง”
- หนุมาน “ให้หลบอยู่ได้เที่ยงก็น้ำแล้วไปอื่นอยู่ตรงนั้นทำไม”
- ปังปอนด์ “พี่ลิงคูสิ มีรูปพวกเราเต็มไปหมดเลยเทห์สุด ๆ”
- หนุมาน “จะบ้าหรือ นันมันป้ายประกาศจับพวกเราต่างหาก”
- ปังปอนด์ “ยังไม่เลิกเล่นไล่จับกันอีกหรือพี่ลิง”
- หนุมาน “ถูกประกาศจับทั่วเมืองอย่างนี้ ถ้าพึ่งตัวฉันเองก็เอาตัวรอดได้สบายหรอก แต่พวกเจ้าสิไม่รู้ว่าจะพาหลบ ๆ ซ่อน ๆ ได้นานแค่ไหนนะ”
- ปังปอนด์ “งั้นก็ให้หุ่นจับสิ จะได้เลิกเล่นซ่อนหา แล้วก็ไม่ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ ด้วยพี่ลิง”
- หนุมาน “เฮอะ ๆๆ แต่สำหรับที่นี่ซ่อนไปตลอดชีวิตก็ยังดีกว่าถูกจับเลย ดูอย่างปู่ของนะ โมสิ”
- ปังปอนด์ “จริงด้วยทำไมเงิฉัน”
- หนุมาน “ปานนี้ โรโบโพลิศคงอยู่เต็มเมืองแล้วมั้ง”
- ปังปอนด์ “โรโบโพลิศ เต็มเมืองงั้นหรือ งั้นที่บ้านของโรโบโพลิศก็ไม่มีใครอยู่ เราไปหลบที่นั่นกันคิมยี่พี่ลิง”
- หนุมาน “เป็นความคิดที่ดี แล้วบ้านมันอยู่ไหนล่ะ”
- ปังปอนด์ “จริงสินะ นึกออกแล้ว”

ปังปอนด์จึงออกไปตามหากับโรโบโพลิศที่กำลังหาตัวปังปอนด์และหนุมานอยู่ด้านนอก ทั้งสองพร้อมเจ้าบิกจึงถูกจับ

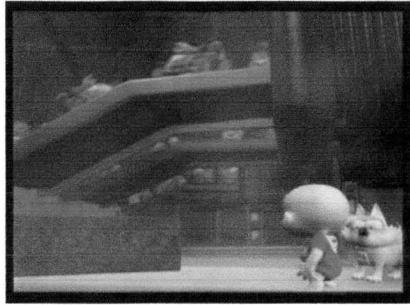

ปังปอนด์ถาม โรโบ โปลิศว่าบ้านของโรโบ โปลิศอยู่ที่ใด

ฉากนี้สะท้อนให้เห็นคาแรคเตอร์ของปังปอนด์ว่าเป็นเด็กที่มองโลกในแง่ดี แม้ว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน ในที่นี้คือถูกหุ่นยนต์ตามล่า แต่ปังปอนด์ยังมองว่าเป็นเรื่องสนุกและด้วยความที่เป็นเด็ก มองอะไรเพียงด้านเดียว ใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางของความคิด ดังนั้นจึงไม่ได้มองถึงผลลัพธ์ที่จะตามมาหากถูกหุ่นยนต์จับได้

นอกจากนี้ปังปอนด์ยังเป็นเด็กที่รู้จักคิดเป็นระบบ มีเหตุมีผลของตนเอง ซึ่งสื่อให้เห็นได้จากการแก้ไขปัญหาของปังปอนด์ ปังปอนด์เสนอการแก้ปัญหาเรื่องของการถูกตามล่าว่า “งั้นก็ให้หุ่นจับสิ จะได้เลิกเล่นซ่อนหา แล้วก็ไม่ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ ด้วยพี่ลิง” หรือเสนอความคิดเห็นว่า “โรโบ โปลิศ เต็มเมืองงั้นเหออ งั้นที่บ้านของโรโบ โปลิศก็ไม่มีใครอยู่ เราไปหลบที่นั่นกันดีมีพี่ลิง” และอีกฉากหนึ่งคือฉากที่ปังปอนด์ออกไปถามที่อยู่ของโรโบ โปลิศจากโรโบ โปลิศ จนทำให้ถูกจับตัว ทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่าการแก้ไขปัญหาของปังปอนด์แม้ว่าไม่ได้เป็นทางออกที่ดี แต่ปังปอนด์ก็มีตรรกะในการคิด คือ คิดจากเหตุไปหาผลอย่างเป็นระบบ

16. ปังปอนด์กับหนุมานถูกจับไปที่โรงขยะที่สองเป็นการลงโทษ โดยให้ทำงานบำเพ็ญประโยชน์ แต่หนุมานหนีออกมาได้แล้วกำชับให้ปังปอนด์กับเจ้าบึกหาที่ซ่อนตัวก่อน และจะกลับมารับในภายหลัง

ปังปอนด์เดินสำรวจภายในโรงขยะที่สอง

ปังปอนด์ “ไม่ไหว ๆ หิวจังเลย หหาอะไรแถวนี้ลองท้องกันหน่อยมัยเจ้าบ๊ิก เอ๊ะนั่นเสียงอะไร”

ปังปอนด์สงสัยว่าเสียงดังที่ได้ยินคือเสียงอะไร จึงปีนขึ้นไปท่ที่สายพานลำเลียงขยะหาที่มาของเสียง

ปังปอนด์ “เสียงอะไรนะ มีแสงสว่างด้วย หรือว่าห้องนั้นจะเป็นโรงอาหาร ไปกันเถอะเจ้าบ๊ิก”

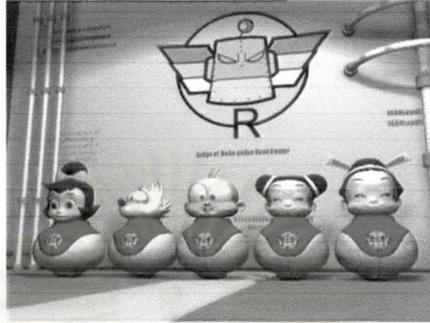
จากนั้นปังปอนด์จึงนั่งไปตามสายพาน โดยไม่รู้ว่สายพานเคลื่อนที่ไปยังที่ใด

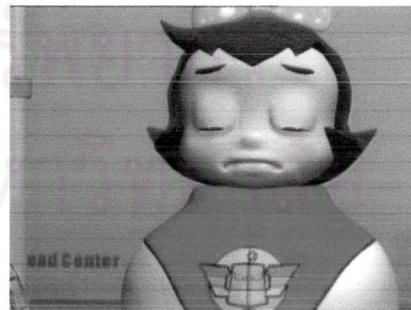
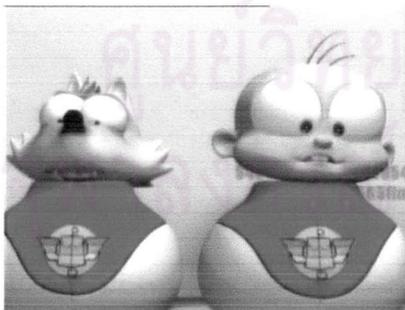
ปังปอนด์กับเจ้าบ๊ิกออกจากโรงขยะที่สองตามสายพานลำเลียงขยะ

จากนี้สื่อความหมายว่าปังปอนด์เป็นเด็กไม่ค่อยอยู่นิ่งอยู่กับที่ อยากรู้อยากเห็น แต่ไม่คำนึงถึงผลที่ตามมา มักมองอะไรด้านเดียว หนุมานบอกให้ค่อยอยู่ในโรงขยะ แต่ด้วยความหิวปังปอนด์จึงเดินทางของท่าน บังเอิญได้ยินเสียงและเห็นแสงสว่างลอดผ่านช่องหน้าต่างเข้ามาจึงต้องการรู้ว่าเสียงและแสงนั้นมาจากที่ใด เลยตามเสียงนั้นไป

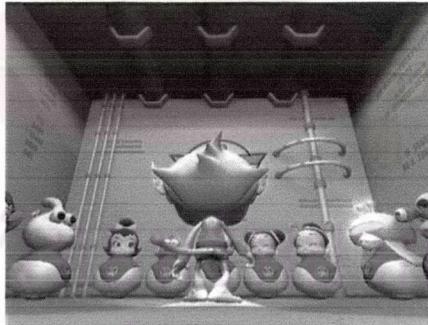
17. ปังปอนด์และเด็ก ๆ ถูกหัวหน้าซาเล้งและนอຍหน้าควบคุมตัวไว้ที่ห้องขัง และต้องเข้าไปอยู่ในชุดที่ไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้

- ปังปอนด์ “อ้าว...นี่เราถูกจับอีกแล้วเหอเนี่ย แล้วนี่ทุกคนเป็นอะไรกันหมด นะ โม เง็ก กิมทง”
- นะโม “ฮือ...”
- หนุมาน “เป็นเด็กที่ไม่เคยคิดกับเขาเลย”
- ครูใหญ่ “เป็นเพราะไม่มีรหัส ปังปอนด์จึงได้ใช้ชีวิตในแบบที่ควรจะเป็น”
- หนุมาน “จริงสินะ เพราะรหัสนี่เอง หากพวกหุ่นยนต์ไม่มีรหัสมันก็ทำอะไรไม่ได้ ไซ้มีัยครับ”
- ปังปอนด์ “ว้า...เป็นอะไรกันไปหมด ทำไมถึงเจ็บบอย่างนี้ ทุกคนเป็นอะไรกันไปหมด แล้วนี่มันชุดอะไรกันเนี่ย ดิ้นก็ไม่หลุด โอ้ย...อึดอัดจังเลย ะ”

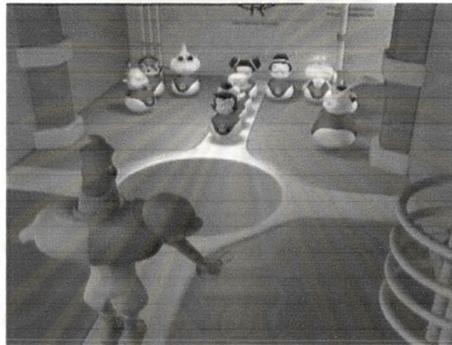
- นะโม “ฮือ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”
- ครูใหญ่ “เป็นธรรมดา เมื่อไม่สามารถทนต่อสภาวะกดดันได้ก็ต้องร้องไห้ออกมา”
- ปังปอนด์ “นะโม ร้องไห้ด้วยเหรอ ลูกผู้ชายเขาไม่ร้องไห้กันหรอกนะ ผู้หญิงก็ไม่น่าร้อง ร้องแล้วตาบวม ขนาดเมื่อเข้าปอนด์โดนบีบหัวปอนด์ยังไม่ร้องเลย”
- นะโม “แต่นะโมเป็นผู้หญิงนี่”
- ปังปอนด์ “ผู้หญิงก็ไม่น่าร้อง ปอนด์เจ็บนิดเดียวไม่เห็นจะร้องไห้ ไม่น่าสนุก จมูกก็แดง เสียเวลาเล่น นึกแต่เรื่องสนุก ๆ ดีกว่า เต็มพี่ลิงก็มาแล้ว ถ้าออกไปได้จะเล่นอะไรดี”
- (มีเสียงดนตรีจังหวะสนุกสนานประกอบ)
- ครูใหญ่ “โอ้โห...เด็กคนนี่กำลังใจดีเยี่ยมคงเพราะ ไม่ได้ห่วงเรื่องรหัสนั่นเอง”
- หนุมาน “ปลุกใจนักเรียนของคุณครูดีกว่านะครับ”
- ปังปอนด์ “เอางี้ เต็มพี่ปังปอนด์ร้องเพลงให้ฟังดีกว่า “ปังปอนด์หล่อน่ารักน่าชม” ฮะ... พี่ลิง”
- นะโม “พี่ลิงมาช่วยพวกเราแล้วไซ่มั้ย”
- ปังปอนด์ “เชื่อปังปอนด์แล้วไซ่มั้ย”
- หนุมาน “ถูกต้อง”

ฉากนี้มีภาพของปังปอนด์และเด็ก ๆ ถูกควบคุมตัวอยู่ในชุดที่ขาดความอิสระ ไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ ภาพ Zoom ไปที่หน้าของนะโมที่กำลังร้องไห้และ Cut ไป Close up ที่สีหน้าของปังปอนด์ที่กำลังยิ้มแฉ่งและกำลังหัวเราะ ฉากนี้สื่อให้เห็นคาแรกเตอร์ของปังปอนด์ได้อย่างชัดเจน โดยคาแรกเตอร์ของปังปอนด์นั้นแตกต่างจากเด็กคนอื่น แม้ว่าจะตกอยู่สภาวะคับขัน แต่ปังปอนด์ไม่

ร้องไห้เหมือนเด็กคนอื่น ๆ แต่มองปัญหาว่ามีทางออก จึงไม่รู้สึกกดดันกับปัญหาต่าง ๆ และช่วยให้กำลังใจเพื่อน ๆ ด้วย

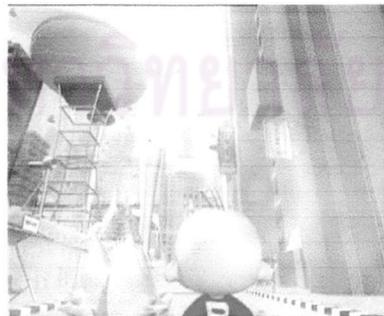
18. ฉากที่ปังปอนด์และเพื่อน ๆ ถูกน้อยหน้าพาตัวออกไปจากห้องขัง
 เด็ก ๆ “น้อยหน้าจะทำอะไรพวกเรานะ ฮือๆๆๆ ปล่อยนะ”
 ปังปอนด์ “พาปอนด์ไปด้วย ฮ่าๆๆ สนุกๆๆๆ สนุกจริงๆ”

เป็นฉากที่ตอกย้ำคาแรกเตอร์ของปังปอนด์ว่าเป็นเด็กที่มองโลกในแง่ดี ถึงแม้ว่าจะตกอยู่ในสภาวะการณ์ที่คับขันแต่ปังปอนด์ก็ไม่รู้สึกเครียด แต่สนุกกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ตลอดเวลา โดยสื่อให้เห็นจากเสียงหัวเราะของปังปอนด์ที่หัวเราะชอบใจตลอด

ความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับ “โลกอนาคต”

1. เมื่อปังปอนด์ทะลุมิติเวลาไปยัง โลกอนาคต คือ กรุงเทพมหานครในอีก 500 ปีข้างหน้า

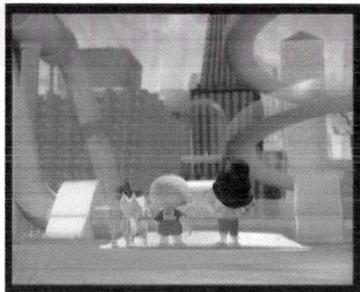

จากภาพด้านบนเป็นฉาก Established shot ที่แสดงให้เห็นถึงสภาพของกรุงเทพฯ ในปีข้างหน้า ซึ่งจะเห็นว่ารูปร่างของอาคารบ้านเรือนเปลี่ยนแปลงไป ส่วนใหญ่จะเป็นตึกหรืออาคารสูง ฉากในโลกอนาคตส่วนใหญ่ผู้ผลิตใช้สีเงินซึ่งเป็นสีของโลหะ แสดงให้เห็นถึงความไม่มีชีวิต ห่างไกลจากธรรมชาติ การคมนาคมเปลี่ยนจากทางบกเป็นทางอากาศมากขึ้นเพื่อความสะดวกรวดเร็ว

ผู้ผลิตกล่าวถึงวิธีการนำเสนอฉากในโลกอนาคตไว้ว่า “ฉากในโลกอนาคตส่วนใหญ่เป็นอาคารหรือตึกสูง ผู้ผลิตใช้แสงเงาช่วยให้ภาพดูมีมิติมากขึ้น สีที่ใช้จะกลมกลืนเป็นสีเดียวกับท้องฟ้าตามหลักสถาปัตยกรรม สีของอาคารไม่ใช่สีทึบ ดังนั้น โลกในอนาคตที่บ่งบอนด์ให้เห็นจึงดูสะอาด” (สัมภาษณ์, 24 กรกฎาคม 2546)

ภาพที่ปรากฏในภาพยนตร์การ์ตูนสะท้อนให้เห็นมายาคติของผู้ผลิตที่เชื่อว่า โลกในอนาคตจะมีจำนวนประชากรมากขึ้นแต่พื้นที่บนโลกมีจำนวนเท่าเดิมจึงต้องใช้พื้นที่อย่างจำกัด ดังนั้นอาคารบ้านเรือนจึงมีจำนวนชั้นมากขึ้นซึ่งเป็นการออกแบบมาให้ใช้ประโยชน์จากพื้นที่ให้คุ้มค่าที่สุด และเมื่อจำนวนประชากรมากขึ้นการคมนาคมทางบกจึงไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องเพิ่มช่องทางการคมนาคมให้มากขึ้นซึ่งการคมนาคมทางอากาศยังมีพื้นที่มากพอที่จะรองรับยานพาหนะต่าง ๆ ที่มีมากขึ้นตามจำนวนประชากร ยวดยานพาหนะในอนาคตจึงออกแบบมาเพื่อรองรับความต้องการดังกล่าว นอกจากนี้จากฉากโลกอนาคตที่ผู้ผลิตสร้างขึ้นมาจะเห็นว่าไม่มีต้นไม้หรือพื้นที่สีเขียวอยู่เลย แสดงให้เห็นถึงทรัพยากรธรรมชาติได้ถูกทำลายลงไปเป็นจำนวนมาก

2. ฉากภายในโรงเรียนของกรุงเทพฯ อีก 500 ปีข้างหน้า แสดงให้เห็นความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้มนุษย์ดำรงชีวิตอย่างสะดวกสบายมากขึ้น การใช้แรงงานหรือพลังงานของมนุษย์ในการดำเนินชีวิตประจำวันลดลง

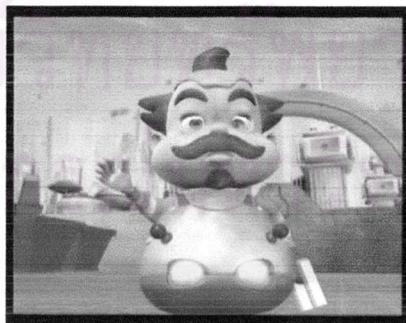

จากภาพเป็นฉากที่นะโมพาปิงปอนด์ไปเล่นชิงช้าสวรรค์ลอยฟ้า ซึ่งนะโมใช้รหัสของตัวเองเรียกชิงช้าออกมาเพื่อให้ปิงปอนด์เล่น ชิงช้าสวรรค์เลื่อนลงมาหาตัวนะโมโดยที่นะโมไม่ต้องออกแรง และอีกภาพเป็นฉากในโรงเรียนซึ่งทางเดินในโรงเรียนเป็นทางเลื่อนทั้งหมด ซึ่งทำให้ไม่ต้องออกแรงเดิน

ผู้ผลิตมีมายาคติว่ามนุษย์ต้องการความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิต จึงประดิษฐ์สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการนั้นและผู้ผลิตมีแนวความคิดว่าโลกในอนาคตมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในโลกที่ทรัพยากรมีอยู่อย่างจำกัด เวลาจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการดำเนินชีวิต สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จึงเป็นไปเพื่อย่นระยะเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และประหยัดพลังงาน

3. มนุษย์ในโลกอนาคต ไม่ว่าจะป็นหัวหน้าชาเล้ง ปู่ของนะโม หรือคุณครูใหญ่มีอวัยวะบางส่วนของร่างกายเป็นหุ่นยนต์ เมื่ออวัยวะของตนเองถูกทำลายจึงต้องหาสิ่งที่สามารถชดเชยในส่วนที่ขาดหายไปเพื่อที่จะสามารถดำรงชีวิตได้เหมือนปกติ เช่น หัวหน้าชาเล้งใส่แขนเทียมเมื่อถูกหัวหน้าหุ่นยนต์ระเบิดแขนทิ้ง และเมื่อน้อยหน่ามาพบจึงถามว่า

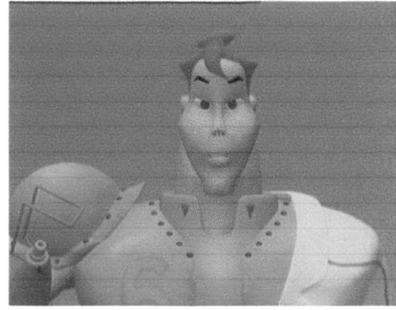
น้อยหน่า	“อ้าว นั่นแขนหายไปไหนนะ”
หน.ชาเล้ง	“เมื่อกี้มันปวด ๆ พ่อเลยถอดมันทิ้งนะ”
น้อยหน่า	“จะบ้าอะ..ไม่มีอะไรดีไปกว่าแขนจริง ๆ หรอกนะพ่อ”

หัวหน้าชาเล้ง

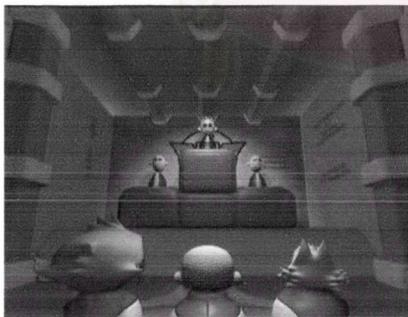
ปู่ของนะโม

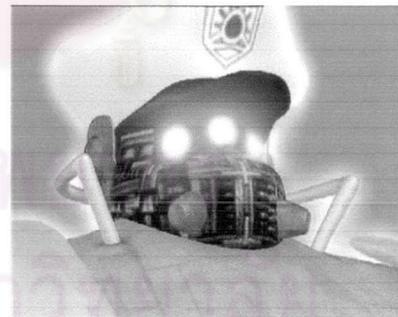
ครูใหญ่

ผู้ผลิตสร้างคาแรคเตอร์ของครูใหญ่ หัวหน้าชาเล้งและปู่ของนะโมจากมายาคติของผู้ผลิตที่เชื่อว่า วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มนุษย์สร้างและพัฒนาขึ้นมากลายเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ บางครั้งก็มาชดเชยในส่วนที่ขาดหายไปของธรรมชาติ แต่มนุษย์ก็ยังเชื่อว่าเทคโนโลยียังไม่สามารถทดแทนธรรมชาติได้ทั้งหมด อย่างไรก็ตามสิ่งที่ธรรมชาติสร้างให้มันดีที่สุดในที่น้อยหน้าพูดกับหัวหน้าชาเล้งว่า “ไม่มีอะไรดีไปกว่าแขนจริง ๆ หรอกนะพ่อ”

4. ฉากในโลกอนาคต สื่อให้เห็นว่ามนุษย์สามารถประดิษฐ์หุ่นยนต์ที่มีสมองเทียมสามารถคิดได้แบบมนุษย์และทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้เหมือนมนุษย์ เช่น มีระบบศาลขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ตัดสินพิจารณาคดีต่าง ๆ มีตำรวจหุ่นยนต์คอยดูแลความเรียบร้อยในสังคม

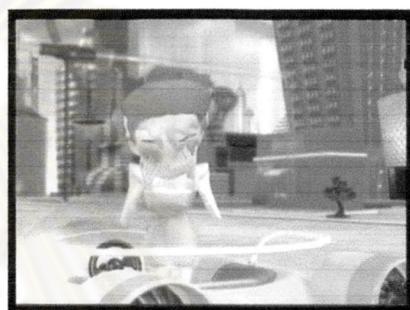

ศาลหุ่นยนต์

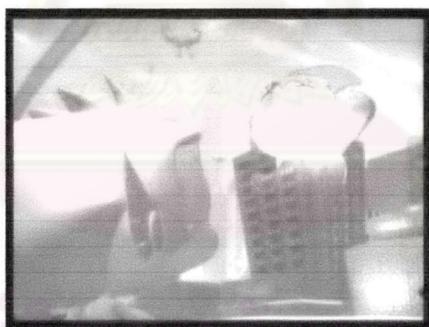

หุ่นยนต์ตำรวจ

อย่างไรก็ตาม หุ่นยนต์ยังไม่สามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ แทนมนุษย์ได้ทั้งหมด เช่น การเลี้ยงลูก ซึ่งหุ่นยนต์ไม่สามารถทำได้ดีเท่ากับมนุษย์ โดยปู่ของนะโมพูดกับหนุมานว่า “การที่พวกหุ่นยนต์ยอมให้พ่อแม่เลี้ยงลูกเพราะหุ่นยนต์ยังเลี้ยงเด็กได้ไม่ดีใครฝ่าฝืนก็จะตายเพราะเราไม่รู้ว่ามันเก็บรหัสของเราไว้ที่ไหน” หรือแม้แต่โรโบโพลิตซึ่งเป็นตำรวจหุ่นยนต์มีหน้าที่คอยจับกุมและลงโทษผู้กระทำความผิดหรือฝ่าฝืนคำสั่ง การตัดสินใจของหุ่นยนต์จะทำตามคำสั่งที่ได้รับมา ไม่มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่มีความยืดหยุ่น จากฉากที่โรโบโพลิตลงโทษผู้หญิงคนหนึ่งที่ขับรถชนหนุมาน

หนุมานถูกมนุษย์ผู้หญิงขับรถชน มนุษย์ผู้หญิงจึงร้องไห้เพราะกลัวความผิด

มนุษย์ผู้หญิงถูกทำลายรหัส ร่างกายค่อย ๆ เลือนหายไป

หุ่นบัพ	“เกมมนุษย์ผู้หญิง แก โคน โม โน โปลิส เล่นงานแน่”
มนุษย์ผู้หญิง	“ฮือ..ฉันจะทำยังไงดี”
โรโบโพลิต	“เกิดอุบัติเหตุผู้เสียชีวิต 1 รายขอคำพิพากษาพลเมือง 826เอ”
ผู้พิพากษา	“พิพากษาให้ทำลายรหัส”
โรโบโพลิต	“ขอบคุณที่ให้คำพิพากษา”

- มนุษย์ผู้หญิง “พิพากษาแล้วเหรอ ฮือ..มันต้องตายแล้วหรือนี่ ฮือ..”
- หนุมาน “หยุดก่อน ฉันยังไม่ตายยังไม่มีการตายด้วย”
- โรโบ โปลิศ “ผู้เสียชีวิตยังมีชีวิตอยู่ กำลังทำการสแกนรหัส ผู้เสียชีวิตไม่มีรหัสย้า ผู้เสียชีวิตไม่มีรหัส”
- ผู้พิพากษา “คำสั่งทำลายรหัส 826เอ และจับกุมผู้ไม่มีรหัสสมาชิกกองบัญชาการคววนพิพากษา”
- หนุมาน “เรื่องอะไรจะขอม คุณผู้หญิงเรานี้กันเถอะ”
- มนุษย์ผู้หญิง “หนีไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก ฮือ...”
- โรโบ โปลิศ “คำสั่งทำลายรหัสภายใน 3 วินาที”

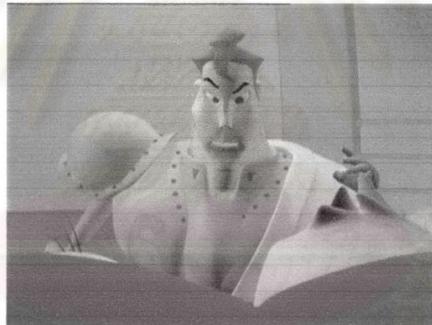
แม้ว่าหนุมานจะถูกถอดชนและยังไม่ตาย แต่เมื่อโรโบ โปลิศได้รับคำสั่งให้ทำลายรหัสก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงคำสั่งได้ อย่างไรก็ตามมนุษย์ผู้หญิงก็ถูกทำลายอยู่ดี ซึ่งจากนี้แสดงให้เห็นว่าหุ่นยนต์แม้ว่าจะทำกิจกรรมต่าง ๆ แทนมนุษย์ได้แต่ก็ไม่สามารถที่จะเลียนแบบความรู้สึกนึกคิดหรือจิตใจของมนุษย์อันเป็นสิ่งที่มีความซับซ้อนการทำงานที่ซับซ้อนได้

ฉากต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาสะท้อนให้เห็นถึงผู้ผลิตมีมาคาดคิดว่า ถึงแม้ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะสามารถทำให้มนุษย์ประหยัดแรงงานในการทำกิจกรรมต่าง ๆ แต่เทคโนโลยีก็ไม่สามารถทำกิจกรรมแทนมนุษย์ได้ทั้งหมด เพราะมนุษย์ยังไม่สามารถที่จะสร้างหรือผลิตสิ่งที่เรียกว่า “จิตใจ” อันเป็นลักษณะที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากหุ่นยนต์ ดังนั้นหุ่นยนต์จึงไม่สามารถเลียนแบบมนุษย์ เนื่องจากการเลี้ยงลูกมีองค์ประกอบมากมาย ต้องอาศัยความรักในการอบรมเลี้ยงดู ต้องอาศัยศีลธรรมในการบ่มเพาะนิสัยของเด็ก ซึ่งสิ่งต่างเหล่านี้เป็นความสามารถของมนุษย์ที่ไม่มีอะไรสามารถเลียนแบบได้

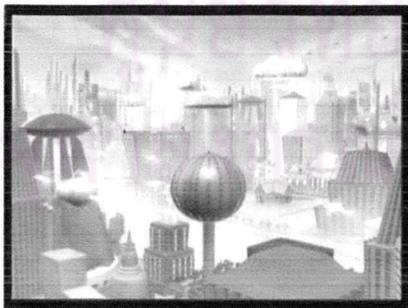
5. ในโลกอนาคตมนุษย์จะตกอยู่ภายใต้อำนาจของหุ่นยนต์ซึ่งมีรหัสของมนุษย์เป็นเครื่องมือต่อรองให้มนุษย์และสิ่งมีชีวิตทำตามคำสั่งที่หุ่นยนต์ต้องการ หากมนุษย์ฝ่าฝืนคำสั่งหุ่นยนต์ก็สามารถที่จะทำลายรหัสของมนุษย์ได้ทันที ผลก็คือมนุษย์คนนั้นก็หายไประหว่างโลกนี้

จากคำพูดของครูใหญ่ที่อธิบายเกี่ยวกับระบบรหัสที่หุ่นยนต์สร้างขึ้นมาเพื่อควบคุมมนุษย์ให้
ปังปอนด์และหนุมานฟังว่า

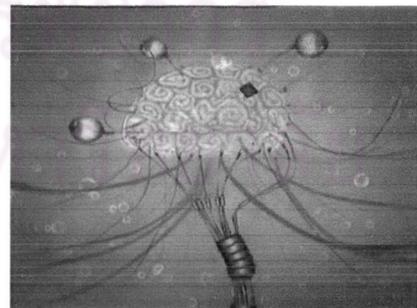
“ตอนนี้เรากำลังอยู่ในกรุงเทพฯซีดี เป็นยุคที่มนุษยชาติไร้ซึ่งอิสระอย่างสิ้นเชิง เริ่มจากมนุษย์
พัฒนาระบบเครือข่าย สร้างสมองเทียมขึ้นมาเพื่อควบคุมเครื่องจักรกล และมีนักวิทยาศาสตร์นำสมอง
เทียมไปใช้ในทางที่ผิด และมันก็ได้เข้าควบคุมทุกระบบบน โลกในร่างของหุ่นยนต์ และหายนะของ
มนุษยชาติก็เกิดขึ้นเมื่อหุ่นยนต์สามารถต่อต้านมนุษย์ได้ มันสร้างระบบมาปกครองมนุษย์ โดยให้สังคม
ปราศจากความรัก เด็กทุกคน เด็กทุกคนที่เกิดขึ้นจะถูกจับไปบันทึกรหัสมนุษย์ มนุษย์จึงตกเป็นทาส
ของมัน โดยไร้ซึ่งการต่อต้าน ไม่ว่าเราอยู่ตรงไหนของโลกพวกหุ่นยนต์ก็จะรู้และเมื่อเราทำผิดกฎมันก็
สามารถทำลายเราได้ทันที การที่พวกเธอไม่มีรหัสถือว่าพวกเธอ โชคดีมาก ทุกอย่างบนโลกใบนี้ล้วน
เกี่ยวข้องกับรหัสทั้งสิ้น แต่น่าเสียดายที่มันมีอำนาจจะจนมันเป็นทั้งสิ่งอำนวยความสะดวก และไม่
สะดวกในคราวเดียวกัน”

ครูใหญ่กำลังอธิบายเรื่องรหัสให้ปังปอนด์และหนุมานฟัง

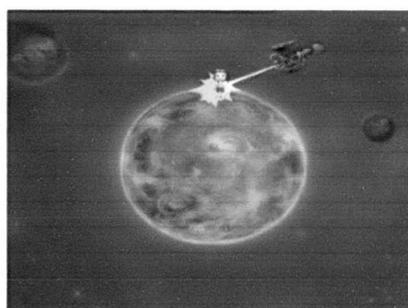
กรุงเทพฯซีดีอีก 500 ปีข้างหน้า

สมองเทียม

นักวิทยาศาสตร์

มนุษย์ถูกหุ่นยนต์ทำลาย

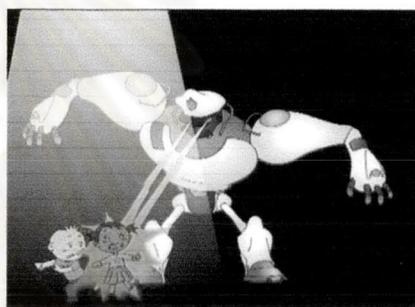
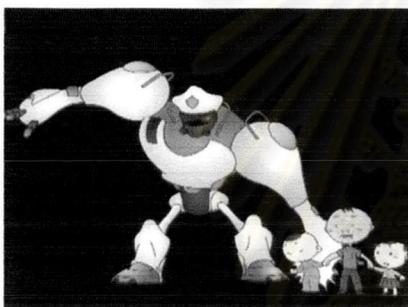
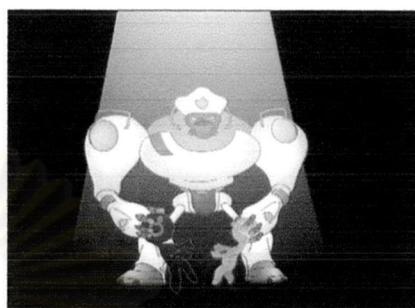
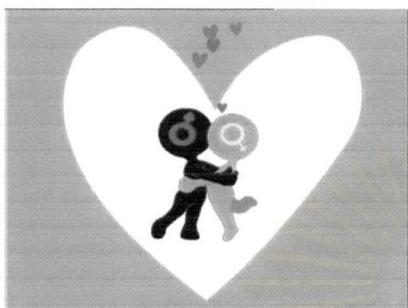
และจากบทสนทนาระหว่างครูใหญ่กับหนุมานในฉากที่หนุมานกำลังคิดหาทางช่วยพวกเด็กกับปังปอนด์ให้รอดพ้นจากการถูกจับกุม

- หนุมาน “อย่ากังวลไปเลยครูใหญ่ เดี่ยวผมจะหาทางช่วยเอง”
- ครูใหญ่ “ช่วยเหรือ ก็ครูเล่าแล้วไงว่าพวกหุ่นยนต์มีรหัสของเราทุกคน ไม่มีทางหนีเหรือ”
- หนุมาน “รหัสเนี่ย ทำให้ซัดซ้องไปซะทุกอย่างเลยนะครึบ โลกยุคนี้ เตื่อรื่อนน่าดู ความทุกข์ของพวกท่านทำให้ผมต้องมาที่นี่ เห็นเด็ก ๆ ใส่ชุดนี้แล้วอึดอัดจริง ๆ”
- หนุมาน “ปังปอนด์เป็นเด็กที่ไม่เคยใคร่ไรกับเขาจริง”
- ครูใหญ่ “เป็นเพราะไม่มีรหัส ปังปอนด์เลยใช้ชีวิตในแบบที่ควรจะเป็น”

อีกฉากที่กล่าวถึงรหัสที่เป็นเสมือนตัวแทนอำนาจของหุ่นยนต์ ได้แก่ ฉากที่ปู่โมธิบายว่า “ปู่โม พวกมันเกลียดความรักเป็นที่สุด พวกมันพยายามไม่ให้ความรักกินช่วงยาว หากมันเห็นว่า

ชายหญิงรักกันมันก็จะจับแยก มีลูกได้แค่คนเดียว ไม่มีพี่น้อง ที่มันยังยอมให้พ่อแม่เลี้ยงลูก เพราะหุ่นยนต์ยังเลี้ยงเด็กได้ไม่ดี ใครฝ่าฝืนก็จะตาย เพราะเราไม่รู้ว่ามันเก็บรหัสของพวกเราไว้ที่ไหน”

ภาพที่ปรากฏในฉาก ผู้ผลิตใช้คุณสมบัติพิเศษของภาพยนตร์การ์ตูนอธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรม ให้เป็นรูปธรรมได้ เช่น อธิบายความรักระหว่างชายหญิงก็ใช้รูปหัวใจสีชมพูเป็นสัญลักษณ์แทนความรัก เป็นต้น

นอกจากนี้ ปู่ของนะโมยังพูดถึงรหัสที่หุ่นยนต์สร้างขึ้นมาเพื่อปกครองมนุษย์ว่า

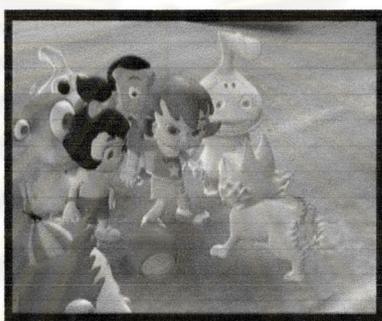
“หากทำผิดเพียงนิดก็จะถูกทำลาย หากต่อต้านก็จะถูกพิพากษา แต่ข้า โศคดีที่รอดจากคำสั่ง ทำลายมาได้ ในเวลาที่ไร้ซึ่งอิสระและความรัก ปู่จึงได้อุทิศชีวิตที่รอดมาได้ให้กับงานวิจัยชิ้นหนึ่ง ปู่ได้ทดลองโดยใช้รหัสพันธุกรรมจำลองสร้าง โปรแกรมไวรัสที่ซับซ้อนที่สุดเท่าที่เคยสร้างมา แทรกแซงเข้าไปสุดท้ายสิ่งที่ได้มาคือสิ่งนี้ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ชื่อว่าหนุมาน จริง ๆ ต้องเรียกมันว่าวัคซันมากกว่าไวรัส มันจะทำหน้าที่ค้นหารหัสในระบบคอมพิวเตอร์ มันจะสร้างเกราะกำบังขึ้นมาต่อต้านกับคำสั่งที่มีผลต่อตัวรหัส พุดง่ายว่า หากนำโปรแกรมหนุมานเข้าไปวิ่งเล่นในเครือข่ายได้พวกหุ่นยนต์ก็ไม่สามารถทำลายใครได้อีกเลย”

จากต่าง ๆ ที่กล่าวมาสื่อให้เห็นว่ารหัสเป็นเครื่องมือที่หุ่นยนต์ใช้ในการปกครองมนุษย์ให้อยู่ในกฎกติกาที่หุ่นยนต์สร้างขึ้น มนุษย์ทุกคนเกิดมาต้องมีรหัส รหัสมีขึ้นเพื่อแสดงความเป็นตัวตนและกิจกรรมต่างๆ ในการดำรงชีวิตก็ต้องใช้รหัส เช่น การเข้าโรงเรียน การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มนุษย์คนใดไม่มีรหัสก็จะถูกลงโทษและต้องทำการลงรหัสใหม่ และรหัสนี้ก็ทำให้หุ่นยนต์สามารถรับรู้ความเป็นไปทุกอย่างของมนุษย์ รหัสที่หุ่นยนต์สร้างขึ้นนี้เปรียบเสมือนเครื่องพันธนาการมนุษย์ให้มนุษย์ขาดความเป็นอิสระนั่นเอง

ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการสื่อสารทำให้มนุษย์ขาดความเป็นอิสระในการดำเนินชีวิต ความเป็นส่วนตัวของมนุษย์จะน้อยลง และมนุษย์จะถูกควบคุมจากกลไกของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รหัสของมนุษย์ในภาพยนตร์การ์ตูนก็เปรียบได้กับบัตรประชาชนในปัจจุบัน การดำรงชีวิตในสังคมจำเป็นต้องใช้เลขประจำตัวประชาชนเพื่อแสดงความเป็นตัวตนของบุคคลผู้นั้น เช่นการสมัครงาน การทำบัตรเครดิต ฯลฯ ซึ่งในปัจจุบันข้อมูลของประชากรก็ถูกเก็บบันทึกไว้ในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และสามารถดึงข้อมูลเหล่านั้นออกมาเมื่อต้องการใช้ได้ตลอดเวลา และระบบการสื่อสารที่พัฒนามาจนมีเครือข่ายโยงใยได้ทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นระบบอินเทอร์เน็ตหรือโทรศัพท์มือถือก็ทำให้เราสามารถรับรู้ถึงความเป็นไปของบุคคลอื่น ๆ ได้ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม และระบบอินเทอร์เน็ตถึงแม้ว่าจะมีประโยชน์มากมายมหาศาลแต่ก็มีโทษมหันต์ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างในปัจจุบันที่มีการนำข้อมูลส่วนตัวของบุคคลที่มีชื่อเสียงมาเผยแพร่ผ่านอินเทอร์เน็ตทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงเป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าแนวคิดที่ถ่ายทอดผ่านภาพยนตร์การ์ตูนเรื่องปิงปอนด์ ดิ แอนิเมชัน ไม่ได้ไกลจากความจริง แต่สิ่งที่ทำให้โลกของความเป็นจริงต่างจากโลกในภาพยนตร์การ์ตูนก็คือ มนุษย์ในปัจจุบันยังไม่

สามารถพัฒนาหุ่นยนต์ที่ฉลาดมากพอจนสามารถที่จะควบคุมมนุษย์ได้ มนุษย์ยังปกครองตนเอง และตั้งระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ ขึ้นมาเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

6. โลกในอนาคตมีมนุษย์ต่างดาวเข้ามาอาศัยอยู่ร่วมกับมนุษย์ซึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดาและมนุษย์ต่างดาวเหล่านั้นก็ปรับตัวเองให้เหมาะสมกับการดำเนินชีวิตและการทำมาหากินบนโลก นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมบางอย่างเหมือนกับมนุษย์โลกด้วย ดังเห็นได้จากฉากในโรงเรียนของกรุงเทพฯ ชาติอีก 500 ปีข้างหน้า

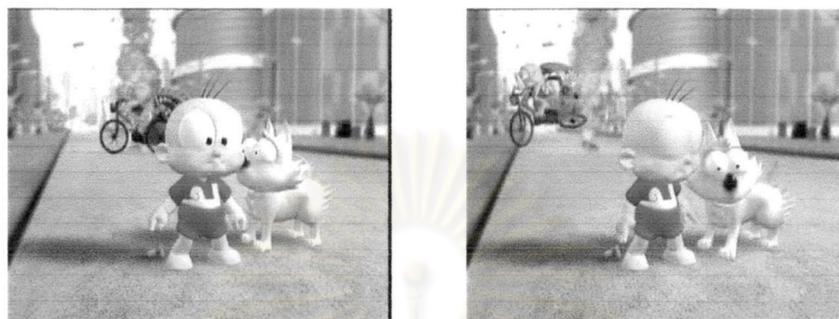

จากภาพที่ปรากฏแสดงให้เห็นว่าโรงเรียนในอนาคตนอกจากจะมีนักเรียนจากหลากหลายเชื้อชาติมาเรียนด้วยกันแล้วยังมีมนุษย์ต่างดาวมาเรียนร่วมกับมนุษย์ด้วย นอกจากนี้ยังมีฉากที่กล่าวถึงมนุษย์ต่างดาวที่เข้ามาดำรงชีวิตอยู่บนโลกเยี่ยงมนุษย์โลก ฉากดังกล่าวคือ ฉากที่มีมนุษย์ต่างดาวจับรดตุ๊ก ตุ๊ก ถีบสามล้อและยังห้อยพระเครื่องเหมือนกับคนไทยอีกด้วย

พระเครื่องที่มนุษย์ต่างดาวห้อยไว้เป็นตัวแทนของพุทธศาสนาที่มนุษย์ยึดถือเป็นเครื่องที่พึ่งทางจิตใจ สะท้อนให้เห็นถึงมายาคติของผู้ผลิตว่า ความเจริญก้าวหน้าในอนาคตช่วยให้มนุษย์

สะดวกสบายทางกาย แต่ก็ยังไม่พบกับความสงบสุขทางใจจึงยังต้องพึ่งพาไสยศาสตร์เพื่อแก้ปัญหาในสิ่งที่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยียังไม่สามารถหาคำตอบให้ได้

ฉากประกอบด้านบนแสดงให้เห็นถึงมนุษย์ต่างดาวมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเป็นอยู่คือ มีขาที่ยาวขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับอาชีพสามล้อ

ผู้ผลิตมีมายาคติว่าในอนาคความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของการติดต่อสื่อสารไม่จำกัดเฉพาะแต่บน โลกเท่านั้น แต่ยังสามารถติดต่อสื่อสารกับดาวดวงอื่น ๆ ในจักรวาลได้ด้วย จนสิ่งมีชีวิตจากดาวแต่ละดวงสามารถไปมาหาสู่กันได้เป็นเรื่องปกติ ดังนั้น โลกในอนาคตจึงน่าจะมีมนุษย์ต่างดาวเข้ามาอาศัยอยู่บน โลกจนเป็นเรื่องปกติ

วิเคราะห์ความหมายเชิงมายาคติในภาพยนตร์การ์ตูนไทยเรื่อง “ปังปอนด์ ดิ แอนิเมชั่น”

ผู้ผลิตภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง ปังปอนด์ ดิ แอนิเมชั่น มีเจตนาที่ที่จะนำเสนอความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับเด็กไทย โดยให้ปังปอนด์นำเสนอภาพลักษณ์ของเด็กไทย ดังนั้นคาแรคเตอร์ของปังปอนด์จึงสะท้อนมายาคติของผู้ผลิตเกี่ยวกับเด็กไทย กล่าวคือ ผู้ผลิตให้ปังปอนด์เป็นเด็กที่มีจินตนาการสูง มีน้ำใจ มองโลกในแง่ดี และมีมนุษยสัมพันธ์ ด้วยภูมิหลังทางศึกษาและประสบการณ์ในการทำงานของผู้ผลิตที่ได้มีโอกาสไปศึกษาต่อยังต่างประเทศดังนั้น ความคิดความเชื่อต่างของผู้ผลิตจึงได้รับอิทธิพลมาจากวัฒนธรรมตะวันตกไม่น้อย จะเห็นได้ว่าในสังคมไทยแต่โบราณไม่ได้ให้ความสำคัญหรือให้การยอมรับกับการให้เด็กมีโอกาสแสดงความคิดเห็นใหม่ ๆ โดยเฉพาะความคิดเห็นที่แตกต่างจากผู้ใหญ่ในสังคม ด้วยระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคมที่ตีกรอบให้เด็กไม่กล้าคิด กล้าทำสิ่งที่

แตกต่าง สังคมไทยสอนให้เด็กรู้จักเคารพและเชื่อฟังผู้ใหญ่ ดังนั้นการที่เด็กคิดหรือทำไม่เหมือนกับผู้ใหญ่จึงเป็นสิ่งไม่ถูกไม่ควร ซึ่งต่างกับสังคมตะวันตกที่เคารพในการตัดสินใจและความคิดเห็นของผู้อื่น ไม่ว่าจะเด็กหรือผู้ใหญ่ก็ตาม トラบใดที่ความคิดนั้นไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ทำให้เด็กในสังคมตะวันตกมีอิสระทางความคิดและการแสดงออกนำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์ในสิ่งที่แตกต่าง ผู้ผลิตได้มีโอกาสสัมผัสกับวัฒนธรรมตะวันตกและซึมซับความเชื่อดังกล่าวจนเกิดมายาคติของเด็กไทยในสมัยใหม่ว่าควรจะเป็นอย่างไร สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ความคิดหรือจินตนาการนั่นเอง

การมีจินตนาการสูงของป๊อปอนด์แสดงให้เห็นในหลาย ๆ ฉาก เมื่อป๊อปอนด์ต้องเผชิญหน้ากับปัญหา ป๊อปอนด์จะมีวิธีการที่คนส่วนใหญ่คาดเดาไม่ถึง แต่วิธีการแก้ปัญหาของป๊อปอนด์เป็นการมองในด้านเดียว ไม่ได้คำนึงถึงผลที่ตามมา อันเกิดจากการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของป๊อปอนด์ ยกตัวอย่างเช่น ป๊อปอนด์ช่วยลูกนกที่ตกจากต้นไม้ โดยนำลูกโป่งไปผูกขาของลูกนกแล้วลูกนกก็ลอยเลยรังของตัวเองไป ไม่ได้กลับไปที่รังของตัวเองอยู่ดี อย่างไรก็ตามเจตนาธรรมของผู้ผลิตต้องการสื่อให้เห็นจินตนาการของป๊อปอนด์เท่านั้นการที่ป๊อปอนด์สร้างความเดือดร้อนต่างๆถือเป็นมุขตลกที่มาจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเด็กคนหนึ่งเท่านั้น ผู้ผลิตใช้คุณสมบัติของการดูในแง่ของการไม่มีข้อจำกัดของจินตนาการหรือความจริงให้เป็นประโยชน์ กล่าวคือแม้ว่าป๊อปอนด์สร้างความเดือดร้อน ก่อความวุ่นวายแต่ก็ไม่ทำให้เกิดการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจริง ๆ นั่นเอง

การเล่นและการมองโลกในแง่ดีของป๊อปอนด์ทำให้คาแรกเตอร์ของป๊อปอนด์ถูกจำกัด กล่าวคือตลอดทั้งเรื่องป๊อปอนด์จะยิ้มและหัวเราะตลอดเวลา ไม่ว่าจะเจอสภาวะการณ์ใดก็ตาม ป๊อปอนด์ไม่สามารถร้องไห้ได้ซึ่งก็เป็นคาแรกเตอร์ที่ผู้ผลิตกำหนดไว้ นอกจากนี้ป๊อปอนด์สามารถเป็นเพื่อนได้กับทุกอย่าง ดังนั้นในเรื่องนี้ น้ำผี เจ้าบ๊ิก มนุษย์ต่างดาว หุ่นยนต์ ก็เป็นตัวแทนของความเป็นเพื่อนในรูปแบบที่หลากหลายซึ่งสื่อให้เห็นคาแรกเตอร์ของป๊อปอนด์ได้ดี

สรุปก็คือการสื่อความหมายเชิงมายาคติเกี่ยวกับเด็กไทยนำเสนอผ่านคาแรกเตอร์ของตัวละครหลัก ได้แก่ ตัวป๊อปอนด์ ซึ่งถ่ายทอดผ่านทางกรกระทำและคำพูดของป๊อปอนด์เอง นอกจากนี้ผู้ผลิตยังต้องการนำเสนอมายาคติเกี่ยวกับโลกอนาคตในภาพยนตร์การ์ตูนเรื่อง ป๊อปอนด์ ดิ แอนิเมชันด้วย โดยนำเสนอให้เห็นผ่านฉากต่าง ๆ ในภาพยนตร์การ์ตูน